

ΝΕΑ ΕΥΜΕΘΟΔΑ ΕΡΓΑ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΔΟΥ, Μεγάλου Αρχιμανδρίτου
τῶν Πατριαρχείων,

*Ἐπίτομος Ἱερὰ Ἰστορία μετ' εἰκόνων, ρητῶν, τροπα-
ριών, πλικών πορισμάτων καὶ προσειχῶν κατά τὸ νέον πρό-
γραμμα τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Εκπαιδευτικῆς Ἑπι-
τροπῆς, πρὸς χρήσιν τῶν Ἀστικῶν καὶ Δημοτικῶν σχολῶν,
εἰς τεύχην τρία.

Τεῦχος Α' (διὰ τὴν Α' καὶ Β' τάξιν) Γρ. 1.50

• Β' (Παλαιά Διαθήκη) 2.50

• Γ' (Καινὴ Διαθήκη) 3

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΗΑΙΩΤΟΥ, Ιεροδιαιτόνου διδασκάλου,

*Ἐλληνικὸν ἀναγνωρισματάριον μετ' εἰκόνων καὶ γρα-
ματικῶν γυμναισμάτων ὑφ' ἔκαστον μάνημα πρὸς εὐκοίαν
τῶν τε διδασκοντῶν καὶ διδασκομένων.

*Ἐτος Α' τεῦχ. Α' ἔξαρ. Α' Γρ. 1.50 — *Ἐτος Β' Γρ. 3.50

• Α' • Β' • Β' • 1.50 — • Γ' • 4

ΣΕΡΓΙΟΥ Ε ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, διδασκάλου,
Μεθοδικὸν ἀνθοῖτάριον ποιηριζμένον δι' αὐθοτέρου
τὰς ἔξαμπνινες ἀντί μόνον Γρ. 1.50

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΚΟΥΜΠΛΟΜΜΑΤΗ, φριστοβοθμίου διδα-
σκαλιστοῦ,

Μεθοδικὴ Φυσικὴ Ἰστορία μετὰ πολλῶν δεκατεταρτῶν
πρὸς χρῆσιν τῆς Γ' τάξεως τῶν Δημοτικῶν καὶ Ἀστικῶν
Σχολῶν Γρ. 1

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ δ. φ.

*Ιστορικὴ Σελίδες εἰς τεύχην 2.

Τεῦχος Α' διὰ τὴν Γ' τάξιν Γρ. 3

• Β' • • Δ' • , 4

Γ. Α. ΚΟΥΜΠΛΟΜΜΑΤΗ, φριστοβαθμὺ διδασκαλιστοῦ,
Εὐμέθοδος Πατριδογνοφία μετ' εἰκόνων τρὸς γραπτῶν
τῆς Β' καὶ Γ' τάξεως τῶν Ἀστ. καὶ Δημ. σχολῶν Γρ. 4.50

Τιμᾶται ἄδετον Γρ. 4.

B

ΧΑΡΙΣΙΟΥ ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ

2

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΤΑΞΙΝ
ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΟΛΩΣ ΝΕΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΔΕΠΑΣΤΑ-ΣΦΥΡΑ-ΓΕΡΑΡΔΟΥ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1912

ΑΕΓ

ἀπὸ τὸν 9

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

Β' ΤΑΞΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Α' ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ ΓΟΝΕΩΝ

1. Ἄσμα ἐωθινόν.

Ἄσπρα προβάίνει
καθ' ἡ Αὐγὴ
εῖσομα φάίνει
βόδα ἐς τὴ γῆ.

Κάνθε πουλάκι
βρα 'ξυπνᾶ,
κάθ' ἀηδονάκι
μάλλει τερπνά.

Ἐνδυμος ἐκάστη
τόρα ψυχὴ
στέλλει ἐς τὸν Πλάστη
μὰ προσευχή,

Ἐνδυμο πλέσμα
κ' ἐγὼ ξυπνῶ
καὶ μὲνα μὲν
τὸν ἐξυμνῶ.

† Γ. Μ. Βιζυανός

2. Τὸ ἀπειθὲς ἀρνίον.

Μίαν φορὰν ἦτο ἐν ἀρνίον, τὸ ὅποῖον καθόλου δὲν ἤκουε τὴν μητέρα του. Πάντοτε ἦθελε νὰ ἀπομακρύ-
νηται ἀπὸ αὐτὴν καὶ νὰ πηγαίνῃ ὅπου αὐτὸ ἦθελεν.

Ίδιως ἡγάπα νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τοὺς βράχους. ὅπου εὗρισκεν ἐδῶ καὶ ἔκει ὀλίγα χόρτα τρυ-
φερὰ καὶ ἔτρωγεν.

Ἡ μήτηρ του τῷ συνεδρού-
λειν καὶ τῷ ἔλεγε «Παιδίον
μου, μὴ ὑπάγῃς εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους. Ὅ-
Θεὸς δὲν ἔκαμεν ἡμᾶς τὰ πρόδατα, διὰ νὰ ἀναβαίνω-
μεν εἰς τοὺς βράχους. Θὰ πάθης κανὲν μέγα κακόν».

Τὸ ἀρνίον ὅμιως ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του: «Πόσον πα-
ράξενος εἶναι αὐτὴ ἡ μήτηρ μου! Δὲν μὲ ἀφήνει νὰ
ὑπάγω εἰς τοὺς βράχους, ἐνῷ ἔκει εύρισκονται τόσουν
τρυφερὰ καὶ τόσον νόστιμα χορταράκια. Ἀλλὰ ποῖος
τὴν ἀκούει; Ἄς φωνάζῃ ὅσον θέλει. Ἔγὼ θὰ ὑπάγω».

Μίαν ἡμέραν ἦτο ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον καὶ ἔτρωγε
χορταράκια. Ἀφοῦ ἔφαγεν ἀρκετά, ἔπειτα ἦθελε νὰ
παρατηρήσῃ καὶ τί εἶναι κάτω ἀπὸ τὸν βράχον. Ἔρ-
χεται λοιπὸν εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ, στέκεται ὀλίγον καὶ
ἔπειτα κύπτει καὶ παρατηρεῖ πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλ' ἐνῷ
παρετήρει, κυλίεται κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του ἐν μι-
κρὸν λιθάριον καὶ τὸ ἀρνίον γλιστρᾷ, κατακρημνίζεται.

ἀπὸ τὸν βράχον καὶ πίπτει ἐπάνω εἰς τὰς ἀκάνθας, αἱ ὅποιαι ἥσαν κάτω ἀπὸ τὸν βράχον.

Τὸ ἄρνιον δὲν ἐφονεύθη. "Εσπασεν ὅμως τὰ δύο ποδάρια, κατετρυπήθη ἀπὸ τὰς ἀκάνθας καὶ περιεπλέχθη εἰς αὐτάς. Ἡτο ἀδύνατον νὰ κινηθῇ. "Εμεινε λοιπὸν ἔκει ἐπάνω εἰς τὰς ἀκάνθας εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

Μετ' ὅλιγον ἔδυσεν ὁ ἥλιος καὶ ἥλθεν ἡ νύξ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ κοιμηθῇ τὸ ἄρνιον! Τότε ἐσυλλογίσθη τὴν μητέρα του, ἡ ὅποια θὰ ἥτο πολὺ λυπημένη, διότι δὲν ἤξευρε τί γίνεται τὸ παιδίον της. Ἐνεθυμήθη τοδες ἀδελφούς του καὶ τὸ θερμὸν καὶ ωραῖον μανδρίον καὶ ἔλεγεν· «Ἐγὼ πταίω. Η μήτηρ ὅλα αὐτὰ μοὶ τὰ είχεν εἴπει. »Επρεπε νὰ τὴν ἀκούσω. Εὰν τὴν ἤκουουν δὲν θὰ ἥμην τόρα εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν, νὰ πεινῶ, νὰ κρυώνω καὶ νὰ πογῷ τόσον πολύ».

"Οτε ἐξημέρωσεν, ὁ ποιμὴν ἤκουεν ἀπὸ μακρὰν τὴν φωνὴν τοῦ ἄρνιου καὶ ἥλθε πρὸς αὐτό. Ἀλλὰ τί νὰ ἴδῃ! Τὸ ἄρνιον ἥτο εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν. Ἡτο ἀδύνατον νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ. Τὸ λαμβάνει τότε εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸ φέρει εἰς τὴν δυστυχῆ του μητέρα.

Απὸ τότε τὸ ἄρνιον ἤκουε πάντοτε τὴν μητέρα του.

Αλλὰ τί ὅφελος πλέον; Τὰ ποδάριά του ποτὲ δὲν κατωρθώθη νὰ ιατρευθῶσι καὶ ἔμεινεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν χωλόν.

"Οστις δὲν ἀκούει γονιοῦ παραγωνιᾶς καθίζει.

—Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο ἡ φωτιὰ τὸ 'σιάζει.

3. Τὰ τρία χρυσόψαρα.

Μίαν φορὰν μέσα εἰς ἔνα δάσος ὑπῆρχεν ἐν ρυάκιον ἀρκετὰ βαθύ. Ἐκεῖ ἔζων μετὰ τῆς μητρός των τρία μικρὰ χρυσόφαρα. Ὡς κατοικίαν εἶχον ἐκλέξη τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ρυάκιου, ὅπου τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὰς ὅχθας, ἕρριπτον τὴν δροσερὰν σκιάν των. Εἰς τὸν πυθμένα ὑπῆρχόν τινες πέτραι μεγάλαι καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὰς εἶχον τὴν φυλεάν των.

Οὐλίγον παραπέρα ἀπὸ τὴν κατοικίαν των ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ρυάκιου, διότι οὔτε δένδρα οὔτε θάμνοι ὑπῆρχον εἰς τὰς ὅχθας αὐτοῦ. Μίαν ἡμέραν, ὅτε πολὺ ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, εἶπον τὰ μικρὰ χρυσόφαρα πρὸς τὴν μητέρα των. «Διατί, καλή μας μῆτερ, δὲν ὑπάγομεν νὰ παίξωμεν ἐκεῖ, ὅπου λάμπει ὁ ἥλιος; Διατί νὰ εἴμεθα χρυμμένα πάντοτε ἐδῶ, εἰς τὸ σκότος, κάτω ἀπὸ τὰς πέτρας;»

Τότε ἡ μήτηρ εἶπεν εἰς αὐτά· «Ἄ, ἀγαπητά μου τέκνα! Σεῖς δὲν γνωρίζετε! Ἐκεῖ κατοικεῖ ἐν μέγα καὶ κακὸν ὄφαριον, τὸ ὅποιον ἀρπάζει καὶ καταπίνει τὰ μικρὰ ὄφαρια, ὅταν τὰ εὕρῃ, καὶ διὰ τοῦτο ποτὲ κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν πρέπει νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ».

Μετ' ὀλίγον ἔφυγεν ἡ μήτηρ των. Ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τροφὴν διὰ τὰ τέκνα της. Πρὶν ὅμως φύγῃ, ἔφώναξε τὰ μικρά της τέκνα καὶ τοῖς εἶπε· «Τέκνα μου, προσέχετε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὰς πέτρας, διὰ νὰ μὴ πάθητε κανὲν κακόν».

Τὰ μικρὰ χρυσόψαρα ὑπεσχέθησαν νὰ ὑπακούσωσι
καὶ ἡ μήτηρ ἔφυγεν.

Μόλις ὅμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν φωλεὰν ἡ μήτηρ τῶν,
εἶπε τὸ μεγαλείτερον πρὸς τὰ μικρότερα· «Τί ἀνόητα
εἴμεθα καὶ καθήμεθα ἐδῶ κάτω ἀπὸ τὰς πέτρας εἰς τὰ
σκοτεινά! Δὲν ἀναβαίνομεν ἐπάνω νὰ παιξωμεν, ὅπου
καμμία πέτρα δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίζῃ καὶ θὰ βλέπωμεν
ώραια; Τί θὰ πάθωμεν;»

Τὰ ἄλλα δύο ὅμως δὲν ἦθελον καὶ εἶπον· «Τί θὰ
εἴπῃ ἡ μήτηρ μας, ἂν μᾶς ἵδῃ ἐκεῖ ἐπάνω;»

Τὸ μεγαλείτερον ἀπήντησε· «Ποῦ θὰ μᾶς ἵδῃ ἡ μή-
τηρ; Ἐπειτα, ἀν ἔλθῃ, κρυπτόμεθα γρήγορα γρήγορα
κάτω ἀπὸ τὰς πέτρας καὶ δὲν ἐννοεῖ τίποτε.»

Ἄφοῦ εἶπε ταῦτα, ἀνέβη ἐπάνω· τὸ ἡκολούθησε δὲ
καὶ ὁ ἀδελφός του. Μόνον ἡ ἀδελφή των ὑπήκουσεν
εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς μητρὸς καὶ ἔμεινε κρυμμένη
κάτω ἀπὸ τὰς πέτρας.

Ἐνῷ τὰ δύο ἔπαιζον ἐπάνω εἰς τὸ ὕδωρ, λέγει τὸ
μεγαλείτερον πρὸς τὸ μικρότερον· «Ἐκεῖ παρακάπτω
εἶναι ἀκόμη καλλίτερα, ὁ ἥλιος λάμπει ωραιότερα.
Δὲν ὑπάγομεν νὰ παιξωμεν καὶ ἐκεῖ μίαν στιγμήν;
Τόρα παρέβημεν πλέον τὴν συμβουλὴν τῆς μητρός
μας· καὶ ἔπειτα πιστεύεις δλα, ὅσα λέγουσιν αἱ μητέ-
ρες εἰς τὰ παιδία των; Πιστεύεις εἰς τὰ ἀληθινά, ὅτι
θὰ μᾶς φάγῃ τὸ κακὸν ὄψαριον, ὅπως μᾶς ἔλεγεν ἡ
μήτηρ μας; Ἐγὼ καθόλου δὲν πιστεύω. Πολλάκις

αἱ μητέρες λέγουσι τοιαῦτα εἰς τὰ παιδία των, μόνον διὰ νὰ τὰ φοβερίζωσιν».

Τὸ μικρότερον χρυσόψαρον δὲν ἐπείσθη εἰς τὸν λόγους τούτους καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν του. Τὸ μεγαλείτερον τότε ἔφυγε μόνον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ μέρος τοῦ ρυακίου, ὅπου ἔλαμπε πολὺ ὁ ἥλιος. Μόλις ὅμως ἔφθασεν ἐκεῖ, ὅρμῃ ἐν μέγα δψάριον καὶ τὸ καταπίνει εἰς τὴν στιγμήν.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ἡ μήτηρ εἰς τὴν φωλεάν της καὶ βλέπει, ὅτι λείπει τὸ μεγαλείτερον τέκνον της. Ἐρωτᾷ τὰ ἄλλα ποῦ εἶνε ὁ μεγαλείτερός των ἀδελφὸς καὶ μανθάνει ὅλα, ὅσα συνέβησαν. Τότε ἡ δυστυχὴς ἥρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ἔκλαιον καὶ τὰ δύο μικρότερα τέκνα της.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔφυγε πάλιν ἡ μήτηρ των. Τότε λέγει τὸ μικρὸν χρυσόψαρον, τὸ ὅποιον εἶχε παίξει ἄλλοτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος πρὸς τὴν ἀδελφήν του: «Ἐκεῖ ἐπάνω εἶναι πολὺ ὥραῖα· δὲν ἔρχεσαι ἀδελφή μου νὰ ὑπάγωμεν νὰ παίξωμεν ὀλίγον;»

— «Οχι· δὲν ἔρχομαι», ἀπήντησεν ἡ ἀδελφή του. «Δὲν συλλογίζεσαι τὸ κακὸν δψάριον, τὸ ὅποιον ἔφαγε τὸν ἀδελφόν μας;»

— «Δὲν θὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ» εἶπεν ὁ ἀδελφός της, «ὅπου λάμπει ὁ ἥλιος, καὶ ὅπου εἶναι τὸ κακὸν δψάριον. Θὰ ὑπάγωμεν ἐδῶ εἰς τὴν σκιάν, ἐπάνω ἀπὸ τὰς πέτρας μας».

— «'Οχι», εἶπεν ἡ ἀδελφή, «δὲν ἔρχομαι, διότι καὶ αὐτὸς μᾶς τὸ ἀπηγόρευσεν ἡ μήτηρ μας».

Τότε καὶ αὐτὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὴν φωλεὰν καὶ ἀνέβη μόνος. Ἐνῷ δὲ διεσκέδαζε, βλέπει ἔνα μικρὸν καὶ λεπτὸν σκώληκα νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἔρχηται ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Εἰς τὴν στιγμὴν τρέχει καὶ πὸν καταπίνει. Ἀλλὰ μιόλις τὸν κατέπιε, συνελήφθη εἰς τὸ ἄγκιστρον.

“Οτε ἡ μήτηρ ἐπέστρεψεν, εὗρεν εἰς τὴν φωλεὰν μόνον τὸ ἔν παιδίον της. Τὰ ἄλλα δὲν ὑπῆρχον πλέον εἰς τὴν ζωήν. Ἄγεστέναζε λοιπὸν βαθέως καὶ ἔκλαιε πολὺ ἡ δυστυχήσ. Ἀλλὰ τί νὰ κάμη! Τὰ τέκνα της δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ζωήν.

— «Τούλαχιστον νὰ μὴ γάσω καὶ τοῦτο, τὸ ὅποιον μου ἔμεινεν!» ἔλεγε καὶ δὲν ἔφευγε ποτὲ ἀπὸ πλησίον του. Τὸ ἥγάπα ὑπερβολικά, ἴδιως διότι ἦτο καλὸν παιδίον καὶ ὑπήκουε πάντοτε εἰς αὐτήν.

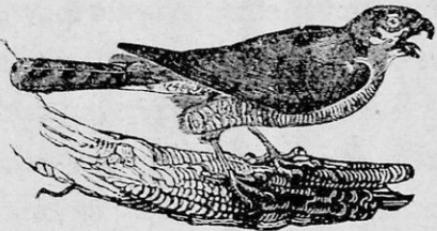
Πολλάκις, διὰ νὰ τὸ διασκεδάζῃ, τὸ ἔφερεν εἰς μέση, ὅπου λαμπρὸς ἔλαμπεν ὁ ἥλιος καὶ ὅπου οὔτε κακὸν ὀψάριον οὔτε ἀλιεὺς ἥρχετο. “Οτε δὲ ἐπέστρεψον κατευχαριστημένοι εἰς τὴν φωλεάν των, εἰς τὸν ιδρόμον συχνὰ ωμίλουν διὰ τὰ ἄλλα δύο χρυσόψαρα. Εἰς πολὺ μικρὰν ἥλικίαν ἔχασαν τὴν ζωήν των, διότι παρήκουσαν τὴν μητέρα αὐτῶν τὰ ὄθλια!

“Οπου δὲν ἀκούει γέροντας πάει δέργορτας.

4. 'Ο μικρὸς ἱέραξ.

Μίαν πρωίαν εἰς ἱέραξ ἡτοιμάζετο νὰ ἔξέλθῃ εἰς κυνήγιον. Τὸ μικρόν του τέκνον, τὸ ὅποιον μόλις τότε εἶχεν ἀποκτήσει ὀλίγα μικρὰ πτερά, ἔβλεπε Ἰὼν πατέρα

του ὅτι ἡτοιμάζετο διὰ τὸ κυνήγιον: καὶ ἐπεθύμησε καὶ αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ μαζί του διὰ νὰ ἴδῃ πῶς κυνηγοῦσι. Πλησ. ἄζει λοιπὸν τὸν πατέρα του καὶ μὲ μεγάλην

εὐλάβειαν λέγει πρὸς αὐτόν. «Πάτερ μου, πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου. Ἀκούω πάντοτε περὶ τοῦ κυνηγίου τόσον ὥραια πράγματα καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε. Παρακαλῶ, ἀφησέ με νὰ ἔλθω μαζί σου νὰ ἴδω καὶ ἐγὼ τί εἶναι αὐτὸ τὸ κυνήγιον. Ἰδοὺ τόρα αἱ πτέρυγές μου ἔχουσι μεγαλώσει, οἱ δὲ ὄνυχές μου εἶναι τόσον ἵσχυροί, ὅσον καὶ οἱ ἴδιοι σου. Θὰ δύναμαι λοιπὸν νὰ σὲ παρακολουθήσω καὶ καμπίαν ἐνόχλησιν δὲν θὰ σοῦ φέρω».

Ο πατὴρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε πρὸς τὸν μικρὸν ἱέρακα. «Μάλιστα, τέκνον μου, ἔχεις δίκαιον. Καὶ ἐγὼ βλέπω ὅτι αἱ πτέρυγές σου ἔχουσι μεγαλώσει· καὶ ὅτι οἱ ὄνυχές σου εἶναι τόσον ὀξεῖς, ὥστε νὰ δύνασαι νὰ κυνηγήσῃς. Ἀλλ' εἰς τὸ κυνήγιον δὲν ἀπαιτοῦνται μόνον πτέρυγες καὶ ὄνυχες, ἀπαιτεῖται πρὰ

πάντων μεγάλη προσοχή. Οι ἄνθρωποι μᾶς καταδιώκουσι πολύ. Εἶναι πολὺ πανοῦργοι καὶ ζητοῦσι κατὰ πάντα τρόπον νὰ μᾶς φονεύσωσιν. Μεταχειρίζονται ὅπλα, παγίδας, δίκτυα. Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ γνωρίζῃ τις καὶ νὰ προεύχῃ πολύ, ἀλλως ἀφανίζεται. Σὺ εἶσαι μικρὸς καὶ ἀπειρος, αὐτὰ δὲν τὰ γνωρίζεις καὶ ἔως ὅτου τὰ μάθης πρέπει νὰ κάμης ὅτι εἶγά σου λέγω. "Αν μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ εἶσαι εὑπειθής εἰς τὰς διαταγάς μου, καλά· τότε σὲ ἀφήνω νὰ ἔλθῃς μαζί μου· ἀλλως, μεῖνε ἐδῶ εἰς τὴν φωλεάν, διότι ἔξαπαντος θὰ ἀφανισθῇς.

·Ο μικρὸς ἱέραξ ὑπεσχέθη ὑπακοὴν καὶ ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς φωλεᾶς τῶν. ·Ἐπέτων μὲ πολλὴν ταχύτητα καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκοντο πλέον ὑπεράνω τῶν ἀγρῶν.

—«Ίδοὺ μία πέρδιξ, πάτερ», εἴκραξεν ὁ μικρὸς ἱέραξ «ἄφησέ με νὰ τὴν κυνηγήσω. Εὔκολον εἶναι νὰ τὴν συλλάβω».

—«Τὴν πέρδικα, τὴν βλέπω καὶ ἔγώ, ὅπως καὶ σύ», ἀπήντησεν ὁ πατέρος, «ἀλλ' ἴδε, τέκνον μου, ἐκεῖνον, ἐκεῖ τὸν θάμνον. ·Οπισθεν αὐτοῦ κρύπτεται εἰς κυνηγός μὲ τὸ ὅπλον του, τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἀποτυγχάνει· θὰ σὲ φονεύσῃ πρὶν ἡ συλλάβης τὴν πέρδικα. ·Ας φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ». ·Ο μικρὸς ἱέραξ ἐτρόιαξεν, ὅτε εἶδεν ὅπισθεν τοῦ θάμνου τὸν κυνηγόν μὲ τὸ ὅπλον του, καὶ τότε ἐπέταξαν καὶ ἐπῆγαν εἰς ἄλλο μέρος.

—«Ἐκεῖ κάτω ἐκείνη ἡ περιστερά, πάτερ», εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς ἱέραξ, «δὲν μοῦ διαφεύγει. ·Α-

φησέ με νὰ τὴν συλλάβω. Δὲν φαίνεται πουθενὰ κανεὶς κυνηγός».

— «Δὲν βλέπεις», εἶπεν ὁ συνετὸς πατήρ, «ὅτι οὐ περιστερὰ εἶναι ἐντὸς κλωδίου καὶ πλησίον αὐτῆς δίκτυα καὶ θὰ σὲ συλλάβωσιν».

‘Ο μικρὸς ἱέρας δὲν ἔπιστευσεν εἰς τὸν λόγον του πατρός του καὶ ἔδειξε μεγάλην διάθεσιν νὰ μὴ ὑπακούσῃ.

Ἐνῷ, δὲ οὗτοι μοις νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τῆς περιστερᾶς, βλέπει ἔνα κίρκον (κιρκινέζι), ὃστις ἔπειτα κατὰ τῆς περιστερᾶς. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασε πλησίον αὐτῆς καὶ εὐθὺς ἔκλεισαν τὰ δίκτυα, καὶ ὁ κίρκος συνελήφθη εἰς αὐτά. ‘Ο μικρὸς ἱέρας ἐτρόμαξε πάλιν καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἔπειταξαν καὶ οἱ δύο καὶ μετέβησαν εἰς ἄλλο μέρος.

Μετ’ ὀλίγον πάλιν ἔκραξεν ὁ μικρὸς ἱέρας «Πάτερ, ἐκεῖ κάθηται εἰς βύας (μποῦφος), ὁ ἀσπονδος ἔχθρὸς τοῦ γένους μας. Πρὸ ὀλίγου κατέσχισε τὸν ἀδελφόν μου. ‘Αφησέ με νὰ τὸν ἐκδικηθῶ».

— «‘Α ! μὴ ὑπάγης ἐκεῖ», εἶπεν ὁ πατήρ, «πλησίον τοῦ βύου εἶναι μία καλύβη. Ἐκεῖ κρύπτεται εἰς κυνηγός. Φύγε ἀμέσως !».

‘Ο μικρὸς ἱέρας εἶδε τὴν καλύβην, ἀλλὰ δὲν ἔθλεπε καὶ τὸν κυνηγὸν μὲ δῆλην τὴν ὅξυτητα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἡ μεγάλη ἐπιθυμία τὴν ὅποιαν εἶχε νὰ πνίξῃ τὸν ἔχθρόν του, τόσον τὸν ἐτύφλωσεν, ὡστε περιεφρόνησε τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός του. ‘Ωριμησε κατὰ

τοῦ βύου καὶ ἐκτύπα αὐτὸν μὲ τὸ δέξιν ράμφος του, ὅτε
ἀκούεται πυροβολισμός. Ὁ μικρὸς ἱέραξ πληγώνται
καὶ πίπτει κατὰ γῆς. «Ω, νὰ σὲ ἥκουν, πάτερ μου!»
μόνον ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ ὁ δυστυχὴς καὶ ἀπέθανεν ἀμέσως.

Περίλυπος ὁ πατήρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεὰν μό-
νος. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐσυλλογίζετο τὸ φο-
νευθὲν τέκνον του καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἔλεγε. «Τί κακὰ κάμνουσι τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὅποια
δὲν ἀκούουσι τοὺς μεγαλειτέρους των!» Αν μὲ ἥκουε
τὸ τέκνον μου δὲν θὰ ἦτο τόρα νεκρὸν καὶ ἐγὼ ὁ δυσ-
τυχὴς πατήρ του δὲν θὰ εἶχον τόσην μεγάλην λύπην
εἰς τὴν ψυχήν μου.»

Κάτσε, καλογεράκι μου, σ' τὸ κελλί σου,
νᾶχης τὰ ροῦχά σου καὶ τὴν τιμή σου.

5. Ἡ μικρὰ Ἐλένη.

Ἡ Ἐλένη, κοράσιον μόλις ὀκτὼ ἔτῶν, ἐφοίτα εἰς
τὸ σχολεῖον. Τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἐφοίτα ἡ Ἐ-
λένη, δὲν ἦτο εἰς τὸ χωρίον, ὅπου οἱ γονεῖς αὐτῆς
κατώκουν. Ἡτο εἰς ἐν ἄλλο χωρίον, πλησίον αὐτοῦ,
ἐπου κατώκει μία θεία της, ἀδελφὴ τῆς μητρός της.
Διὰ νὰ μὴ κοπιάζῃ δὲ πολὺ ἡ μικρὰ Ἐλένη, ἔτρωγε
τὴν μεσημβρίαν εἰς τῆς θείας της καὶ περὶ τὴν ἑσπέ-
δαν ἐπανήρχετο εἰς τὸν πατρικόν της οἶκον. Ἔνιοτε,
μὲντε ἦτο κακοκαιρία, ἔμενε τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς θείας της.

“Εν Σάδδατον κατὰ τὸν χειμῶνα μετέβη ὡς συνήθως, ἡ Έλένη εἰς τὸ σχολεῖον. Μετὰ μεσημβρίαν ἦθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς γονεῖς της. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ κακὸς καὶ ἡ θεία δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Αὕτη ὅμως δὲν ἤκουσε τὴν θείαν της

καὶ ἔφυγεν. Ὁ καιρὸς ὀλονὲν ἐγίνετο χειρότερος· καὶ ἡ χιῶν ἔπιπτε τόσον πυκνή, ὥστε δὲν ἔβλεπε κανεὶς ἐμπρός του. “Ολαι αἱ ὄδοι εἶχον καλυφθῆ ὑπὸ αὐτῆς. Ἐνῷ δὲ ἡ Έλένη ἔβαδιζεν ἔχασε τὸν δρόμον, ἐπροχώρησεν ἀριετὰ μέσα εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦτο ἡσυχος, ἔβλεπε τὸν καιρόν, ἀλλ’ ἔλεγε· «Μὲ τοιοῦτον κακὸν καιρὸν δὲν θὰ ἀφήσῃ βεβαίως ἡ ἀδελφή μου τὸ παιδίον νὰ φύγῃ».

Οὕτω δὲ ἐσκέπτετο καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡτο ἡσυχος, ὅτε ἐπανῆλθε τὴν ἑσπέραν ἐκ τῆς ἐργασίας εἰς τὴν οἰκίαν καὶ θὲν εὗρε τὸ τέκνον του.

Τὴν ἀλλην ἡμέραν, Κυριακὴν πρωΐ, μετέβη ἡ μήτηρ εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἦτο τὸ σχολεῖον, ἵνα φέρῃ εἰς τὴν κόρην της τὰ ἐνδύματα τῆς Κυριακῆς. Ἀλλὰ πόσον ἐτρόμαξε μὴ εὑροῦσα τὸ τέκνον της! Τρέχει ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἀναζητεῖ τὴν κόρην της εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἐρωτᾷ ὅν τινα συνήντα εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εὑρίσκεται ἡ Έλένη. Τότε ἡ δυστυχὴς καλεῖ τὸν πατέρα καὶ ὅλους τοὺς γείτονας. “Ο-

λοι φωνάζουσι, σκαλίζουσι καὶ ἀνασκάπτουσι τὴν χιόνα πέριξ τοῦ χωρίου. Ἀναζητοῦσι τὸ κοράσιον εἰς τοὺς ἄγρους καὶ εἰς ὅλους τοὺς φράκτας· ἀλλὰ πουθενά δὲν εὑρίσκουν αὐτό.

Ἡ ἀγωνία τῶν δυστυχῶν γονέων ἦτο πολὺ μεγάλη. Προσηγορύζοντο εἰς τὸν Θεὸν καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ παιδίον των.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐνῷ ὅλοι ἥσαν κατάκοποι ἐκ τῆς ἀναζητήσεως, ὁ πατὴρ ὁ δυστυχῆς πορεύεται μετά τινος γείτονος ἀκόμη μίαν φορὰν ἔξω ἀπὸ τοὺς ἄγρους. Ἐνῷ ἐπορεύετο, βλέπει ἔνα μικρὸν πῖλον, τὸν ὅποιον ὁ ἄνεμος ἔφερε πρὸς αὐτούς. Συγχρόνως ὁ γείτων παρατηρεῖ ἐπὶ τινος λόφου, ἐσκεπασμένου μὲν χιόνης, ἐν ἐρυθρὸν σημεῖον. «Δυστυχία!» εἶπεν «ἰδού ή αἰματωμένη κεφαλὴ τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον θὰ κατεσπάραξε τὴν νύκτα κανὲν ἄγριον θηρίον».

Ο πατὴρ ὁ δυστυχῆς, ὅτε ἤκουε ταῦτα, ἔφριξεν. Τρέχει ἀμέσως, δσον ἥδυνατο ταχύτερον, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καί, ὡς τοῦ θαύματος! Τὸ ἐρυθρὸν σημεῖον δὲν εἶναι αἷμα, ἀλλὰ εἶναι τὸ κόκκινον μανδήλιον, τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ του τὴν προηγουμένην ἥμέραν εἶχε δέσει εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου της. Τρέμων ὁ πατὴρ λαμβάνει τὸ μανδήλιον. Καὶ τί βλέπει! Τὸ παιδίον ὑποκάτω ἀπὸ τὴν χιόνα ζωντανόν! Πάραυτα ἀποσύρουσι τὴν χιόνα, ἐξάγουσι τὸ κοράσιον εἰς τὸ φῶς τῆς ἥμέρας καὶ μεταφέρουσιν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Τὸ κοράσιον ἔμεινεν ἀβλαβές, διότι ἡ χἰών εἶχεν ἐντελῶς περικαλύψει αὐτὸν καὶ οὕτω διετηρήθη θερμόν.

·Η μήτηρ, ὅτε εἶδε τὴν προσφιλῆ της κόρην, ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅστις τὴν ἐλυπήθη, καὶ ἔθεσεν αὐτὴν ἀμέσως εἰς τὴν κλίνην, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ συνέλθῃ. "Οτε δὲ συνῆλθε τὸ κοράσιον καὶ διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του τί συνέθη, ἡ μήτηρ εἶπεν εἰς αὐτό. «Ἐκαιμεις πολὺ κακὰ νὰ μὴ ἀκούσῃς τὴν θείαν σου, τέκνον μου. Ἐκινδύνευσες νὰ χαθῆσες εἰς τὴν χιόνα, ἐκινδύνευσες νὰ σὲ φάγωσιν οἱ λύκοι εἰς τὰ ἔρημα μέρη καὶ ἔβαλες εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν τὸν πατέρα σου, τὴν μητέρα σου, τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ὅλους τοὺς γείτονας. »Αλλοτε νὰ μὴ τὸ κάμης αὐτό. "Αλλοτε νὰ ἀκούης τοὺς μεγαλειτέρους σου. Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον δὲν ἀκούει τοὺς μεγαλειτέρους του, παθαίνει αὐτά, τὰ ὅποια ἔπαθες σύ, καὶ ἀκόμη χειρότερα ἀπ' αὐτά».

Ποὺ τοῦ γοριού δὲν ἀγροικᾶ, κακὸς κακοῦ θὰ 'πάγη

6. ·Η πέρδικα.

Βόσκοντες αἱ ἄλλες πέρδικες ἡ λούζονται 'σ ταῦλάκι.

Καὶ μιὰ 'σ τὰ νύχια περπατεῖ ἐπάρω σὲ κοτρώνι,
καὶ γέρνει 'πίσω καὶ τηρᾷ μικρὸ δνα περδικάκι
καὶ πότε τοῦ γλυκομιλεῖ καὶ πότε τοῦ μαλλώνει.

— "Ἄκου τῆς μάρτιας τὴ λαλιά, καὶ ἀνέβα 'στὸ λιθάρι,
γιατὶ ἡ καρδιά μου λαζαρεῖ μονάχοισο πουλί μου
— Γιὰ 'δέ, μαρνούλα, τὸ νερό, ποὺ βρέχει τὸ θυμάρι
γιὰ 'δὲ τὰ συνομήλικα πῶς παίζουν ἄντικού μου."

— "Εχουν οἱ μάννες τους πολλά!" Ελα, πονκί, κοντά μου,
καὶ εἰδα τὸν ἥσκιο γερακιοῦ ἐδῶ οιμὰ 'σ ταῦλάκι.
— Πᾶμε, μαννούλα, 'σ τὰ νερά νὰ βρῶ τὴν συντροφιά μου·
αὐτὸ δῆταν σύννεφο μικρό, δὲν ἥτανε γεράκι.

Κι' δ ἥσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω 'σ τὰ λιθάρια,
καὶ καταβαίνει ἡ πέρδικα ζητῶντας τάκοιβό της.
Καὶ αὐτὲς ποὺ ἥταν' 'στὸ ρέξωμα τρυπῶσιν 'στὰ θυμάρια,
ἐκεῖθε δ ἥσκιος πέρασε τοῦ γερακιοῦ προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἔνα φτερούγισμα, μιὰ ταραχή, μιὰ ἀντάρα
πάχει τὸ μονάριβο ἔχει πικρή τὴν τύχη! —
Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο, μὲ λαχτάρα,
καὶ τὸ ἀκριβό της σπαρταρῷ 'σ τοῦ γερακιοῦ τὸ 'νύχι.

† Γ. Χ. Ζελακώτας.

7. Αἱ κατοικίαι τῶν ζώων.

Ο κοχλίας κατοικεῖ εἰς τὸ ὅστρακόν του. Ο ἵππος, ἡ
ἄγελάς, τὸ πρόβατον καὶ ἡ αἴξ κατοικοῦσιν εἰς τὸν
αταύλον. Αἱ περιστέραι κατοικοῦσιν εἰς τὸν περιστερεῶνα.
Ο πελαργὸς κατοικεῖ εἰς τὴν φωλεάν του ἢπλι τῆς στέγης
καὶ ὑποκάτω ἀπὸ τὴν στέγην ἡγελιδών καὶ διπούργιτης.
Ο κορυδαλδὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁ λέραξ εἰς τοὺς
πύργους καὶ ὁ ἀετὸς εἰς τὰ ὑψηλὰ δρη. Η νυκτερίς κα-
τοικεῖ εἰς τὰς τρύπας τῶν τοίχων. Η ἀλώπηξ, ὁ ἀκαν-
θόχοιρος καὶ ὁ ἀσπάλαξ κατοικοῦσιν εἰς φωλεάς, μέσα
τὴν γῆν. Αἱ μέλισσαι κατοικοῦσιν εἰς τὴν κυψέλην, τὰ
ψύχρια εἰς τὸ ὑδωρ, ἡ δορκάς, ὁ λαγωός καὶ ἡ ἔλαφος
εἰς τὸ δάσος.

8. ·Η φωλεά.

Αἱ κατοικίαι τῶν πτηνῶν ὀνομάζονται φωλεάι. Εἰς τὰς φωλεὰς τὰ πτηνὰ γεννῶσι τὰ φόρα τῶν καὶ ἀνατρέφουσι τοὺς νεοσσούς των. Τὰ πτηνὰ κτίζουσι μόνα τὰς φωλεάς των. Οἱ πελαργοὶ καὶ αἱ κίσσαι κτίζουσι τὰς φωλεάς των

μὲ φρύγανα. Οἱ σπουργίται μὲ ἔχυρα, ἐπρὰ χόρτα καὶ πτερά. Αἱ χελιδόνες μὲ πηλόν. Οἱ σπίναι καὶ αἱ καρδερίναι μὲ τρίχας,

πτερά, μαλλία καὶ βρύα.

Τὰς φωλεάς των τὰ πτηνὰ κτίζουσι μὲ πολλὴν τέχνην καὶ κατασκευάζουσιν αὐτὰς πολὺ στερεάς. Οἱ καλαθοποιοὶ δὲν πλέκουσι καλλίτερον τὰ καλάθια, οὐδὲ οἱ κτίσται κτίζουσι στερεώτερον τὰς οίκιας. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔχουσι τὰ πουλάκια οὔτε μαχαιρίουν οὔτε φαλίδιον οὔτε μιστρίον οὔτε διαβήτην. Τὰ πάντα κατασκευάζουσι μὲ τὸ ράμφος των καὶ μὲ τοὺς πόδας των. Καμμία φωλεά δὲν εἶναι μικροτέρα ἢ μεγαλειτέρα, ἀβαθεστέρα ἢ βαθυτέρα ἀπὸ δύτη πρέπει. Ἐκάστη αὐτῶν εἶναι ἀκριβῶς τόση τρέχωσι καὶ γὰ πετῶσι. Τοὺς θερμαίνουσιν ἀκόμη καὶ τοὺς τρέφουσιν οἱ γονεῖς των.

Τινὰ παιδία ἔρχονται εἰς τὰς φωλεάς των, ὅπως ἡμεῖς εἰς τὰς οίκιας μας. Ἐκεῖ, δταν ἔλθῃ ὁ καιρός, γεννῶσι καὶ τὰ φόρα των. Ἐπωάζουσιν αὐτὰ καὶ γίγονται τὰ μὲ κρὰ πουλάκια, οἱ νεοσσοί. Οἱ νεοσσοί τὰς πρώτας ἑδομέδας συνήθωσι δὲν ἔχουσι πτερά καὶ δὲν δύνανται ἀκόμη γὰ τρέχωσι καὶ γὰ πετῶσι. Τοὺς θερμαίνουσιν ἀκόμη καὶ τοὺς τρέφουσιν οἱ γονεῖς των.

Τινὰ παιδία εἶναι τὰς φωλεάς τῶν πτηνῶν καὶ λαμβάνουσιν ἀπὸ αὐτὰς τὰ φόρα καὶ τοὺς νεοσσούς. Αὐτὰς παιδία εἶνε πολὺ κακά. Τὰ φόρα καὶ οἱ νεοσσοί τίποτε

δὲν χρησιμεύουσιν εἰς τὰ παιδία, ἐνῷ οἱ κακόμοιροι γεοστοὶ πολὺ φοβοῦνται· καὶ πολὺ βασανίζονται ὅταν ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὰς μητέρας τῶν. Αὐτὰ τὰ παιδία, ὁ Θεὸς δὲν τὰ ἀγαπᾷ· καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια ἔναθαίνουσιν εἰς ὑψηλὰ δένδρα, διὰ νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τὰς φωλεάς τὰ φὰ καὶ τοὺς γεοσσοὺς τῶν πτηνῶν, πίπτουσι καὶ θραύσουσι τοὺς βραχίονας ἢ τοὺς πόδας αὐτῶν. Ἀλλὰ γίνονται χθια κομμάτια.

Νὰ μεταβαίνωμεν εἰς τὸ δάσος, νὰ βλέπωμεν τὰ πτηνὰ καὶ νὰ ἀκούωμεν τὸ κελάδημά των εἶναι καλόν. Δὲν εἶναι ὅμως καλόν νὰ βλάπτωμεν καὶ νὰ βασανίζωμεν αὐτά. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει κανέν τὸ πλάσματά του νὰ βλάπτηται καὶ νὰ βασανίζηται χωρὶς ἀνάγκην.

B' ΕΛΟΠΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΗΣ

9. Ἀλώπηξ ἡ κλέπτρια.

Μίαν φορὰν μία ἀλώπηξ εἶχεν ἀκούσει, ὅτι εἰς τὴν κοὐλὴν ἐνὸς χωριοῦ ὑπῆρχον τρυφερὰ ὄρνιθια καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὰ φάγῃ. Περιέμενεν εἰς τὴν φωλεάν της, ἔως ὅτου ἐιώκτωσε καὶ ἐπειτα ἐξεκίνησε καὶ ἐπῆγε διὰ μιᾶς στενῆς ὁδοῦ τοῦ δάσους εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ χωριοῦ.

Ἄφοῦ ἐφθασεν ἐκεῖ, σιγὰ σιγὰ ἐγύρισε γύρω τριγύρω εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρεν ἔνα χαμηλὸν τοῖχον, ἐπήδησεν αὐτὸν καὶ εἰς τὴν στιγμὴν εὑρέθη μέσω εἰς τὴν αὐλὴν. Ἔκει εἰς μίαν ἄκραν ἦτο ὁ ὄρνιθών. Ἡ ἀλώ-

πηξ, ἀφοῦ τὸν εἶδεν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸν καὶ ἤρχισε νὰ πνίγῃ ἐν πρὸς ἐν τὰ ὄρνιθια. Τὰ δυστυχῆ δὲν ἦδύναντο νὰ φύγωσιν. Ἡτο γὺξ καὶ δὲν ἔθλεπον. Ἡ

ἀλώπηξ ἔπνιξεν ἀρκετά. Μόνον ὀλίγα μικρὰ πουλάκια ἔσωθησαν. Τὰ εἶχε κρύψει ὑποκάτω ἀπὸ τὰ πτερά της μία κλῶσσα καὶ δὲν τὰ εἶδεν ἡ ἀλώπηξ. Ἐφοβήθη δὲ νὰ πλησιάσῃ αὐτὴν, διότι ἡ δυστυ-

χῆς μήτηρ ἀπὸ τὸν φόβον νὰ μὴ χάσῃ τὰ τέκνα της, ἐφώναζεν δύον ἦδύνατο περισσότερον. Ἐφώναζεν ἐπίσης καὶ ὁ ἀλέκτωρ, διτις εἶχε καταφύγει ὑψηλὰ εἰς ἐν ἔύλον, δπου ἡ ἀλώπηξ δὲν ἦδύνατο νὰ τὸν φθάσῃ.

Ἄπὸ τὰς πολλὰς φωνὰς αὐτῶν ἐξύπνησεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἥγερθη ἀπὸ τὴν κλίνην, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας του καὶ ἤνοιξε τὸν ὄρνιθῶνα. Ἄλλα δὲν εὗρε τὴν ἀλώπεκα. Ἡ πονηρά, μόλις ἤκουσε κρότον εἰς τὴν θύραν, ἀμέσως ἐνόησε τί συμβαίνει καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐπετάχθη ἔξω μὲ μίαν ὄρνιθα εἰς τὸ στόμα.

Ο χωρικός, δτε εἶδε τὰ ὄρνιθια πνιγμένα, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του. «Βέβαια ἡ ἀλώπηξ ἡ κλέπτρια ἔκαμεν αὐτὸ τὸ πολὺ κακόν. Εἶναι πολὺ πονηρά, ἀλλὰ νὰ ἴδη

καὶ αὐτὴ τί ἔχει νὰ πάθη ! Αὐτὴ θὰ ἔλθῃ πάλιν· διότι ήτα τῆς γῆρεσσαν βέβαια τὰ τρυφερὰ ὄρνιθια. Ἀπόψε θὰ στήσω μέσα ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ ὄρνιθῶνος, εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶναι αἱ ὄρνιθες, μίαν μεγάλην παγίδα, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ἴδῃ αὐτὴ πῶς κλέπτει ὄρνιθας».

“Οπως εἶπεν, οὕτω καὶ ἔκαμεν. “Οτε δὲ ἐνύκτωσεν, ἤλθε πάλιν ἡ ἀλώπηξ καὶ ἀπὸ τὸν τοῖχον ἐπήδησε πάλιν μέσα εἰς τὴν αὐλήν. Τότε στέκεται ὀλίγον ἐκεῖ, ἐντείνει τὰ ὠτά της καὶ ἀκροᾶται. Τίποτε δὲν ἀκούεται. Η ανταχοῦ ἀκρα ἡ συχία. Σιγὰ σιγὰ τότε εἰσέρχεται εἰς τὸν ὄρνιθῶνα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ὀλίγα ἐναπομείναντα ὄρνιθια.

Τὰ ὄρνιθια μόλις ἐνόησαν, ἐφοδήθησαν πολὺ καὶ ἕρχισαν νὰ πτερυγίζωσιν. Ὁ ἀλέκτωρ ἐφώναζεν ὅσον ἤδυνατο, ἡ κλῦσσα ἐπίσης. Ἄλλ’ ἡ ἀλώπηξ δὲν ἐφοδήθη, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτά, ὅτε, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, πλησιάζει εἰς τὴν παγίδα, καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔγγιζει αὐτήν. Ἄλλα μόλις τὴν ἥγγισε, συνελήφθη. Μαίνεται, κτυπᾷ γύρω τριγύρω μὲ τὴν οὐράν της, προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ, ἀλλὰ ματαίως ἡ παγίς δὲν τὴν ἀφήνει νὰ κινηθῇ καθόλου ἀπὸ τὸν τόπον της. “Εμεινε λοιπὸν ἐκεῖ ἡ κλέπτρια καὶ περιέμενε τὸν θάνατόν της. Ὁ οἰκοδεσπότης ἤκουσε τὸν θόρυβον καὶ τὰς φωνάς, τὰς ὅποιας ἔκαμνον τὰ ὄρνιθια καὶ ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸν ὄρνιθῶνα. Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ τί βλέπει ! Τὴν κλέπτριαν εἰς τὴν παγίδα !

Τότε ἀρπάζει καὶ αὐτὸς ἐν χόνδρὸν ξύλον, τῆς δίδει μίαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἀφήνει εἰς τὸν τόπον.

"Ἐφαγες τὰ γλυκομάροντα, φάγε καὶ τὰ πικρομάροντα.
—Τοῦ πακοῦ τὸ κερί ώστε πρωτεῖ.

10. Κύων ὁ κλέπτης.

Εἰς μίαν σίκινην ἔξη εἰς μέγας κύων καὶ ἐν μικρὸν κυνάριον. Ὁ κύων ἦτο πακὸς καὶ τὸ κυνάριον ἦτο καλόν.

Μίαν ἡμέραν λέγει ὁ κύων πρὸς τὸ κυνάριον: «"Ακούσε, φίλε μου, τόρα εἰναι σκότος πολὺ καὶ ὁ κύριος δὲν μᾶς βλέπει. "Ἄς διασκεδάσωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν φοράν. Γνωρίζω μίαν ὅπὴν εἰς τὸν φράκτην τοῦ κήπου μας. Ἐλα νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐκεῖ

καὶ νὰ τρέξωμεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τοὺς ἔγενους κήπους. "Αν θέλης ἀς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἐκεῖ ἀρχίζομεν καὶ φωνάζομεν μὲ δῆλην τὴν δύναμιν μας. Οἱ κάτοικοι θὰ νομίσωσιν ὅτι κλέπται εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον αὐτῶν, θὰ ἐγερθῶσιν ἀπὸ τὴν κλίνην, θὰ τρέχωσιν ἐπάνω κάτω καὶ οὕτω διασκεδάζομεν ἡμεῖς μὲ τὸν φόβον καὶ μὲ τὴν ταραχὴν αὐτῶν».

Τὸ κυνάριον, χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν κύνα, φεύ-

γει, ἔρχεται εἰς τὴν καλύβην του καὶ πίπτει νὰ κοιμηθῇ. Ο κύων τὸ ἀκολουθεῖ, ἔρχεται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν καλύβην καὶ λέγει πρὸς αὐτό· «Διὰ τί τάχα δὲν ἀποκρίνεσαι; Διατὶ δὲν ἔρχεσαι;»

—«Εἶσαι κακός», λέγει τὸ κυνάριον, «καὶ μὲ κακοὺς δὲν ἔχω ὅρεξιν νὰ κάμω συναναστροφάς».

—«Ἐγὼ εἶμαι κακός;» ἀπεκρίθη ὁ κύων. «Καὶ διὰ τί; Μήπως διότι θέλω δλίγον νὰ διασκεδάσω;»

—«Αὐτὴ εἶναι κακὴ διασκέδασις, νὰ τρομάζῃς καὶ νὰ ἔξυπνᾶς τοὺς ἀνθρώπους», εἶπε τὸ κυνάριον. «Αὐτὴ δὲν εἶναι καλὴ διασκέδασις, νὰ βλάπτῃς τοὺς ἄλλους καὶ νὰ λησμονῆς τὸ καθῆκόν σου. Θέλεις νὰ ἐγκαταλίπῃς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν αὐλήν, τὰ ὅποια χρεωστεῖς νὰ φυλάττῃς καὶ διὰ τὰ ὅποια σὲ τρέφει ὁ κύριος μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διασκεδάσῃς! Πρόσεξε νὰ μὴ σὲ ἀφανίσῃ ἀπὸ τὸ ξύλον καμμίαν φοράν ὁ κύριός μας».

Ο κύων δυσηρεστήθη, ἀλλὰ δὲν ἔδειξε τὴν δυσαρέσκειάν του. Ξωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ἔφυγεν ἀπὸ ἑκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὴν καλύβην του καὶ ἔπεσε καὶ ἐκοιμήθη. Εκείνην τὴν ἑσπέραν δὲν ἔξηλθεν ἀπὸ τὸν φράκτην.

Τὴν ἄλλην ἥμέραν εἶπε πάλιν εἰς τὸ κυνάριον· «Τούλαχιστον ἔλα νὰ φάγωμεν ἀπὸ ἐν λουκάνικον». — «Εἶναι γεμάτος ὁ δρόμος ἀπὸ λουκάνικα;» ἡ-ωτησε τὸ κυνάριον.

—«Ἄ, ὅχι δά», ἀπήντησεν ὁ κύων· «ἄλλ’ εἰς τὸ ἔργαστήριον τοῦ ἀλλαντοποιοῦ εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς φραπέζης αὐτοῦ πολλὰ λουκάνικα. Θὰ προσέξωμεν

πότε δὲν θὰ σῖναι ἐκεῖ ὁ ἀλλαντοποιός, θὰ ἀνοίξωμεν κρυφὰ τὴν θύραν, θὰ εἰσέλθωμεν, θὰ ἀρπάσωμεν ἀπὸ ἐν δύο λουκάνικα ὁ καθεὶς εἰς τὸ στόμα καὶ ἔπειτα θὰ φύγωμεν.

— «Καὶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἔτρωγον ἐν λουκάνικον», εἶπε τὸ κυνάριον, «ἀλλὰ νὰ τὸ κλέψω δὲν ἐπιθυμῶ».

— Απὸ τότε ὁ κύων δὲν ὠμίλησε πλέον μὲ τὸ κυνάριον. «Ο, τι ἥθελε νὰ πράξῃ, τὸ ἔπραττε μόνος του.

Πολλαὶ ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ τότε, ὅτε μίαν ἡμέραν ἀκούεται ὅτι ὁ κύων ἐφσνεύθη. Καὶ δὲν ἦτο φεῦμα· ἦτο ἀληθές. Ο ἄθλιος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετέβαινεν εἰς τὸ ἀλλαντοποιεῖον, ἥρπαζε δύο τρία λουκάνικα, χωρὶς νὰ τὸν ἴδωσι καὶ ἔφευγεν. Τ' αὐτον ἀπὸ πολὺν καιρὸν ὁ ἀλλαντοποιὸς τὸ ἐνόησεν. Καὶ μίαν ἡμέραν, ὅτε τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν νὰ ἔρχηται, λαμβάνει ἕνα μέγαν πέλεκυν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ κρύπτεται. Μετ' ὅλιγον φθάνει ἐκεῖ καὶ ὁ κύων, παρατηρεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δὲν βλέπει κανένα, ἀρπάζει ἐν λουκάνικον καὶ στρέφεται νὰ φύγῃ. Τότε ὁ ἀλλαντοποιὸς πηδᾷ ἐκ τῆς κρύπτης του, τοῦ δίδει μίαν μὲ τὸν πέλεκυν καὶ τὸν φονεύει.

— «Ἐφαγες τὸ μέλι, πιὲ καὶ τὸ ξίδι.

— «Οταν κλέψτουνε μὴ κλέψτης·

κ' ὅταν διαλαλοῦνε μὴ φοβᾶσαι.

11. 'Ο κλαπεὶς ἵππος

Εἰς χωρικὸς εἶχεν ἔνα ἵππον, ὅστις τὸν ἔβοήθει εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐργασίας. Χωρὶς αὐτὸν δὲν ἦδυντο νὰ κάμηνη καμπιάν ἐργασίαν.

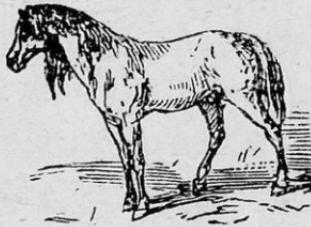
Μίαν νύκτα ἥλθεν εἰς κλέπτης εἰς τὸν σταῦλον τοῦ χωρικοῦ, ἤνοιξε σιγὰ σιγὰ τὴν θύραν, ἔλυσε τὸν ἵππον, τὸν ἵππευσε καὶ ἔφυγεν.

"Οτε ἐξημέρωσεν, ἐπῆγεν ὁ χωρικὸς εἰς τὸν σταῦλον διὰ νὰ λάβῃ τὸν ἵππον καὶ τὸν φορτώσῃ τὸ ἄροτρον. Ἀλλὰ δὲν τὸ εὗρεν. Ἐλυπήθη πολὺ καὶ ἐστενοχωρήθη, διότι χωρὶς αὐτὸν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμηταις ἐργασίας του. Ἄλιὰ τί νὰ κάψῃ! Ἀπεφάσισε νὰ ἀγοράσῃ ἄλλον.

Οι ἵπποι ἐπωλοῦντο εἰς μίαν πόλιν, ἣτις ἀπεῖχεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ χωρικοῦ πέντε ὥρας.

"Ο χωρικὸς ἤγέρθη μίαν ἡμέραν πρωὶ πρωὶ καὶ μετέβη εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην. "Οτε ἐφθασεν ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ ἵπποι καὶ παρετήρει αὐτούς. Ἐνῷ δὲ τοὺς παρετήρει, διακρίνει μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ τὸν ἴδιον του. Εὔθὺς τότε τρέχει καὶ λαμβάνει τὸν ἵππον του ἀπὸ τὸν χαλιγὸν καὶ φωνάζει δυνατά· «Αὕτος ὁ ἵππος εἶναι ἴδιος μου· μου τὸν ἔκλεψαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν!»

"Ο ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπώλει τὸν ἵππον, εἶπεν· ——"Οχι, καλέ μου ἄνθρωπε, αὐτὸς ὁ ἵππος δὲν

εἶναι ἴδικός σου. Αὐτὸς εἶναι ἴδικός μου. Ἐγὼ τὸν ἔχω περισσότερον ἀπὸ ἐν ἕτος. Εἶναι δυνατὸν νὰ ὅμοι-
άζῃ μὲ τὸν ἴδικόν σου, ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶναι ἴδικός σου».

— «Αν ἔχῃς τὸν ἵππον τοῦτον τόσον καιρόν, ὅπως
λέγεις, εἰπέ, ἀπὸ ποῖον ὀφθαλμὸν εἶναι τυφλός!»

·Ο ἄνθρωπος εἶχε πράγματι κλέψει τὸν ἵππον. ·Αλλ'
ἔπρεπε νὰ ἀποκριθῇ καὶ διὰ τοῦτο ἀμέσως εἶπεν
«Απὸ τὸν ἀρστερὸν ὀφθαλμόν».

— «Δὲν τὸ εὔρες», εἶπεν ὁ χωρικός. «Απὸ τὸν ἀρι-
στερὸν ὀφθαλμὸν δὲν εἶναι τὸ ζῷον τυφλόν.. Νά, ίδε!

— «Αχ!» ἀνέκραξεν ὁ κλέπτης, «ἔκαμα λάθος.
Ηθελα νὰ εἴπω ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν».

Τότε ὁ χωρικὸς ἀπέσυρε τὰς χειράς του ἀπὸ τοὺς
ὀφθαλμοὺς τοῦ ζώου, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄνθρωπους,
οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐκεῖ συνηθροισμένοι, καὶ ἔκραξε. «Τόρα
βλέπετε ὅλοι ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι κλέπτης καὶ
φεύστης. Ιδετε! Νά! ὁ ἵππος δὲν εἶναι διόλου τυφλός».

Οι ἄνθρωποι τότε ἐγέλασαν, ἥγανάκτησαν καὶ ἐφώ-
ναξαν. «Συλλάβετε! Συλλάβετε τὸν κλέπτην!»

Εἰς τὴν στιγμὴν ἔτρεξαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἔξουσίας,
τὸν συνέλαθον καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακήν.

·Ο διάβολος πωλεῖ τῷ χωρὶς νὰ ἔχῃ γίδια.

— Νὰ πλουτοῦσαν οἱ κλέφτες, ήθελε πλουτίσουν κ' οι
ποντικοί.

·Τῶν ἀχρείων ἡ γιορτὴ ὁ δλίγον καιοδὸν κρατεῖ.

12. Τὸ τίμιον παιδίον

Μίαν φορὰν εἰς ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἦτο εἰς μίαν ξένην πόλιν καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἐξῆλθεν εἰς περίπατον. Εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν κανεὶς δὲν τὸν ἐγνώριζεν. Ἐνῷ ἐδάδιζεν ἀργὰ ἀργὰ καὶ παρετήρει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰς οἰκίας, τὰς πλατείας καὶ ὅλα ὅσα ἦσαν εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, τὸν πλησιάζει ἐν μικρὸν παιδίον, πολὺ πτωχικά, ἀλλὰ καὶ πολὺ καθαρὰ ἐνδεδυμένον. Τὸ παιδίον μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὁφθαλμοὺς παρακαλεῖ τὸν ξένον, ἀν εὑρεστῆται, νὰ τοῦ δώσῃ μίαν δραχμήν, διότι ἡ μήτηρ του ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν εἶχον νὰ ἀγοράσωσιν ιατρικά.

Ο κύριος εἶπεν ὅτι δὲν εἶχεν ἐπάνω του καμιάν δραχμήν. «Τίποτε, τίποτε δὲν ἔχετε, κύριε;» ἥρωτησε τὸ πτωχὸν παιδίον. **χ**

—«Ἐχω, ἀλλὰ μόνον λίρας», ἀπεκρίθη ὁ κύριος, «καὶ μία λίρα διὰ σὲ εἶναι παραπολύ».

—«Ἄχ, καλέ μου κύριε, ἔχομεν μεγάλην ἀνάγκην», εἶπε τὸ παιδίον. «Δώσατέ μου μίαν λίραν νὰ τὴν ἀλλάξω καὶ θὰ σᾶς φέρω μικρὰ νομίσματα».

Ο κύριος ἐγέλασε, τοῦ ἔδωκε μίαν λίραν καὶ τοῦ εἶπε· «Νὰ ἔλθης γρήγορα καὶ νὰ μοῦ φέρης τὰ χρήματα».

Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ παιδίον δὲν θὰ ἐπέστρεψεν. Θὰ ἐράτει ὅλην τὴν λίραν καὶ θὰ ἔφευγεν.

Ο κύριος ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ βήματα, τὸ δὲ παι-

δίον δὲν ἐφαίνετο πουθενά. Τότε εἶπε μὲ τὸν νοῦν του «Βεβαίως τὸ παιδίον δὲν θὰ ἔλθη πλέον».

Ἡπατήθη ὅμως, διότι τὸ παιδίον μετ' ὀλίγον ἥλθεν, ἔφερε τὰ χρήματα καὶ ἐζήτησε μόνον μίαν δραχμήν.

Ο κύριος ἐθαύμασε τὴν τιμότητα τοῦ παιδίου καὶ εἶπε πρὸς αὐτό· «Διὰ τί, μικρέ μου, δὲν ἐπροτίμησες νὰ κρατήσης ὅλην τὴν λίραν;»

«Δὲν εἴμαι οἰκείης, κύριε», ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, «ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν οἰκεῖται. Ἀληθῶς εἴμεθα πολὺ πτωχοί, ἀλλὰ προτιμῶμεν νὰ ἀποθάνωμεν τῆς πείνης παρὰ νὰ ολέψωμεν».

Τότε ὁ κύριος ἔδωκεν ὅλα τὰ μικρὰ χρήματα εἰς τὸ παιδίον καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν μητέρα του νὰ ὑπάγη νὰ τὸν εὔρῃ ὅταν γίνη καλά.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ πτωχὴ ἔγινε καλὰ καὶ εὐθὺς ἐπῆγε καὶ εὗρε τὸν καλὸν αὐτὸν κύριον. Οὗτος, ἀφοῦ ἤκουσε τὴν δυστυχίαν της, τὴν ἐλυπήθη καὶ τῆς ἔδωκεν ὀλίγα χρήματα, διὰ νὰ ἀγοράξῃ φωμίον καὶ νὰ μὴ πεινᾷ πλέον. Ἐπειτα ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὸ παιδίον, τοῦ ἐφόρεσε καλλίτερα ἐνδύματα καὶ τὸ στειλεκαὶ ἔμαθεν ὀλίγα γράμματα καὶ μίαν τέχνην.

Τὸ παιδίον ἦτο φρόνιμον καὶ φιλόπονον. Ἐμαθεν ὀλίγα γράμματα, ἔμαθε καὶ τὴν τέχνην καλὰ καὶ ἐκέρδισεν ἀρκετὰ χρήματα. Ἡτο πολὺ οἰκονόμον καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἦδυνατο πλέον νὰ τρέφῃ μόνον του τὴν γραῖαν μητέρα καὶ τοὺς μικροτέρους του ἀδελφούς.

13. Αἱ περιστεραί

Δύο μικρά καὶ πολὺ ἡσηγόρα παιδία, ὁ Δημήτριος καὶ ἡ Ἰωάννης ἦσαν γείτονες. Ὁ Δημήτριος ἦτα πλούσιος καὶ εἶχε πολλὰς καὶ πολὺ ὥραιας περιστεράς. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἤτο πτωχὸς καὶ εἶχε μόνον ὅλιγας καὶ πολὺ εὔτελεῖς.

Μίαν ἡμέραν ἐν ἔυγος ἐκ τῶν περιστερῶν τοῦ Δημήτριου ἐπέταξε καὶ ἤλθεν εἰς τὸν περιστερεῶνα τοῦ Ἰωάννου. «Ο πτωχὸς Ἰωάννης ἀμα τὰς εἶδεν, εἶπε μὲ τὸν νεῦν του· «Πόσον εὔτυκῆς θὰ ἥμην, ἂν εἶχον αὐτὰς τὰς περιστεράς! »Αχ! Πόσον ὥραιαι εἶναι; Εἶναι κατάλευκοι ως ἡ χιών, ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ ἡ οὐρά των εἶναι κατάμενα ως εἰς ἄνθρακες. Απὲ δλας τὰς περιστερὰς τοῦ Δημήτριου αὐταὶ μοῦ ἀρέσκουσι περισσότερον».

Τότε τοῦ ἤλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὰς κλείσῃ μέσα εἰς τὸν περιστερεῶνά του καὶ νὰ τὰς κρατήσῃ.

—«Αλλ’ ὅχι! » εἶπε τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται. Εἶναι ἐμαρτία. Τί! κλέπτης θὰ γίνω; Ποτέ! »

Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν συλλαμβάνει τὰς περιστερὰς καὶ τὰς φέρει εἰς τὸν Δημήτριον.

—«Ο Δημήτριος ἔχάρη πολὺ διὰ τὴν τιμιότητα τοῦ

πτωχοῦ παιδίου. Καὶ ὅτε ἐγέννησαν αἱ ὥραιαι αὗται περιστεραί, λαμβάνει τὰ ώρά των, μεταβαίνει κρυφίως εἰς τὸν περιστερεῶνα τοῦ Ἰωάννου, θέτει αὐτὰ τὰ εἰς τὴν φωλεὰν μιᾶς εὔτελοῦς φαιᾶς περιστερᾶς, ἀφαιρεῖ ἀπὸ ἑκεῖ τὰ ἴδια τῆς καὶ φεύγει χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ εὔτελὴς περιστερὰ τοῦ Ἰωάννου ἔξεκόλαψε τὰ ἔνα φὰρ ως ἐν ἡσαν ἴδια τῆς. Ὅτε δὲ οἱ νεοσσοὶ ἐμεγάλωσαν καὶ ἔκαμψαν πτερά, ὁ Ἰωάννης ἔξεπλάγη πολύ. Εἶδεν ὅτι αἱ περιστεραὶ δὲν ἡσαν φαιαί, ὅπως ἦτο ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἀλλὰ λευκαὶ καὶ μαῦρα, ὅπως ἦτο τὸ ὥραιον ἐκεῖνο ζεῦγος τοῦ Δημητρίου. Πλήρης χαρᾶς τρέχει ἀμέσως πρὸς τὸν Δημήτριον καὶ ἀναγγέλει εἰς αὐτὸν τὸ θαῦμα τοῦτο.

Οἱ Δημήτριοι ἐμειδίασεν. Ἔπειτα διηγήθη εἰς τὸν Ἰωάννην πῶς κρυφὰ ἥλλαξε τὰ ώρὰ διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς αὐτὸν καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του εἶπε· «Μεῖνε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σου τίμιος καὶ δίκαιος, ἀγαπητέ μοι Ἰωάννη. Οἱ Θεὸι πάντοτε εὐλογεῖ ἐκεῖνον, ὅστις εἴναι τίμιος καὶ ὅστις δὲν ἀδικεῖ κανένα.»

Ἡ τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει
καὶ χαρά 'στον, ποὺ τὴν ἔχει.

14. Χωρίον καὶ πόλις

Μίαν φορὰν αἱ κατοικίαι τῶν ἀνθρώπων ἦσαν διεσκορπισμέναι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἡ μία μακρὰν τῆς ἄλλης.

Τοῦτο δὲν εὐχαρίστει τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ συγγενὴς

ήθελε καὶ κατοικῆ πλησίον τοῦ συγγενοῦς του καὶ ὁ φίλος πλησίον τοῦ φίλου του. Ἐκτισαν λοιπὸν τὴν μίαν οἰκίαν πλησίον τῆς ἄλλης, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγειναν τὰ χωρία καὶ αἱ πόλεις.

Τὰ χωρία διαφέρουσι πολὺ ἀπὸ τὰς πόλεις.

Τὰ χωρία δὲν ἔχουσι πολλὰς οἰκίας ὅπως αἱ πόλεις. Αἱ περισσότεραι οἰκίαι τῶν χωρίων εἶναι κατεσκευασμέναι ἐκ ξύλων καὶ πλίνθων. Τινὲς εἶναι πολὺ χαμηλαὶ καὶ πολὺ μικραὶ ἄλλαι ἔχουσι στέγας καλαμίνας. Κεῖνται δὲ καὶ πολὺ ἀτάκτως· ἡ μία ἐδῶ καὶ ἡ ἄλλη ἐκεῖ. Αἱ ὁδοὶ εἰς τὰ χωρία εἶναι συγκόθως στεναὶ καὶ ὅχι εὐθεῖαι, κατὰ τὴν νύκτα δὲ δὲν φωτίζονται διὰ φανῶν. Εἰς τὰ χωρία ὑπάρχει καὶ μία μικρὰ ἐκκλησία καὶ ἐν μικρὸν σχολεῖον. Εἰς αὐτά, ἐκτὸς τῶν ἱορτῶν, σπανίως ἄλλοτε φαίνονται ἄνθρωποι εἰς τὰς ὁδούς. Οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκονται εἰς τοὺς ἀγρούς των, εἰς τοὺς ἀμπελῶνάς των καὶ εἰς τὰς Βοσκές, ὅπου βόσκουσι τὰ ζῷα των μακρὰν τῶν χωρίων.

Τινὰ χωρία κεῖνται εἰς τὰς πεδιάδας, ἄλλα εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὁρέων καὶ ἄλλα ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη.

Αἱ πόλεις εἶναι πολὺ διάφοροι τῶν χωρίων. Εἰς τὰς πόλεις αἱ περισσότεραι οἰκίαι εἶναι μεγάλαι, ἐκτισμέναι διὰ λίθων καὶ κεῖνται κατὰ σειράν. Αἱ οἰκίαι τῶν πόλεων εἶναι ὥραιότεραι καὶ μεγαλείτεραι ἀπὸ τὰς οἰκίας τῶν χωρίων. Εἶναι εὐθεῖαι, φωτίζονται τὴν νύκτα διὰ φανῶν καὶ φέρουσιν ἴδιαίτερα δύναματα, οἷα διακρίνωμεν αὐτάς.

Εἰς τὰς πόλεις ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις πολλαὶ καὶ μεγάλαι ἐκκλησίαι, νοσοκομεῖα, σχολεῖα, στρατῶνες καὶ εἰς τινας καὶ θέατρα. Διὰ τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι ἔρχονται εἰς τὰς πόλεις ὑπάρχουσι ξενοδοχεῖα, τὰ δποῖα ἔχουσι καὶ ἴδιαίτερα δύναματα. Ἐκτὸς τῶν δδῶν ὑπάρχουσι καὶ πλατεῖαι. Τινὲς ἐξ αὐτῶν δημόκουνται ἀγοραί, διότι εἰς

ώρισμένας ἡμέρας τῆς ἑδομάδος οἱ χωρικοὶ φέρουσι καὶ πωλοῦσιν εἰς αὐτὰς διάφορα πράγματα, ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρόφιμα. Εἰς τὰς πλατείας τινῶν πόλεων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γίνονται διάφοροι πανηγύρεις. Ἐνῷ εἰς τὰ χωρία σπανίως συγκατῶμεν ἀνθρώπους, τούγαντίον εἰς τὰς πόλεις αἱ δόσοι καὶ αἱ πλατεῖαι εἶναι πλήρεις ἀνθρώπων, ἀμαξῶν καὶ φορτηγῶν ζώων. Ἡ μεγαλειτέρχη κίνησις γίνεται συνήθως κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς, τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν πανηγύρεων. Κατὰ ταύτας οἱ πωληταὶ καὶ οἱ ἀγορασταὶ συναθροῦσονται τόσον πολλοί, ὅστε πολλάκις δὲν δύναται νὰ διέλθῃ τις δι' αὐτῶν.

Καὶ αἱ ἀσχολίαι τῶν κατοίκων τῶν χωρίων δὲν εἶναι δημοιαι μὲ τὰς ἀσχολίας τῶν κατοίκων τῶν πόλεων. Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων καλλιεργοῦσι συνήθως τοὺς ἄγρους καὶ τοὺς ἀμπελῶνας αὐτῶν καὶ τρέφουσι παντὸς εἰδους ζῴα, χῆνας, νήσσας, ὅρνιθας, περιστεράς, πρόβατα, αἴγας, βοῦς, χοίρους. Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων εἶναι οἱ πλεῖστοι τεγγίται, καλλιτέχναι, στρατιῶται, λόγιοι, ἔμποροι καὶ ὑπάλληλοι.

Οταν εἰς μίαν πόλιν κατοικῶσι πολλοὶ ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι κατασκευάζουσιν ἐντὸς ἐργαστηρίων εἰς μέγα ποσὸν παντὸς εἰδους ὑφάσματα, τάπητας, γάρντην καὶ διάφορα ἄλλα τοιαῦτα πράγματα, ἢ τοιαύτη πόλις διομάζεται βιομηχανικὴ πόλις.

Οταν εἰς μίαν πόλιν ὑπάρχωσι πολλοὶ ἔμποροι, οἱ ὅποιοι κάμνουσι μέγα ἐμπόριον, ἢ τοιαύτη πόλις διομάζεται ἔμπορικὴ πόλις.

Τινὲς πόλεις εὑρίσκονται πλησίον τῆς θαλάσσης. Αὗται αἱ πόλεις λέγονται παραθαλάσσιαι ἢ παράλιοι πόλεις. Ἐλλαὶ εἶναι μαρκὰν τῆς θαλάσσης. Αὗται διομάζονται πεσόγειοι πόλεις.

Οταν εἰς μίαν πόλιν κατοική ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας,
ἡ πόλις λέγεται πρωτεύουσα.

Γ' ΣΚΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗ

15. Αἱ δύο αἴγες.

Μίαν ημέραν δύο αἴγες συνηντήθησαν εἰς μίαν στενὴν γέφυραν.

—«Φύγε νὰ περάσω ἐγώ», εἶπεν ἡ μία.

Ἡ ἄλλη καταθυμωμένη ἀπήντησεν. «Ταγε εὐθὺς ὅπισω καὶ ἀφησε ἐγώ νὰ περάσω πρώτη».

—«Ορίστε!» ἐφώναξεν ἡ ἄλλη. «Ἐγώ εἶμαι μεγαλειτέρα ἀπὸ σὲ καὶ ἐγώ θὰ κάμω τόπον νὰ περάσης σύ; Αὐτὸ μὰ τὴν ἀλήθεια ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμω!»

Ἡ φιλονικία αὕτη ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μὲ πεῖσμα πολύ. Τέλος ὥρμησεν ἡ μία ἐναντίον τῆς ἄλλης μὲ τὰ κέρατα καὶ διεπληκτίζοντο μὲ μανίαν πολλήν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ γέφυρα ἦτο στενή, ἐκρημνίσθησαν καὶ αἱ δύο μέσα εἰς τὸ βαθὺ ρεῦμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἔπειτα ἡδυνήθησαν νὰ σωθῶσιν.

Τοῦ χωράτη ἡ ματιὰ — παρ' ὀλίγο τε ξυλειά

16. Τὸ βασιλόπαιδον.

Μίαν φορὰν ἐν βασιλόπαιδον ἔξηλθεν εἰς περίπατον μὲ τὸν διδάσκαλόν του. Εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἔχαιρέτισεν εἰς χωρικὸς μὲ εὐγένειαν πολλήν, ἀλλὰ τὸ βασιλόπαιδον δὲν κατεδέχθη νὰ τὸν ἀντιχαιρετίσῃ.

“Οτε τὸ ἔμαθεν ὁ πατήρ του ὁ βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολὺ καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας, νὰ μὴ δώσωσιν ἄρτον εἰς τὸ βασιλόπαιδον, ὅταν θὰ φάγῃ, ἀλλὰ μόνον κρέας καὶ ἄλλα φαγητά.

Μετ’ ὀλίγον ἥλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Τὸ βασιλόπαιδον ἥλθεν εἰς τὴν τράπεζὰν καὶ ἐκάθισε νὰ φάγῃ. Τὰ φαγητὰ ἦσαν πολλά, ἀλλ’ ἄρτος πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο.

Τὸ βασιλόπαιδον ἐζήτησεν ἄρτον, ἀλλ’ οἱ ὑπηρέται δὲν τοῦ ἔδωκαν.

Καταθυμωμένον τὸ βασιλόπαιδον ἥλθεν εἰς τὸν βασιλέα, τὸν πατέρα του, καὶ παρεπονέθη. Τότε ὁ πατήρ του εἶπεν εἰς αὐτό.

—“Οταν θέλησ νὰ τρώγῃς ἄρτον, δὲν πρέπει νὰ περιφρονῇς τὸν ἄνθρωπον, δοτις μὲ τὸν ιδρῶτα τοῦ προσώπου του καλλιεργεῖ τὸν σῖτον, ἀπὸ τὸν ὃποῖον κατασκευάζεται ὁ ἄρτος».

“Ο, πι κάμης θὰ σοῦ κάμουν.

—Καθὼς καροναρχεῖς σοῦ ψάλλουν.

17. ·Η ἡχώ.

Μίαν φορὰν ἐν μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἐλέγετο Μιχαήλ, ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Ἡλθεν εἰς τὸν πλησίον λειμῶνα, ὁ ὅποιος ἦτο μετεξὺ δύο λόφων ἀρκετὰ ὑψηλῶν καὶ καταφύτων ἀπὸ δένδρων. Ἐκεῖ εὗρεν ἄγνη καὶ πεταλούδας καὶ ἔπαιζε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Ἐνῷ ἔπαιζε, κατὰ τύχην ἐφώναξεν «”Ω ! ὥπ !» Ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὸ πλησίον δάσος ἦλθεν ἡ φωνὴ «”Ω ! ὥπ !» Ἐκπληκτος τότε ὁ Μιχαήλ ἔκραξε· «Ποῖος εἶναι ἔκει ;» Πάλιν ἀκούεται ἀπὸ τὸ δάσος «εἶναι ἔκει ;»

Ο Μιχαήλ ἐνόμισεν, ὅτι θὰ ἦτο κανὲν παιδίον κρυμμένον μέσα εἰς τὸ δάσος καὶ τὸν περιγελᾶ. Ἐθύμωσε λοιπὸν πολὺ καὶ φωνάζει δυνατώτερα· «Εἰσαι κακὸν παιδίον ·»—«κακὸν παιδίον» ἀκούεται πάλιν ἀπὸ τὸ δάσος.

Τότε ὁ Μιχαήλ δὲν ἐκρατήθη πλέον, ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος μὲ σκοπὸν νὰ εὕρῃ τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον τὸν περιεγέλα, νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ καὶ νὰ τὸ ὑδρίσῃ. Παρετήρησεν ἐδῶ, παρετήρησεν ἔκει, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εἶδε κανένα.

Καταθυμωμένος φεύγει ἀπ’ ἔκει καὶ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ εὗρε τὸν πατέρα του καὶ παρεπονέθη εἰς αὐτόν, ὅτι ἐν κακὸν παιδίον ἦτο κρυμμένον εἰς τὸ δάσος καὶ τὸν ὑδρίσεν. Ὁ πατήρ ἐνόησε τί συνέθη.

— «Ἐλα μαζί μου εἰς τὸ δάσος», εἶπε «νὰ εὕρω μεν τὸ κακὸν αὐτὸ παιδίον».

Ο Μιχαήλ μὲ πολλὴν προθυμίαν ἡκολούθησε τὸν πατέρα του, διότι ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ ἐπέπληττε τὸ κακὸν αὐτὸ παιδίον καὶ θὰ τὸ ἐτιμώρει.

Οτε ἔφθασεν ἐκεῖ, ὁ πατήρ ἔκραξε· «Ποῖος εἶναι ἐκεῖ;» — «Ποῖος εἶναι ἐκεῖ;» ἀκούεται ἀπὸ τὸ δάσος· «Ωρα καλή, καλὸν παιδίον»· ἔκραξε πάλιν ὁ πατήρ· — «Καλὸν παιδίον»· ἀκούεται ἀπὸ τὸ δάσος.

Τότε ὁ πατήρ λέγει εἰς τὸν Μιχαήλ· «Εἶδες, παιδίον μου, ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ κακὸν παιδίον, τὸ δποῖον ὑδρίζει εἰς τὸ δάσος; Εἰσαι σὺ ὁ ἴδιος. Αν σὺ ἔλεγες κανένα καλὸν λόγον, καλὸν λόγον θὰ ἥκουες. Οπως φωνάζει κανείς, ἀπαράλλακτα τοῦ φωνάζουσιν. Οστις φέρεται μὲ εὐγένειαν πρὸς τοὺς ἄλλους, εὐγένειαν ἔχει καὶ αὐτὸς νὰ περιμένῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οστις δημως ὑδρίζει τοὺς ἄλλους, ἃς μὴ περιμένῃ ὅλο τη παρὰ ὑδρεις καὶ βλασφημίας ἀπὸ αὐτούς».

Μὴ πῆς τοῦ πηγαδιοῦ μιτᾶ, μὴ σοῦ πῆ κι' αὐτὸ ἄ?

— «Αν θέλῃς καλὰ ν' ἀκοῦς μάθε καλὰ νὰ λέγης.

18. "Ἡλιος καὶ Βορρᾶς.

Ο Βορρᾶς ὅπου καὶ ἀν εὑρίσκετο, ἐκαυχᾶτο πάντοτε ὅτι ἀπ' αὐτὸν δὲν εἶναι ἄλλος δυνατώτερος εἰς τὸν κόσμον.

Τὸ ἥκουσεν ὁ Ἡλιος καὶ πολὺ δυσηρεστήθη. Καὶ ὅτε μίαν ἡμέραν συνήντησε τὸν Βορρᾶν ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὑψηλοῦ βουνοῦ, εἶπεν εἰς αὐτόν· «Σὺ εἶσαι, ὅστις καυχᾶσαι ὅτι ἔχεις πολὺ μεγάλην δύναμιν καὶ ὅτι ἀπὸ σὲ δὲν εἶναι ἄλλος δυνατώτερος εἰς τὸν κόσμον;» Ακούσε νὰ σου εἴπω. Αγ σὺ συρίζης φοβερὰ καὶ μυκᾶσαι τρομερά, ἀν σὺ διασείης τὰ δένδρα καὶ διασκορπίζης τὰ φύλλα καὶ καταθραύης τοὺς κλάδους αὐτῶν, ἀν σὺ ἐκριζώνῃς δένδρα καὶ καταρημνίζης στύλους καὶ οἴκους καὶ πύργους, ἀν σὺ παγώνῃς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ ρυάκια καὶ κάμινης νὰ τρέμωσιν οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ ζῷα, ἀν σὺ ἀναταράττῃς τὴν θάλασσαν καὶ ἔξεγείρῃς τὰ κύματα πὰ ὑψηλὰ καὶ καταποντίζῃς τὰ πλοῖα καὶ πνίγης τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἀγριότητά σου μόνον δεικνύεις, ὅχι ὅμως καὶ τὴν δύναμιν σου. Η δύναμίς σου εἶναι μικρά. Τι πάρχουσιν ἄλλοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, οἱ ὅποιοι, ἐνῷ εἶναι ἡμεροὶ καὶ νῆσοι, ἔχουσιν ἐν τούτοις πολὺ μεγαλειτέραν δύναμιν ἀπὸ σὲ τὸν ἀγριόν».

—«Κανεὶς δὲν εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ ἐμέ», λέγει ὠργισμένος ὁ Βορρᾶς. «Οστις νομίζει τὸν ἑαυτόν του δυνατώτερον ἀπὸ ἐμέ, ἀς ἔλθῃ νὰ δοκιμάσῃ, ἀν τολμᾶ».

«Ο Ἡλιος, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι αἱ γλυκεῖαι καὶ θερμαὶ ἀκτῖνες αὐτοῦ ἔχουσι πολὺ μεγαλειτέραν δύναμιν ἀπὸ τὰ φοβερὰ καὶ ἀγρια φυσήματα τοῦ Βορρᾶ, εἶπεν

εἰς αὐτόν. «'Ιδοὺ εἰς, ὅστις δὲν φοβεῖται νὰ διαγωνι-
σθῇ μὲ σὲ καὶ πιστεύω νὰ σου δείξω ὅτι μὲ δληγη σου
τὴν ἀγριότητα, τίποτε δὲν ἀξίζεις».

Ἐνῷ ἔλεγον ταῦτα, διέκριναν ἀπὸ τὴν κορυφὴν
τοῦ ὄρους, ὅπου ἐστέκοντο, κάτω εἰς τὴν πεδιάδα ἄν-
θρωπον. Ὁ Βορρᾶς ἄμα εἶδεν αὐτόν, εἶπεν εἰς τὸν
Ἡλιον. «Ἐλα νὰ δοκιμάσωμεν τὴν δύναμιν μας ἐ-
πάνω εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ὅστις κάμη αὐτὸν νὰ
ἐκβάλῃ τὰ ἐνδύματά του καὶ νὰ μείνῃ γυμνός, αὐτὸς
νὰ εἴναι ὁ δυνατώτερος ἀπὸ ἡμᾶς».

—«Πολὺ καλά», λέγει ὁ Ἡλιος, «ἄς δοκιμάσωμεν»

Τότε ἀρχίζει πρῶτος ὁ Βορρᾶς νὰ δοκιμάζῃ τὴν
δύναμιν του ἐπάνω εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡρχισε λοιπὸν
νὰ φυσῇ δυνατὰ καὶ νὰ συρίζῃ πολύ. Ὁ ἄνθρωπος
ὅσον δυνατώτερον ἐφύσα ὁ Βορρᾶς, τόσῳ περισσότερος
συνέσφιγγε τὰ ἐνδύματά του διὰ νὰ μὴ κρυώνῃ κα-
διὰ νὰ μὴ κινηθῆται τὰ ἐνδύματα ἐδῶ καὶ ἔκει κα-
ἔνοχληται.

Πολὺν καιρὸν ἐφύσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Βορ-
ρᾶς, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατώρθωσεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐ-
σφιγγε πάντοτε σφιγκτότερον τὰ ἐνδύματά του. Τέλος
ἔβαλεν δληγη του τὴν δύναμιν καὶ καταθυμωμένος ἐ-
φύσα καὶ ἐμυκάτο ἀγριώτερον ἀπὸ πρωτύτερα. Τότε
ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἐκρύωνε πολύ, ἐνεδύθη καὶ τὸ ἐπα-
νωφόριόν του καὶ τὸ ἔζωσε σφιγκτά.

«Ο Βορρᾶς,, ὅτε εἶδε τοῦτο, ἀπηλπίσθη ἐντελῶ
Καὶ μὲ τὸ δυνατώτερόν του φύσημα δὲν κατώρθωσε

ἀφα ρέση τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ γυμνόν ! ”Επαυσε λοιπὸν νὰ φυσᾷ καὶ ἀπεσύρθη.

Τότε ἀρχίζει ὁ Ἡλιος νὰ δοκιμάζῃ τὴν δύναμίν του.

Κατ’ ἀρχὰς ἔδιωξε τὰς νεφέλας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔχυσε περισσότερον φῶς καὶ θερμότητα. Διὰ μᾶς ἔλαμψεν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἐθερμάνθησαν τὰ δέρη, αἱ πεδιάδες καὶ ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ ἀνθρωπὸς ἀπὸ τὴν θερμότητα δὲν ἦδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τὰ βαρύτερα φορέματά του καὶ ἔξεδύθη αὐτά. Ἀφοῦ ἔγινε τοῦτο, ὁ Ἡλιος ἔπειτα ἤρχισε νὰ αὐξάνῃ τὴν θερμότητά του. Ὁ ἀνθρωπὸς, δύσον ηὔξανεν ἡ θερμότης, τόσον ἔξεδύετο περισσότερον καὶ ἐπὶ τέλους ἐγυμνώθη ἐντελῶς καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἓνα ποταμόν, δύστις ἥτο ἐκεῖ πλησίον, διὰ νὰ δροσισθῇ εἰς τὰ δροσερὰ βδατα αὐτοῦ. Ὁ Ἡλιος ἐνίκησεν !

Μετὰ τοῦτο στρέφεται πρὸς τὸν Βορρᾶν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν.

—«Ποῦ εἶναι τόρα ἡ δύναμίς σου, ἄγριε Βορρᾶ ; Βλέπεις ὅτι μὲ τὸν θυμὸν καὶ μὲ τὴν ἀγριότητα κανεὶς δὲν κατορθώνει τίποτε, ἐνῷ μὲ τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν γλυκύτητα ἐπιτυγχάνει ἔκαστος ὅ,τι ἐπιθυμεῖ : »

Αἰσώπειος μῆλος

Χωριάτης ἐγενήθηκε ; — Ματσούκα πελεκιέται

— Τὸ ἥσυχο νερὸν τρυπάει τὸ βουνό.

19. 'Ο ηλιος καὶ ὁ ἀέρας.

— "Ο ἀέρας θύμωσε
μὲ τὸν ἥλιο μάλλωσε
'Ο ἀέρας ἔλεγε,
— «Εἰμαι δυνατώτερος!»
Καὶ ὁ ἥλιος ἔλεγε:
— «Σὲ περνῶ 'ς τὴ δύναμι!»
Ἐνας γέρος ἄνθρωπος
μὲ τὴ μαύρη κάπα του,
'ς τὸ χωράφι πήγαινε.
'Ο ἀέρας λάλησε,
— «Οποιος ἔχει δύναμι
παίρνει ἀπὸ τὸν γέροντα
τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του!»
Ἐφεξέ δόλολαμπρος
καλωσύνη σκόρπισεν,
ἔθγαλεν ὁ γέροντας

— «Οποιος ἔχει δύναμι
παίρνει ἀπὸ τὸν γέροντα
τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του!»
Φύσησε, ἔεφύσησε,
ἔσκασε 'ς τὸ φύσημα,
Ἄδικος ὁ κύπος του
κρύωσε διπλὰ τυλίχτηκε
'ς τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του.
καὶ ὁ ἥλιος λάλησε.
τὴν χονδρὴ τὴν κάπα του
Πάλιν ἔσαναλάλησε.
— «Ακουσε καὶ μάθε το·
σὲ περνῶ 'ς τὴ δύναμι
γιατὶ πᾶς μὲ τὸ κακὸ
κ' ἐγὼ πάω μὲ τὸ καλό!»

Γ. Δροσίνης.

20. 'Ο κῆπος.

Εἰς τὰ χωρία σχεδὸν ἑκάστη οἰκία ἔχει καὶ ἔνα κῆπον.
εἰς τὰς πόλεις δῆμως κῆποι εὑρίσκονται μόνον εἰς δλίγας οἰκίας.

'Ο κῆπος εἶναι περικυκλωμένος ἡπόδει τοῖς

χονδροῦσιν ἄνθη, ὅπωρικὰ καὶ λάχανα. Ἀνθη τοῦ κήπου εἶναι τὰ τριαντάφυλλα, τὰ γαρύφαλλα, αἱ βιολέτται, οἱ νάρκισσοι, οἱ ὄντκινθοι, τὰ ἵα τὰ εὐώδη, τὰ κρίνα καὶ ἄλλα.

Δένδρα, τὰ δποῖα καλλιεργοῦνται: εἰς τὸν κῆπον εἶναι: αἱ κερασέαι, αἱ μηλέαι, αἱ ροιαι, αἱ συκαι, καὶ ἀπιδέαι, αἱ βερικοκκέαι, αἱ ροδακι-

νέαι καὶ ἄλλα. Τὰ δένδρα ταῦτα θνομάζονται ὀπωροφόρα. Τὰ νέα δένδρα δένουσιν εἰς πασσάλους, ίνα γίγνωνται ίσα καὶ μὴ κινῶνται πολὺ ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Τὴν ἄνοιξιν πρέπει τὰ δένδρα νὰ κλαδεύωνται καὶ νὰ ἐλευθερώγωνται ἀπὸ τοὺς ἔηροὺς κλάδους. Ἐπίσης πρέπει νὰ καταστρέψωνται καὶ αἱ φωλεῖαι τῶν καρπῶν.

Οταν ὡριμάσωσιν αἱ ὀπῶραι, ἀποσπῶνται ἀπὸ τῶν δένδρων. Τινὲς κόπτονται, ἄλλαι τινάσσονται. Οσοι τινάσσονται δὲν διατηροῦνται τόσον πολὺ χρόνον, δσον ἔκειναι, αἱ ὀποῖαι κόπτονται.

Καὶ εἰς τινὰς θάμνους γίνονται ὀπωρικά. Τὰ βατόμορα, τὰ λεπτοκάρυα καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἶναι ὀπωρικά τῶν θάμνων.

Εἰς τὸν λαχανόκηπον φύονται κρόμμια, φασόλια, ἀγγούρια, λάχανα, μαρούλια, ραπάνια, σέλινα, κολοκύνθικα καὶ ἄλλα τοιαῦτα λαχανικά.

Εἰς τινὰς κήπους ὑπάρχουσι σκιάδες καὶ οἰκίσκοι. Τὰς σκιάδας τὰς ἔχουσι, διὰ νὰ κάθηνται οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου. Ἐχουσι τοὺς οἰκίσκους, διὰ νὰ φυλάττωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ σκαλιστήρια, τὰς δικέλλας, τὰ κοφίνια, τοὺς πρίονας, τὰ ποτιστήρια καὶ τὰ λοιπὰ ἔργαλεῖα τοῦ κήπου.

Οι πλούσιοι ἄνθρωποι δὲν καλλιεργοῦσιν οἱ ίδιοι τοὺς κήπους των. Πληρώγουσιν ἔνα κηπουρὸν καὶ αὐτὸς τοὺς καλλιεργεῖ.

Εἰς τινὰς κήπους ὑπάρχουσι θερμοκήπια, τὰ ὅποια θερμαίνονται τὸν χειμῶνα. Εἰς αὐτὰ θέτουσι τὰ ἄνθη τὸν χειμῶνα καὶ ἀγθοῦσιν, δσον ψῦχος καὶ ἦν εἶναι ἔξω. Τὰ θερμοκήπια ταῦτα ὅμως εἶναι πολὺ δαπανηρὰ καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἔχουσι μόνον οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι.

21. · Η μέλισσα καὶ τὸ ἔαρ.

Τὸ ἔαρ εἶχεν ἔλθει, ἡ χιῶν εἶχεν ἀναλύσει καὶ τὰ δένδρα ἥρχισαν νὰ θάλλωσιν. Ὁλα τὰ ἔντομα ἐξηγείροντο ἐκ τοῦ μακροῦ ὅπνου, τὸν ὄποιον ἐκοιμῶντο καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ χαρούμενα ἐπέτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τότε ἐξύπνησαν καὶ τὰ μικρὰ μελισσάκια ἥρχισαν νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὴν κυψέλην, ἐκαθάριζον τὰ πτερά των καὶ προσεπάθουν νὰ πετάξωσιν εἰς τὰ ἄνθη τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων διὰ νὰ ροφήσωσι μέλι.

Ἡλθον εἰς τὴν μηλέαν καὶ ἥρωτησαν αὐτὴν. «Ωραῖα μηλέα, δὲν ἔχεις τίποτε καὶ δι' ἡμᾶς τὰ πεινασμένα μετισσάκια; Ὁλον τὸν χειμῶνα δὲν ἐφάγομεν τίποτε τὰ κακόμοιρα καὶ πεινῶμεν πολύ».

Τότε ἡ μηλέα εἶπεν εἰς αὐτὲν «Πολὺ λυποῦμας, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω. Ἡλθετε πολὺ ἐνωρίς εἰς ἐμέ. Τὰ ἄνθη μου δὲν ἥρθησαν ἀκόμη καὶ ἀλλοτίποτε δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω. Υπάγετε εἰς τὴν κερασέαν».

Ἐπέταξαν καὶ ἥλθον εἰς τὴν κερασέαν καὶ εἶπον. «Καλή μας κερασέα, δὲν ἔχεις τίποτε δι' ἡμᾶς τὰ πεινασμένα;».

Ἡ κερασέα ἀπήντησεν «Ἐλθετε αὔριον, σήμερον ἀκόμη εἶναι δλα μου τὰ ἄνθη κλειστά. Ὁταν ἀγοίξωσι καλῶς νὰ δροσητε».

Ἐπειτα ἐπέταξαν εἰς τὸ λευκόιον, τὸ ὄποιον εἶχεν ἀνθήσει, ἀλλὰ τὸ λευκόιον οὔτε εὐωδιάζει οὔτε εἶναι γλυκύν. Τὰ μελισσάκια δὲν εῦρον μέλι καὶ ἥθελον νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν κυψέλην αὐτῶν.

Ἐνῷ ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἐπιστρέψωσι, παρετήρησαν κάτια

ἐκεῖ εἰς τὸν φράκτην ἐν ἀνθύλαιον. Ὅτο μία ἀγριοβιόλέττα. Ἐστέκετο ἐκεῖ μόνη τις ἡσυχος, εὔμορφη καὶ χωρὶς καμπίαν ὑπερηφάνειαν. Ὄλος δὲ τόπος ἐμοσχοβολουσεν ἀπὸ τὴν ὥραλαν εὐωδίαν αὐτῆς. Τὰ μελισσάκια εὐθὺς ἐπέταξαν καὶ ἥλθον εἰς αὐτήν. Ἀμέσως ἡ ἀγριοβιόλέττα ἦνοιξεν εἰς αὐτὰ τὸ ἄνθος της, τὸ δποῖον ἦτο γεμάτον ἀπὸ εὐωδίαν καὶ γλυκύτητα. Τὰ μελισσάκια ἐρρόφησαν ὅσον, ἡδύναντο περισσότερον μέλι καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν καλὰ καλά, ἔφερον δλίγον καὶ εἰς τὴν κυψέλην αὐτῶν.

Δ' ΑΣΠΛΑΓΧΝΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

ΩΩ. Η πτωχὴ μήτηρ.

Εἰς τίνα μικρὰν πόλιν κατώκει ποτὲ μία πολὺ πτωχὴ χήρα, ἣτις εἶχε τέσσαρα παιδία. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ θρέψῃ τέσσαρα ἀνήλικα παιδία. Εἰργάζετο μὲν ἀπὸ πρωίας μέχρι βαθείας νυκτός. ἀλλ᾽ ἐν τούτοις μὲ πολλὴν δυσκολίαν κατώρθωντο νὰ προμηθεύηται τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐνδύματα τῶν παιδίων της. Τὸν χειμῶνα μάλιστα τὰ παιδία ἔτρεμον ἐκ τοῦ φύχους καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ πολλάκις δὲν εὕρισκεν ἔργασίαν, ὅπως κερδίζῃ τι. Ἰνα δὲ καταπαύῃ τὴν πεῖναν τῶν τέκνων της, ἡναγκάζετο νὰ πωλῇ τὸ ἐν ἐπιπλον μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ μὲ τὰ δλίγα ταῦτα χρήματα ἥγοραζεν ὀλίγον ἄρτον καὶ ἔτρεφεν αὐτά.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνὴ ἀπὸ τὰς πολλὰς φροντίδας καὶ ταλαιπωρίας εἶχε γίνει ἀδύνατος καὶ ἀσθενικὴ καὶ εὐρίσκετο ὡς ἐκ τούτου εἰς μεγάλην στενοχωρίαν καὶ θλῖψιν. Κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην πτωχείαν ἤδυνατο μὲν νὰ καταφύγῃ εἰς τινα τῶν φιλανθρώπων τῆς πόλεως κατοίκων καὶ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἀλλ’ ἦτο πολὺ φιλότιμος καὶ ἐντρέπετο νὰ φανερώσῃ τὰς ἀνάγκας της καὶ νὰ παρακαλέσῃ νὰ τὴν ἐλεήσωσιν.

Μίαν φορὰν ὄλοκληρον τὴν ἡμέραν δὲν εἶχε φάγει τίποτε· τὸ τελευταῖον τεμάχιον τοῦ ἄρτου εἶχε δώσει εἰς τὰ παιδία της. Τὴν ἄλλην ἡμέραν μόλις ἔξηγμέρωσεν, ἔλαβεν ἐν μανδήλιον, τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν ὅτι δύναται νὰ στερηθῇ καὶ ἐπορεύθη ἀδύνατος καὶ ἀσθενὴς ὅπως ἦτο, εἰς ἐν ἄρτοποιεῖον. Παρεκάλεσε τὴν γυναῖκα τοῦ ἄρτοποιοῦ νὰ λάβῃ τὸ μανδήλιον καὶ νὰ τῆς δώσῃ ἐνα ἄρτον. Αὐτὴ ὅμως μὲ πολλὴν σκληρότητα τῆς εἶπε· «Πῶς τολμᾶς νὰ ζητήσῃς ἐνα ἄρτον ἀντ’ αὐτοῦ τοῦ ράκους; Φύγε ἀπ’ ἐδῶ!»

Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ τέκνα της περίλυπος καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὄφθαλμούς. Εἶδε τὰ δυστυχῆ ὡχρὰ καὶ πεινῶντα, τὰ ἐλυπήθη κατάπαρδα, ἀνεστέναξεν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ εἶπεν εἰς αὐτά· «Ἄγαπητά μου παιδία, σήμερον δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω φωμίον». Καθ’ ὄλοκληρίαν δὲ ἔξηγντλημένη κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματός της.

Ἡ γυνὴ τοῦ ἄρτοποιοῦ κατόπιν μετενόησε, διότι

ἔφερθη πρὸς τὴν πτωχὴν τόσον σκληρῶς. Δὲν ἥδυνατο νὰ ἡσυχάσῃ, μέχρις ὅτου ἦλθεν ὁ σύζυγός της, ὁ ὄποιος ἀπουσίᾳζε τότε καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν τὸ συμβάν. Τὸν παρεκάλεσεν νὰ λάβῃ ἔνα ἄρτον, νὰ τρέξῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τὸν δώσῃ. Ὁ σύζυγός της ἦτο πολὺ καλὸς ἀνθρωπος. Ἐλυπήθη πολύ, διότι δὲν ἦτο ἐκεῖ, ὅτε ἦλθεν ἡ πτωχὴ γυνή, ἐπεπληγῇ τὴν σύζυγόν του διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν της, ἔλαβεν ἔνα ἄρτον καὶ ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πτωχῆς γυναικός.

Οτε ὁ ἄρτοποιὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, εὗρε τὴν πτωχὴν γυναῖκα ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματος μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡτο νεκρά! Τὰ παιδία ἐστέκοντο πέριξ τοῦ στρώματος ὡχρά, κάτισχνα καὶ ἔχυναν θερμὰ δάκρυα. Ὁ ἄρτοποιός, ἀμα εἶδε τὴν πτωχὴν νεκράν καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς πέριξ τοῦ στρώματος νὰ κλαίωσι γοερῶς, συνεκινήθη βαθύτατα, παρηγόρησε τὰ παιδία, ἀφῆκεν εἰς αὐτὰ τὸν ἄρτον, τοῖς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ τὰ ἐγκαταλείπῃ καὶ ἔψυγεν. Οτε ἦλθεν εἰς τὸ ἄρτοποιεῖόν του, διηγήθη εἰς τὴν σύζυγόν του τί συνέβη. Αὐτή, ἀφοῦ ἤκουσεν ὅτι ἡ πτωχὴ γυνὴ ἀπέθανεν, ἐλυπήθη πολύ, ἐπορεύθη ἀμέσως μετὰ τοῦ ἀνδρός της εἰς τὰ παιδία, παρέλαβε ταῦτα εἰς τὴν οἰκίαν της, τὰ ἐκράτησε πλησίον της, τὰ ἀνέθρεψε καὶ τὰ περιεποιήθη ὡς ἂν ἡσαν ἴδια της.

Αλλ' ὁ τι καὶ ἀν ἔκαμνεν εἰς τὰ ὄρφανά, ἀδύνατον

ἥτο νὰ λησμονήσῃ τὴν ὥραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὅποιαν
ἔδιωξε τὴν πτωχὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ ἀρτοποιεῖόν της.
Ἄνεστέναζε δὲ πάντοτε καὶ ἔλεγεν «ἜΙσως δὲν θὰ
ἀπέθνησκεν ἡ δυστυχής, εἴαν ἐγὼ ἔδιδον εἰς αὐτὴν
τὸ ψωμίον, τὸ ὅποιον ἐζήτησε τότε. Βέβαια ἀπέθανεν
ἀπὸ τὴν μεγάλην της λύπην, διότι δὲν εἶχε νὰ δώσῃ
ψωμίον εἰς τὰ τέκνα της. Ἡ δυστυχής! Καὶ αἵτια τοῦ
θανάτου εἶμαι ἐγὼ ἡ ἀσπλαγχνος».

Οἱ υστεριοὶ μετανοιῶμοὶ πενήντα θᾶτε στὸ σολδί.
— «Ωςπόν νὰ γενῆ τοῦ πλουσίου ἡ ὅρεξις, βγαίνει τοῦ
φτωχοῦ ἡ ψυχή.»
— Δὲν πιστεύει ὁ χορτασμένος τὸ κακὸ τοῦ νησικοῦ.
— Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.

23. 'Ο Χριστὸς· καὶ τὸ παιδάκι

X

Μάννα μὲ πέντε δραχμὰ 'ς τὸ μεγαλείτερό της,
παιδάκι εἶπε μιὰν αὐγὴ
κ' ἐστάλαξε 'ς τὴ μαύρη γῆ
σιγὰ τὸ δάκρυνό της.

«Ἐ'ς τὸ σχολειό σου πήγαινε, παιδάκι πικραμμένο,
μὲ καλαθάκι ἀδειανό....
Θὰ πᾶς, φτωχό μου δραχμό,
καὶ πάλιν πεινασμένο.

Καὶ τὰλλα τάδε λφάκια σου ψωμάκι δὲν θὰ ίδοῦνε.

‘Αλλοί μογον! ἔχει τιμὴ^{την}
πολὺ μεγάλη τὸ ψωμὶ^{την}
γιὰ κείνους, ποῦ πειροῦνε».

Μὲ καλαθάκι ἀδειανὸ κι’ ως τὴν κυρδιὰ θλιμμένο
ἐκεῖνο τὸ ἔρημο φτωχὸ^{την}
εἰς τὸ σχολειό του μοναχὸ^{την}
τραβοῦσε τὸ καημένο.

Περνοῦσε ἀπὸ κάταστρο μικρὸ ἐρημοκλῆσι.
Τοῦ φάνηκε ωςάν φωλιὰ
ὅπου ζεστάίνει τὰ πουλιά,
χιονιᾶς ὅταν φυσήσῃ.

Σὰν μάνιας εἶχεν ἀγκαλιὰ τὴν θύρα ἀνοιγμένη
καὶ μ’ ὀλοπόρθυμη σπουδὴ^{την}
ἔμπηκε μέσα τὸ παιδὶ^{την}
μ’ ἐλπίδα φοβισμένη.

Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ καλοῦ Σωτῆρός μας ἐστάθη,
κ’ ως νάχε ὑπρός του τὸ Χριστό,
τοῦ ἔλεγε γαναπιστό^{την}
ἀπ’ τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.

B'

Χοιστέ, δὲν ἔχομε ψωμὶ τὸ σπίτι μας καὶ κλαίγω.
Ιδὲ ’ς τὸ καλαθάκι μου ἀν ψέμματα σοῦ λέγω.

'Εγὼ εἶμαι καλὸς παιδί, μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα,
καὶ δὲν πειράζει νηστικὸν τὰ μείνω καὶ μιὰ ὑμέρα.
Μὰ τὰ μικρὰ τάδέκφια μου κ' ἡ πειδὸς μικρή μας Φρόσω
δὲν εἶναι κοῖμα τὰ πειροῦντα νύκτα καὶ μέρα τόσο;
Καλά· ἐμᾶς ἀν' ἀφησες καὶ δὲν μᾶς συλλογᾶσαι,
ὅμως τὴν Φρόσω δὲν μπορεῖς τὰ πῆγας πώς δὲν λυπᾶσαι.
Νά, σοῦ τὰ εἴπα ὅλα μας, τὰ βάσανα, τὰς λύπες,
γιὰ τὰ μὴ λέγης ύστερα, γιατί δὲν μοῦ τὰ εἶπες;» . . .

Γ'

Σὰν σχόλιασε,, ὤ! τί χαρά! Ωσὰν πονκιὰ πετοῦσαν
μαζὶ κ' ἡ Φρόσω ἡ καλή,
καὶ σὰν τρελλὰ γελοῦσαν
τάδέκφια μέσον τὴν αὐλή.

Καιρούργια ροῦχα καὶ ζεστὰ φοροῦσε τὸ καθένα,
κ' ὅταν τὸ εἶδαν τὰ φωνῆ
χαρᾶς ἀφήσαντε φωνή
μεγάλη τὰ καημένα.

«Ψωμάκι τόρα ἔχομε, μικρό μου πονεμένο,
τοῦ εἶπε ἡ μάντα του, κι' αὐτό,
ὅπου τὰ χέρια μου ορατῶ,
χρυσάφι γεμισμένο.

·Απ' ὅλα τόρα ἔχομε τί θέλεις τὰ σοῦ φέρω;
ξέρεις, χλωμό μου δρφανό,
πῶς πλέον δὲ θὰ λέσ, πεινῶ;»
Κ' εἶπ' ὁ μικρός· Τὸ ξέρω . . .»

«Τὸ ξέρεις; πῶς» «Νά, δὲ Χριστὸς μᾶς πλούτισε, μητέρα.
Σχολειό μουν' εἰς ἀν ἐπίγυανα, στὸ ορημοκλῆσι πέρα,
καῦ εἶπα τοῦ καλοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.
Λέν σ' τῷπε;» — «Ναί, ἡ Κύριος μᾶς ἔχει ἐλεήσει,
μ' ἔνα τον ὅμως ἀγγελο, γιὰ χάρι ιδική σου·
κι' αὐτὸ λαμπάδα νὰ τοῦ πᾶς στὴν ἐκκλησιὰ θυμῆσον».

Τὸ Θαῦμ' αὐτὸ πῶς ἔγινε; — "Οταν σ' τὴν ἐκκλησίᾳ
παρακαλοῦσε ὁ μικρός, μυριόπλοντος κυρίᾳ
τὸ ἀκούσε σὲ μὰ γωνιὰ κρυμμένη καὶ βοήθεια
εἰς τὴν μητέρα ἔστειλε μὲ πονεμένα στήθια.

† ΑΧΙ, ΠΑΡΑΣΧΕ

24. Τὸ ὄρφανό.

"Ἐνα παιδάκι ἐπροχθὲς σὰν πρίνο μαραμμένο,
εἰς ἔνα δρόμο σκοτεινό,
ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸ^ν
μὲ μάτι δακρυσμένο

Μαῆρα φοροῦσε τὸ φτωχό, κ' ἐκεῖνο σὰν ἐμένα
κ' είχε τὴν ὄψι θλιβερή·
πῶς ἀγαπῶ ὅποιον φορεῖ
ἐνδύματα θλιμμένα!

Μοσχοβολοῦσε ἀρχοντιά, κι' ἀς ἵπο γυμνωμένο.
'Ακόμα χθὲς μὲσ' στὴ φωλιά,
σ τῆς μάννας τον τὴν ἀγκαλιὰ
πετοῦσε τὸ καημένο.

Αμίλητο καὶ συνθρωπὸ τὸ δάκρυ του κρατοῦσε
κι' ἄπλωνε χέρι μ' ἐντροπή,
ὅμως δὲν ἥθελε νὰ πῆ,
τὸ μαῦρο πῶς πεινοῦσε.

*
Α! ὅποιος δὲν ἐπείνασε «πεινῶ!» ποτὲ δὲν λέγει.
δὲν τὸν ἀφήνονται λυγμοί,
κυττάζει μόνον τὸ ψωμὶ^ν
ἀπὸ μακριὰ καὶ κλαίγει...

*
Στὴν ἀγκαλιά μου τῷβαλά μὲ πόρο τὸ καημένο,
καὶ τούδων πικρὸ φιλί·
ὅμως αὐτὸ τί ὀφελεῖ
τὸ ἔρημο, τὸ ξένο;

Μητέρες! ὅπου ἔχετε παιδιά εὐτυχισμένα
καὶ καλωσύνη τὸν κυρδιά·
πεινοῦν πολλῶν πτωχῶν παιδιά
καὶ κρυώνονταν τὰ καημένα!

† ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

25. ·Ο σωθεὶς ἐργάτης.

Μίαν φορὰν ἐργάτης τις ἐπορεύετο ἐν καιρῷ χει-
μῶνος διὰ μέσου μᾶς πεδιάδος. Ἐπὶ τῶν ὕμων του
ἔφερεν ἐν ἔνδυμα. Ὁ δυστυχῆς ἐκρύωνε πολὺ, διότι τὰ
ἐνδύματά του ἦσαν λεπτά, τὰ ὑποδήματά του κατεσχι-
σμένα καὶ τὸ φῦχος δριμύτατον. Τρέφερε πολὺ ἀ-
δυστυχῆς!

— «Θεέ μου ! » ἀγεστέναζε καὶ ἔλεγε, «πουθενά δὲν
ραίνεται οὕτε χωρίον οὕτε πόλις οὕτε καμμία καλύβη.
Θὰ παγώσω δὲ δυστυχής. » Αχ ! τί θὰ ἀπογίνη ἡ πτωχή
μου μήτηρ, τῆς δοπίας τὸ μόνον στήριγμα είμαι ἐγώ !
Ποῖος θὰ τὴν διατηρήσῃ ! Νὰ ἔξη τούλαχιστον δὲ πα-
τήρ μου, δημομονή».

Ηθελε νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ τὰ μέλη του ἦσαν παγω-
μένα ἐκ τοῦ φύχους. Μετ’ ὀλίγον τοῦ ἥλθεν ὅπνος,
ἔρριψε τὸ δέμα του ἐπὶ τῆς χιόνος, ἔπεισεν ἐπ’ αὐτοῦ
καὶ ἀπεκοιμήθη.

Μετ’ ὀλίγον ἔτυχε νὰ διέρχηται ἀπὸ ἐκεῖ εἰς ἔφιπ-
πος ταχυδρόμος. Τὸν εἶδεν ἔξηπλωμένον καὶ ἀκίνητον
καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶναι νεκρός. Τὸν πλησιάζει, τὸν παρα-
τήρει, ἀλλὰ βλέπει ὅτι ἡτο ἀκόμη ζωντανός.

— «Δόξα σοι δὲ Θεός ! » εἶπε καὶ ἀμέσως κτυπᾷ τὸν
ὑππόν του καὶ τρέχει ὅσον ἥδυνατο ταχύτερον εἰς τὴν
πλησίον πόλιν, ἵνα ἀναγγείλῃ τὸ γεγονός. «Αλλ’ οἱ
κάτοικοι ἦσαν ἀναίσθητοι καὶ ἀσπλαγχνοι.

— «Τόρα», ἔλεγον, «θὰ τρέξωμεν; Τί νὰ τρέξω-
μεν, τόρα; Εως ὅτου ἔξελθωμεν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ
φθάσωμεν ἐκεῖ, αὐτὸς θὰ ἔχῃ ἀποθάνει».

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἀσπλαγχνῶν ἦτο καὶ εἰς
πτωχός, ὅστις ἤκουσε τὸ δυστύχημα τοῦτο καὶ συνε-
κυνήθη βαθύτατα.

Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, τρέχει εὐθὺς πρὸς τὸν δυσ-
τυχῆ ἔργατην καὶ μεταφέρει αὐτὸν παγωμένον εἰς τὸ
πλησίον χωρίον. Οἱ γωρικοὶ ἀμέσως σπεύδουσι, τὸν
Ψηφιοποιήθηκε ἀπό το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τρίβουσι μὲν χιόνα, τὸν θερμαίνουσι καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν τὸν ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωήν. Ὁ ἐργάτης ἀνέλαβεν.

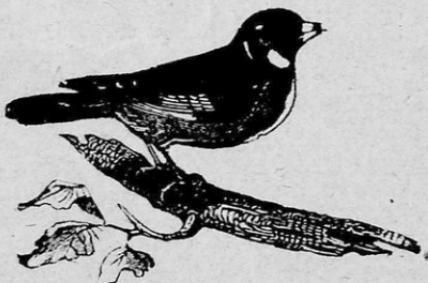
Τότε ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος τὸν παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὃπου ἔμοιραζε μετ' αὐτοῦ τὸν δλίγον ἄρτον, τὸν ὃποῖον διὰ τῆς ἐργασίας του ἐκέρδιζεν. Μετὸλίγας ἡμέρας ὁ ἐργάτης ἔγινεν ἐντελῶς καλά. Εὑχαρίστησε τότε τὸν σωτῆρά του, τὸν ἀπεχαιρέτισε καὶ ἔψυγε δοξολογῶν τὸν Θεόν, ὅτι εὑρέθησαν τόσον καλοί ἄνθρωποι, οἵ ὃποῖοι τὸν ἔσωσαν καὶ τὸν ἐδούθησαν

Τὸ μυριστικὸν κυδῶνι
ἀπ' ἐκεῖνο πάχει δώνει.

26. Ἡ καρδερίνα.

— « "Ἄχ ! πόσον φῦχος εἶναι σήμερον ! » ἔλεγεν ἡ Καλλιόπη, ὅτε ἐκ τοῦ σχολείου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εὐθὺς ἔτρεξε εἰς τὴν ἑστίαν, ἵνα θερμάνῃ τὰς παγωμένας χειράς της. Καὶ ὁ ἀδελφός της Ἀγησιλαος εἰσῆλθε εἰς τὸ δωμάτιον μὲν κοκκινηγήν ἐκ τοῦ φύχους ρῆνον καὶ μὲ κόκκινα ὥτα καὶ ἔτριβε τὰς χειρας, εἰς τὸ δποίας ἥσθάνετο μυρμηκίασιν.

— « Ἡ χιών ἐπάγωσεν ἔξω καὶ τρίζει φοβερὰ εἰς

ἐκαστον βῆμα», ἔλεγε, δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ ἔξελθῃ εἰς τὸν δρόμον».

Ἐνῷ ἀκόμη, ὥμιλει, αἴφνης ἤκουσαν τὰ παιδία θέρυ-
σσον εἰς τὸ παράθυρον. «Τίκ! τίκ! τίκ!» ἤκουετο ὡς νὰ
ἐκτύπα κανεὶς τὴν ὑάλον. Τρέχουσι καὶ μὲ ἐκπληγέν
των βλέπουσιν ἐν ὥραιότατον μικρὸν πτηγόν, τὸ ὅποιον
εἶχε προσκολληθῆ μὲ τοὺς μικρούς του πόδας εἰς τὸ ξύ-
λον τοῦ παραθύρου καὶ ἐκτύπα μὲ τὸ ράμφος του ἐπὶ τῆς ὑάλου! Ἐτρεμεν ἀπὸ τὸ ψύχος τὸ κακόμοιρον καὶ
ἔβλεπε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

—«Θεέ μου», ἐφώναξεν ἡ Καλλιόπη, «πόσον κρυ-
τῶνει τὸ κακόμοιρον! Θὰ τοῦ ἀνοίξω νὰ εἰσέλθῃ».

Καὶ ἤγοιξεν ἀμέσως τὸ παράθυρον. Τὸ πτηγὸν διό-
λου δὲν ἔφοδήθη. Ἀπὸ τὴν χαράν του ἐτερέτιζεν,
εἰςῆλθεν εἰς τὸ θερμὸν δωμάτιον, ἐπέταξε δύο ἡ τρεῖς
φορᾶς ἔδω καὶ ἐκεῖ, ὡς νὰ ἥθελε πρῶτον νὰ ζεσταθῇ
καλῶς, καὶ ἐπειτα ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔμπρο-
σθεν τῶν παιδίων.

—«Θὰ πεινᾷ τὸ κακόμοιρον!» ἔκραξαν μὲ μίαν φω-
νὴν καὶ τὰ δύο παιδία. Ἡ Καλλιόπη ἔτρεξε καὶ ἐφερεν
ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἑρμαρίου ἄρτον, ἔτριψεν αὐτὸν εἰς
λεπτότατα φιγία καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὸ πτηγὸν νὰ τὰ
ωάγῃ. Ἔντὸς ὀλίγων στιγμῶν κατέφαγεν ὅλα τὰ
ωιχία, δσα τοῦ ἔδωκαν, διότι ἦτο πολὺ πεινασμένον.
Αφοῦ ἐφαγεν, ἐκέντισε μὲ τὸ ράμφος του τὰ ὥραιά
πτερὰ καὶ ἐκάθισεν ἥσυχον.

Τὰ παιδία εἶχον περικυλώσει τὸ μικρὸν πτηγὸν καὶ
τὸ ἔβλεπον μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ περιέργειαν.

Τὸ δυστυχές, ἀφοῦ ἐθερμάνθη καὶ ἔφαγε καλά, ἔγινε ζωηρόν. Ὡτένιζεν αὐτὰ μὲ ζωηροὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐτερέτιζεν εὐχάριστα.

— «Τί πτηνὸν νὰ εῖναι;» ἡρώτησεν ἡ Καλλιόπη.

— «Εἶναι καρδερίνα», ἀπήντησεν ὁ Ἀγησίλαος. «Δὲν βλέπεις τὸ κόκκινον στῆγμα ἀνωθεν τοῦ ράμφους καὶ τὰ κίτρινα πτερὸν εἰς τὰς πτέρυγας; Κελαδεῖ πολὺ ώραια. Νὰ τὸ βάλωμεν εἰς τὸ κλωβίον καὶ νὰ τὸ κρεμάσωμεν εἰς τὸ παράθυρον».

“Οπως εἶπον οὕτω καὶ ἔκαμπαν. Ἔφεραν ἐν κλωβίον, ἔθεσαν ἐντὸς αὐτοῦ δύο δοχεῖα, τὸ ἐν διὰ τὴν τροφὴν καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὸ ὅδωρ καὶ ἔβαλαν μέσα τὸ πτηνόν. Ἀφῆκαν ὅμιως τὴν θυρίδα ἀνοικτήν, ἵνα ἐξέρχηται καὶ εἰσέρχηται, ὅταν θέλῃ.

‘Η καρδερίνα ἔφαίνετο εὐχαριστημένη ἐντὸς τοῦ κλωβίου. Ὁλίγον δὲ κατ’ ὀλίγον ἐξημερώθη τόσον, ὥστε ἀμα τὰ παιδία τὴν ἔφωναζον, ἐπέτα καὶ ἡρχετο καὶ ἐκάθητο ἀφόβως εἰς τὰ δάκτυλά των, ἀνέδαινεν εἰς τὴν κεφαλήν των, ἐκάθητο εἰς τοὺς ὕμους των καὶ ἐλάμβαγεν ἀπὸ τὸ στόμα των μὲ τὸ ράμφος της φυχίας ἥ μικρὰ τεμάχια ζακχάρεως, τὰ ὅποια τῆς ἔδιδον. Τὰ χαριτωμένα ταῦτα παιγνίδια τῆς καρδερίνας εὐχαρίστουν πολὺ τὰ μικρὰ παιδία καὶ διεσκέδαζον ὅχι ὀλίγον μὲ αὐτήν.

“Οτε ἐπανῆλθεν ἡ ώραιά ἀνοιξεις καὶ τὰ δένδρα ἐπρασίνισαν, εἶπεν ἡ μήτηρ εἰς τὰ τέκνα της. «Ἀκούσατε, τέκνα μου· τόρα θὰ εὐχαριστεῖτο ἡ καρδερίνα

νας περισσότερον ἔξω ἢ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἀπολύσατέ την, διότι ἡμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ κλωθίον καὶ τότε θὰ εἶναι ιρῆμα!»

Ο Ἄγησίλαος καὶ ἡ Καλλιόπη πολὺ ἐδυσκολεύοντο νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τὸ πτηγόν των. Ἐπειδὴ ὅμως πολὺ τὸ ἥγάπων καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸ βασανίζωσιν εἰς τὸ κλωθίον κεκλεισμένον, ἀφοῦ ἔξω θὰ εὔρισκε μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν, ἐφώναξαν: «Καρδερίνα, καρδερίνα!» Τὸ μικρὸν πτηγόν ἦλθεν ἀμέσως καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ δάκτυλα τῆς Καλλιόπης. Τότε τὸ ἐπῆραν τὰ παιδία καὶ ἔτρεξαν ἔξω εἰς τὸν δρόμον. Ἡ καρδερίνα ἔβλεπε τριγύρω της μὲ μεγάλην ἔκπληξιν, ἐκτύπα τὰ πτεράκιά της καὶ ἐκελάδει. Τέλος ἐπέταξε: «Χαῖρε, καρδερίνα, χαῖρε!» ἔκραξαν τὰ παιδία περίλυπα καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Μετ’ ὀλίγον χωρὶς νὰ τὸ περιμένωσιν, ἡ καρδερίνα ἐπιστρέψει καὶ κάθηται ἐπάνω εἰς τὸν ὄμον τῆς Καλλιόπης ἐτερέτικε δυνατὰ καὶ ἐκάθητο ὡς νὰ ἥθελε νὰ εἴπῃ: «Περισσότερον μοῦ ἀρέσκει πλησίον σας παρὰ ἔξω!»

Ἡ χαρὰ τῶν παίδων ἦτο πολὺ μεγάλη. Γελῶντα καὶ φωνάζοντα ἔφερον τὴν καρδερίναν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσωσιν ἔδωκαν εἰς αὐτὴν ἐν· μέγα τεμάχιον ζαχάρεως. Τότε ἡ μήτηρ των εἶπε πρὸς αὐτά: «Τὸ καλὸν πτηγόν σᾶς ἀγαπᾷ ἀπὸ εὔγνωμοσύνην, διότι ἐδείχθητε εὔσπλαγχνα εἰς αὐτό. Γνωρίζει καλῶς ὅτι θὰ ἐπάγωνεν ἢ θὰ ἀπέθηγασε τῆς

πείνης ἔξω, ἀν δὲν ἡθέλετε ἀνοίξει τὸ παράθυρον νῦν εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ σᾶς εὐγνωμονεῖ».

27. Ἀποχαιρετισμός.

Ἐξ ἀπ' τὸ κλουβί σου πέταξε πουλί.

τὸ παλῆρο κλαδί σου πάλι σε καλεῖ.

Καὶ ἡ γῆ ὑνυμένη χλόης φορεσιὰ

πάλιν σὲ προσμένη ἔξω στὴ δροσιά.

Πέταξε πουλάκι, πιὰ δὲν σὲ κρατῶ,

μὲνα μου φιλάκι σ' ἀποχαιρετῶ.

Λευθεριᾶς ἀγέρι σὲ γλυκοφιλεῖ

τὸ πιστό σου ταῖρι ἔξω σὲ καλεῖ.

Σὲ ζήτ' ἡ μαμά σου πέρι στὸ κλαδί,

τὴν ἐλευθεριά σου γλυκοκελαδεῖ.

Μὲ χαρὰ ἀρούγεις τὰ φτερά

μακριὰ θὰ φύγης, στὸ καλό!

I. ΠΩΛΕΜΗΣ

28. Λύκος καὶ κουνάδιον.

Μίαν ἡμέραν ἐν κουνάδιον, ἐνῷ ἐπήδα ἀπὸ τὸ ἐν κλαδίον εἰς τὸ ἄλλο, ἐγλύστρησε καὶ ἐπεσεν ἐπάνω εἰς ἕνα λύκον, δστις ἐκοιμιάτο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ο λύκος ἐξύπνησε, τὸ ἥρπασε καὶ ἤθελε νὰ τὸ φάγη.

Τὸ κουνάδιον τὸν παρεκάλει νὰ μὴ τὸ φάγη καὶ νὰ τὸ ἀπολύσῃ.

«Καλά», λέγει δὲ λύκος, «σὲ ἀπολύω, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν γὰρ μοῦ εἰπῆς, διατί σεῖς τὰ κουνάβια εἰσθε πάντοτε χαρούμενα καὶ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἥμπορῶ νὰ εἴμαι χαρούμενος; Διατί σεῖς παίζετε καὶ χοροπηδᾶτε πάντοτε καὶ ἐγὼ ἔχω μάγ παντοτεινὴν πλῆξιν!»

¶ Ήτότε τὸ κουνάβιον ἀπεκρίθη: «Σὲ φοβοῦμαι, δὲν ἔχω τὸ θάρρος γὰρ σου ὅμιλήσω!» Αφησέ με γὰρ σκαλώσω

πρῶτου εἰς ἓνα κλωνάριον καὶ ἔπειτα σου τὸ λέγω».

Ο λύκος τὸ ἀφῆκεν. Τὸ κουνάβιον ἐσκάλωσεν εἰς τὸ δένδρον καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω τοῦ εἶπεν· «Ἐχεις παντοτεινὴν πλῆξιν, διότι εἶσαι κακὸς καὶ ἀσπλαγχνος καὶ ἡ ἀσπλαγχνία ἔηραίνει τὴν καρδίαν. «Οστις εἶναι ἀσπλαγχνος, ὅπως εἶσαι σύ, ποτὲ δὲν ἥμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ χαράν. «Οστις τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον παρὰ νὰ μελετᾷ τὸ κακὸν τῶν ἄλλων καὶ νὰ βλάπτῃ τοὺς ἄλλους, ὅπως κάμνεις σύ, εἶναι ἔμνατὸν νὰ χαρῇ καμμίαν φοράν; Ήμεῖς τὸ ἐναντίον εἴμεθα χαρούμενα, διότι ἔχομεν καλὴν καρδίαν καὶ τοστὲ οὔτε θέλομεν οὔτε κάμνομεν κακὸν εἰς κανένα».

Tί τὰ θέλεις τὰ καλά, χωρὶς τὴν καλὴν καρδιά;

29. Ο εύσπλαγχνος μουσικός

Πρό τινων ἔτῶν ἔζη ἐν Πάτραις πτωχός τις ἀπόμαχος ἀπὸ ἐλεημοσύνης. Μετέβαινεν εἰς τὰς πλατείας τῆς πόλεως καὶ ἔπαιζε τὸ βιολίον του. Ὁ σκύλος του ἦτο πλησίον αὐτοῦ, ἐκράτει εἰς τὸν δόδοντας του τὸν πεπαλαιωμένον πῖλον τοῦ δυστυχοῦ ἀπομάχου καὶ εἰς αὐτὸν ἔρριπτεν ὅστις ἦθελε τὴν ἐλεημοσύνην του.

Μίαν ἡμέραν ἦτο μεγάλη ἑορτή. Κόσμος πολὺς περιεπάτει εἰς τὴν πλατείαν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὸν ἐπαίτην. Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ καὶ οὕτε δένα λεπτὰ δὲν εἶχον ριφθῆ εἰς τὸν πῖλον. Ὁ πτωχὸς ἀπόμαχος ἤρχισε νὰ δακρύῃ, συλλογιζόμενος ὅτι θὰ ἐκοιμάτο τὴν νύκτα ἐκείνην χωρὶς νὰ φάγῃ.

Μακρόθεν ἴστατο εἰς κύριος πολὺ καλὰ ἐνδεδυμένος καὶ παρετήρει τὸν δυστυχῆ δακρύοντα· ἐνόησε τί συμβαίνει. Τὸν ἐλυπήθη ἔξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἦθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅπως ἥδύνατο. Πλησίαζε λοιπὸν αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώσῃ μίαν στιγμὴν τὸ βιολίον του. Ὁ ἀπόμαχος τὸ ἔδωκεν. Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἦτο ἔξοχος βιολιστής. Ἡρχετο ἔξ Εύρωπης καὶ μετέβαινεν εἰς Ἀθήνας ἀφοῦ δὲ ἔλαβεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ βιολίον τοῦ ἐπαίτου, ἔχόρδισεν αὐτὸ πρῶτον ὅπως ἐπρεπε καὶ ἐπειτα ἴστάμενος πλησίον τοῦ ἀπομάχου, ἤρχιζε νὰ παιζῇ, ἀλλὰ τί βιολίον ἦτο ἐκεῖνο! Ἡτο ἀγνώριστον! Ὁ ἀπόμαχος, θαυμάζων τοὺς ἥχους αὐτοῦ παρετήρει μετὰ πολλῆς περιεργείας τὸ βιολίον. Δὲν

ἐπίστευεν ὅτι ἦτο ἵδικόν του. Οἱ περιπατοῦντες ἐκεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν, ἀκούσαντες τοὺς γλυκυτάτους ἥχους τοῦ βιολίου ἔξεπλάγησαν. Θαυμάζοντες δὲ ἐστράφησαν νὰ ἴδωσι πόθεν ἥρχοντο οὗτοι. Καὶ ὅτε εἶδον τὸν εὐγενῆ ἐκεῖνον κύριον πλησίον τοῦ πτωχοῦ ἀπόμαχου νὰ παίζῃ τὸ βιολίον, ἐνόησαν τί συμβαίνει καὶ περιεκύκλωσαν αὐτόν. Ὁ πῖλος εἰς τὴν στιγμὴν ἐγέμισεν ἀπὸ νομίσματα. Ὁ σκύλλος δὲν ἤδύνατο πλέον νὰ κρατήσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς ὁδόντας. Ήτο πολὺ βαρύς. Τότε ἐ ἀπόμαχος μὲ δάκρυα χαρᾶς ἐξεκένωσεν αὐτὸν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ τὸν ἔδωκε πάλιν εἰς τὸν σκύλλον, ἄλλα καὶ πάλιν ἐγέμισεν εἰς τὴν στιγμήν.

Ο εὐγενῆς κύριος, ὅτε εἶδε τοῦτο, δίδει πάλιν τὸ βιολίον εἰς τὸν ἀπόμαχον καὶ εὐθὺς χάνεται μέσα εἰς τὸ πλῆθος. Μέχρι τῆς σήμερον κανεὶς δὲν ἔμαθε ποῖος ἦτο ὁ εὔσπλαγχνος οὗτος ἄνθρωπος.

30. Τὸ φεγγάρι.

Σὰν βλέπω τὴν μορφή σου,
φεγγάρι μου χλωμό,
τὴν χάρι τὴν ὀδική σου
κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ.

• Τὴν ὑποπαλή σου νάγω
ἥθελα εὐμορφιά,
νὰ περπατῶ μονάχο
μ' ἀστέργια συντροφιά.

Νὰ φαινωμαι τὸ βράδυ,
νὰ σβήνω τὸ πρωΐ,
νὰ βρίσκω 'ς τὸ σκοτάδι
δροσούλα καὶ πνοή.

Νᾶμαι χρυσὸς φανάρι
'ς τὸν μαῦρον οὐρανὸν
καὶ τοῦ βροσκοῦ λυχνάρι
έπάρω 'ς τὸ βουνό.

Παρηγοριὰ νὰ χύνω
'ς ἐκεῖνον ποὺ πορεῖ,
καὶ σύντροφος νὰ γίνω
'ς ἐκεῖνον π' ἀγρυπνεῖ

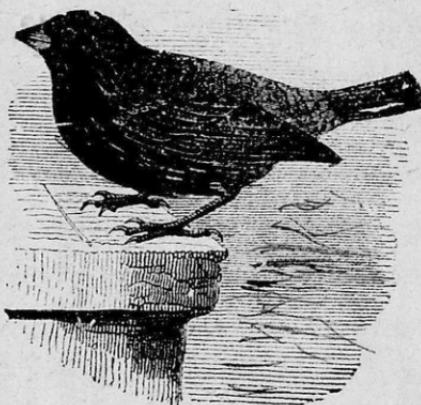
Νὰ φέγγω 'ς τὸ κρεβᾶτι,
ποὺ μένει σκοτεινό,
καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸ μάτι
γλυκὰ νὰ τὸ σφαλνῶ.

Αὐτά, γλυκὸ φέγγάρι,
αὐτά ἐπιθυμῶ,
μὰ σὺ ἔχεις τὴν χάρι,
φέγγάρι μου χλωμό.

A. ΒΛΑΧΟΣ

31. Τὸ στρουθίον.

Τὸ στρουθίον λέγεται καὶ σπουργίτης. Τὸ στρουθίον εἶναι ϕδικὸν πτηνόν, συγγενεῦον μὲ τὴν ἀκανθυλλίδα (τὴν καρδερίναν), τὸν σπῖνον, τὴν χελιδόνα, τὸν κορυδαλλὸν καὶ τὰ ἄλλα ϕδικά πτηνά. Τὸ σῶμα αὐτοῦ εἶναι πολὺ μικρόν, ἀρκετὰ χονδρὸν καὶ ἀρκετὰ ἀσχημόν. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἶναι παχεῖα, τὸ ράμφος βραχύ, ἴσχυρόν, παχὺ καὶ εἰς τὴν ἄκραν δέξι. Αἱ πτέρυγες βραχεῖαι, ἡ οὐρὰ βραχεῖα καὶ συνήθως διχασμένη. Οἱ πόδες βραχεῖς καὶ ἴσχυροί, οἱ δάκτυλοι μακροί, οἱ ὅνυχες μεγάλοι καὶ κυρτοί, τὸ πτέρωμα στακτερὸν μὲ ὀλίγας μαύρας γραμμαὶς καὶ μὲ ὀλίγας κιτρινωπὰς καὶ λευκὰς κατὰ τὰς πτέρυγας. Οἱ λαιμὸς μαῦρος καὶ ἡ κοιλία ὑπόλευκος.

Τὸ στρουθίον εὑρίσκεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς. Διαιτᾶται εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὸν ἄγρούς. Πάντοτε διαιμένει εἰς μέρη, ὅπου δύναται εὐκόλως νὰ εὑρίσκῃ τροφήν. Κτίζει φωλεὰς ἀτέχνους ἐντὸς τῶν θάμνων, ἐπὶ τῶν δένδρων, εἰς τὰ χάσματα τῶν παλαιῶν οἰκοδομημάτων, εἰς τὰς ὄπας τῶν παλαιῶν δένδρων. Ἀλλοτε πάλιν κτίζει αὐτὰς πλησίον

τῶν φωλεῶν τῶν χελιδόνων, κάτωθεν τῶν φωλεῶν τῶν πελαγρῶν, ὑπὸ τὰ παράθυρα, ὑπὸ τὰς στέγας καὶ εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν. Τίκτει δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὸ ἔτος ἀπὸ πέντε ἔως ὅκτω φάλαινάστην φοράν. Ἐπωάζει καὶ νεοτοποιεῖ τὸ πολὺ τρεῖς φορὰς τὸ ἔτος.

Τὸ στρουθίον τρώγει κάμπας, σκώληκας, μιάς, κώνωπας, κανθάρους, ἀκρίδας, σφήκας, κριθήν, βρώμην, βρίζαν, περάσια, βερίκουκα, δαμάσκηνα καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα ἔντομα, σιτηρὰ καὶ καρπούς. Τὴν τροφήν του τὴν ζητεῖ εἰς τὰς αὐλάς, εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Τὸν χειμῶνα, ὅτε τίποτε ἔξ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εἰς τοὺς κήπους, τρώγει κόκκους, τοὺς δοπίους ζητεῖ καὶ εὑρίσκει ἐντὸς τῆς κόπρου τῶν ζῷων ἢ κατὰ γῆς ἐρριφμένους. Κυλίεται εὐχαρίστως εἰς τὸ χῶμα καὶ λούεται εἰς τὸ ῦδωρ.

Τὸ στρουθίον δὲν εἶναι ἔλαφρὸν εἰς τὰς κινήσεις του, οὐδὲ πετῷ μὲ πολλὴν εὔκολίαν καὶ συνεχῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον κινεῖται βαρέως καὶ πετῷ μὲ πολλὴν δυσκολίαν καὶ μόνον ὀλίγον, ἔπειτα κάθηται. Τίποτε δὲν γνωρίζει νὰ κάμνῃ· οὕτε καλὰς φωλεάς εἰξεύρει νὰ κάμνῃ, οὕτε νὰ κελαδήσῃ γνωρίζει· φωνάζει μόνον «Πίπ ! πίπ ! τρίρπ ! τσίρπ !» καὶ τίποτε ἄλλο.

Τίποτε δὲν φροντίζει νὰ μάθῃ· γυρίζει ἐπάνω κάτω ὅλην τὴν ἡμέραν, τρώγει καὶ πίνει καὶ τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει. Εἶναι λαίμαργον καὶ ἀφιλότιμον ὅχι ὀλίγον. «Ερχεται, χωρίς κανεὶς νὰ τὸ προσκαλέσῃ, ἐκεῖ ὅπου

ρίπτεται τροφὴ διὰ τὰς ὅρνιθας, καὶ τρώγει καὶ αὐτό. Ἔρχεται, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ προσκαλέσῃ, ἐκεῖ, ὅπου τρώγει ὁ ἵππος, καὶ τρώγει καὶ αὐτό. Τὸ διώκουσιν αἱ ὑπηρέτραι καὶ οἱ ἵπποιόμοι, καὶ αὐτὸ διώκεται ἀπὸ ὀλίγον ἔρχεται πάλιν.

Ἐνίοτε εἶναι τόσον ἄθλιον, ὥστε οὕτε φωλεὰν δὲν κάμνει, διὰ νὰ θέσῃ τὰ τέκνα του καὶ διὰ νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα· εὑρίσκει ἐρήμους τὰς φωλεὰς τῶν χελιδόνων, ὅπαν φεύγωσι τὸν χειμῶνα, καὶ μένει ἐκεῖ. Ἔρχονται αἱ χελιδόνες κατὰ τὸ ἔαρ, τὸ ἐκδιώκουσιν ἀπὸ τὰς φωλεάς των καὶ αὐτὸ δὲν φεύγει. Εἶναι πολὺ φίλερι καὶ ἀριετὰ κακόν. Τὰ ἄλλα στρουθία, τὰ ὅμοιά του, διόλου δὲν τὰ ἀγαπᾶ. Τὰ στρουθία φιλονικοῦσι πάντοτε ἀναμεταξύ των καὶ δάκνονται. Ἐνίοτε δάκνονται τότε γ δυνατά, ὥστε ἀπὸ τὸν πόνον τὸν πολὺ ἔκβαλλουσι γοερωτάτας φωνάς, αἵτινες ἀκούονται ἀπὸ πολὺ μακράν.

Νοῦν τὸ στρουθίον ἔχει πολύν. Γνωρίζει ὅλους τοὺς αινδύνους καὶ προφυλάττεται πάντοτε. Σχεδὸν κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ βλάψῃ· ἐννοεῖ ἀμέσως τὸν κίνδυνον καὶ εἰς τὴν στιγμὴν φεύγει. Διὰ νὰ μὴ τὸ βλάπτωσι τὰ μεγάλα καὶ ἀρπακτικὰ πτηνά, ὅπάγει καὶ κάθηται καὶ ἐνίοτε κτίζει καὶ τὴν φωλεάν του εἰς τὰ λεπτότατα κιλωνάρια τῶν δένδρων, ὅπου κανέν εἰς πτηνὸν μέγα δὲν δύναται νὰ σταθῇ.

Τὰ στρουθία, ἐπειδὴ τρώγουσι σῖτον, κριθήν, βρώμην, κεράσια, βερίκουκα καὶ τὰ τοιαῦτα, κάμνουσι με-

γάλην φθορὰν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τοὺς κήπους, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κόσμος τὰ νομίζει ζῷα ἐπιβλαβῆ. Ἐλλ' ὅσην βλάβην καὶ ἀν κάμνωσιν, ἡ ὠφέλειά των εῖναι μεγαλειτέρα. Τρώγουσιν ἀναρίθμητα πλήθη καρπῶν καὶ κανθάρων καὶ ἀκρίδων καὶ τῶν τοιούτων ἐντόμων, τὰ ὅποια ἀφανίζουσι καὶ φύλλα καὶ ἄνθη καὶ καρποὺς καὶ καταξηράνουσι τὰ δένδρα. Ἀν δὲν ἔσαι τὰ στρουθία καὶ τὰ λοιπὰ πτηνά, τὰ ὅποια τρέφονται ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ τὰ ἔντομα καὶ ἀπὸ τὰς κάμπας αὐτῶν, θὰ ἡφανίζοντο τὰ δένδρα, τὰ λάχανα, τὰ σιτηρά καὶ ὅλα τὰ φυτά. Ή γῆ θὰ ἦτο ἔηρα καὶ θὰ ἔβλεπε κανεὶς εἰς ὅλα τὰ μέρη μόνον χῶμα καὶ πέτρας. Οὔτε κῆποι θὰ ἦνθουν, οὔτε λειμῶνες θὰ ἔθαλλον, οὔτε ἄνθη θὰ ἐφαίνοντο, οὔτε σιτηρά θὰ ἐφύοντο, οὔτε καρποὶ θὰ ὑπῆρχον.

Ε' ΦΡΟΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΦΡΟΣΥΓΗ

32. 'Αλώπηξ καὶ τράγος.

Μία ἀλώπηξ εἶχε πέσει μίαν φορὰν εἰς ἐν πηγάδιον, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔξελθῃ ἔμεινεν ἐκεῖ καταλυπημένη καὶ περιέμενε τὸν θάνατόν της.

Μετ' ὀλίγον βλέπει ἐπάνω εἰς τὸ πηγάδι ἐνα τράγον, ὃστις μὲ πολλὴν περιέργειαν παρετήρει πρὸς τὰ

μάτω. Ὡτὸν ὁ κακόμοιρος καταδιψασμένος καὶ ἐπὶ ταῖς λαλήν· ὥραν ἔτρεχε νὰ εὔρῃ ὀλίγον νερὸν νὰ πίῃ.

— «Τί κάμινεις αὐτοῦ;» λέγει ὁ τράγος πρὸς τὴν ἡλώπενα. «Μήπως

αἱ σὺ ηὗσος διψα-
μένη καὶ κατέβης
ἀπὸ πίης; Εἰπέ μοι,
αφαναλῶ, πῶς εὑ-
ίσκεις τὸ νερόν;
Εἶναι καθαρὸν καὶ
ροσερὸν ἢ εἶναι
κακόν;»

— «Εἶναι εὖξαίρε-
ω!» ἀπορένεται:

ἀλώπηξ. «Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν ἔπιον καθα-
τέρον καὶ δροσερώτερον νερόν».

Ο τράγος ἄμια ἤκουσε ταῦτα, χωρὶς καθόλου νὰ συλ-
ληφθῇ, ἐπήδησεν ἀμέσως εἰς τὸ πηγάδιον καὶ πρῆχισε
πίνη μὲ πολλὴν ὅρεξιν, μέχρις ὅτου ἐχόρτασεν. Τ-
ερον δύμως ἀφοῦ ἐχόρτασεν, ἤθελε νὰ εὗξελθῃ ἀπὸ
πηγάδιον. Αλλὰ πῶς νὰ εὗξελθῃ, ἀφοῦ αὐτὸν ἦτο
θό; Ελυπεῖτο λοιπὸν καὶ εἵστενοχωρεῖτο διὰ
ὅτο πολύ.

Η ἀλώπηξ, ὅτε εἶδε τὸν τράγον τόσον λυπημένον,
φέφεται πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει. «Διακα τί, καλέ μου,
τεῖσαι καὶ στενοχωρεῖσαι τόσον πολὺ δι᾽ ἓν πρᾶγμα
τον εὔκολον; Τῇ ἀληθείᾳ τίποτε δὲν εἶναι εὔκολώ-

τερον ἀπὸ τὸ νὰ ἐξέλθωμεν ἀπ' ἑδῶ. Στήριξε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τὸν τοῖχον τοῦ πηγαδίου, κλῖνε ὄλιγον τὰ κέρατα πρὸς τὸ στόμιον αὐτοῦ, ἔπειτα ἀναβαίνω ἐγὼ ἀπὸ τὰ κέρατα πρὸς τὸ στόμιον αὐτοῦ, ἔπειτα ἀκεῖ εἰς τὰ κέρατά σου, πηδῶ εἰς τὸ στόμιον τοῦ πηγαδίου, σύρω ἔπειτα καὶ σέ. Καὶ οὕτω εἰς μίαν στιγμὴν εὑρεθεὶς καὶ εἰ δύο ἔξω ἀπὸ τὸ πηγάδιον».

Ο τράγος καὶ πάλιν χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, ἔκαμψε ὅ,τι εἶπεν ἡ ἀλώπηξ. Εἰς τὴν στιγμὴν τὸ πονηρὸν ζῷον πηδᾷ εἰς τὰ νῶτα τοῦ τράγου, ἀναβαίνει εἰς τὰ κέρατά του καὶ εἰς μίαν στιγμὴν εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ πηγάδιον.

Ο τράγος περιέμενε νὰ σύρῃ καὶ αὐτὸν ἡ ἀλώπηξ ἔξω. Ἀλλ' ἡ ἀλώπηξ δὲν τὸν ἔσυρε, διότι δὲν διαναττεῖ μία ἀλώπηξ νὰ σύρῃ ἐνα τράγον. Ἐμεινε λοιπὸν ὁ ἀνάρτος ἐκεῖ καὶ ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο, διότι ἔβλεπε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς τρόπος νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ πηγαδίον καὶ ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἐκεῖ. Ἡρχισε λοιπὸν νὰ κατηγορῇ τὴν ἀλώπεκα, ὅτι παρέβη τὰς συμφωνίας ὅτι τὸν ἡπάτησε καὶ ὅτι δι' αὐτὴν ὑποφέρει ὅ,τι ὑπαφέρει..

Τότε ἡ ἀλώπηξ εἶπε πρὸς αὐτόν· «Οχι ἀπὸ ἐμοῦ ἀσυλλόγιστε, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν σου ὑποφέρεις, ὅ,τι ὑποφέρεις· διότι, ἀν εἶχες τόσον νοῦν εἰς τὴν καφαλήν, διὰς τρίχας ἔχεις εἰς τὸν πώγωνα, ποτὲ δὲ θὰ κατέβαινες εἰς τὸ πηγάδιον, πρὶν συλλογισθῆς πῶς θὰ ἀγέθαινες».

Αἰσώπειος μῦθος.

33. 'Αλώπηξ καὶ πιθηκός.

Μίαν ήμέραν εἶχον συνέλθει εἰς ἕν μέρος ὅλα τὰ ζῷα καὶ διεσκέδαζον. "Αλλα ἔτρωγον, ἄλλα ἔπινον, ἄλλα ἔτραγύδουν, ἄλλα ἔχόρευον καὶ ὅλα ἐγέλων καὶ ἔχαιρον πολύ.

"Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκεῖ παράμερα εἰς μίαν γωνίαν ἥρχισε νὰ χορεύῃ ὁ πίθηκος. Κατ' ἀργάς κανὲν ζῶον δὲν εἶχε προσέξει εἰς αὐτόν. Δὲν ἐγνώριζον ὅτι ὁ πίθηκος εἶναι χορεύη ἔξαιρετα. Μετ' ὀλίγον ὅμως, ὅτε εἶδον ὅτι ὁ πίθηκος χορεύει λαμπρὰ καὶ ὅχι ὅπως τὰ ἄλλα ζῷα, συνηθροίσθησαν ὅλα ἐκεῖ καὶ ἐθικύματος αὐτόν. Ο πίθηκος, ὃσον ἔθλεπεν ὅτι τὸν ἑθαύματον τόσον ἐχόρευε καλλίτερα. Τέλος ἐτελείωσεν ὁ χορὸς καὶ τὰ ζῷα, ἐπειδὴ εἶχον πολὺ ψυχαριστηθῆν, τὸν ἔκαμον βασιλέα των.

"Η ἀλώπηξ τοῦτο δὲν τὸ ὑπέφερεν. Ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἶναι βασιλεὺς τῶν ζώων. Καὶ μίαν ήμέραν ἐνῷ ἐβάδιζεν εἰς τὸ δάσος, εἶδε μίαν παγίδα καὶ ἀρκετὸν κρέας εἰς αὐτήν. Τότε τρέχει ἀμέσως εἰς

τὸν πίθηκον καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «Μεγαλειότατε, εἰς
ἔν μέρος εὗρον ἔνα μέγαν θησαυρόν, τὸν ὅποῖον κανεὶς
ἄλλος δὲν εἶναι ἀξιος νὰ ἔχῃ παρὰ σύ, ὁ βασιλεὺς Ἡ-
μῶν. » Αν θέλης, ἔλα νὰ τὸν λάβης. » Εγὼ σὲ ὁδηγῶ».

Ο πίθηκος ἐπίστευσεν. Ήκολούθησεν ἀμέσως τὴν
ἄλωπεκα καὶ ὑστερον ἀπὸ δλίγον ἐφθασεν εἰς τὴν
παγίδα.

Ο πίθηκος, δτε εἶδε τὸ κρέας, χωρὶς καθόλου νὰ
συλλογισθῇ, ὥρμησε νὰ ἀρπάσῃ αὐτό. Άλλὰ μόλις τὸ
ἥγγισε συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα καὶ δὲν ᾔτο δυνατὸν
πλέον νὰ φύγῃ. Ήρχισε λοιπὸν νὰ κατηγορῇ καὶ νὰ
ὑδρίζῃ τὴν ἄλωπεκα. «Τί κατηγορεῖς καὶ ὑδρίζεις
ἔμε; » εἶπεν ἡ ἄλωπηξ, «καὶ δὲν κατηγορεῖς τὸν ἑαυ-
τόν σου; Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ εἶσαι τόσον ἀσυλλόγιστος;
Σὺ ἀμα εἶδες τὸ κρέας, εὐθὺς ὥρμησες κατ' ἐπάνω
του, χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῆς, ἐνῷ κανεὶς φρόνιμος
δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ πράξῃ τι χωρὶς πρότερον νὰ συλλο-
γισθῇ. Τόρα καλὰ εἶσαι εἰς τὴν παγίδα. Μεῖνε αὐτοῦ,
διότι αὐτὴ ἡ θέσις πρέπει εἰς τοὺς ἀνοήτους».

Αἰσώπειος μῦθος.

Μάτια λαίμαογα ψυχὴ χαμένη.

34. Αἴλουρος καὶ ὄρνιθες.

Εἰς μίαν ἐπαυλινὴ σθένησαν μίαν φορὰν αἱ ὄρνιθες.
Τοῦτο κατὰ τύχην τὸ ἐμιαθεν εἰς αἴλουρος καὶ ἡσθάνθη
μεγάλην ὄρεξιν νὰ φάγῃ αὐτάς. Ενόμισε δὲ ὅτι μὲ πο-

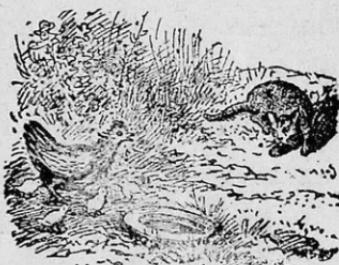
νηρίαν ἡδύνατο εὐκόλως νὰ κατορθώσῃ ὅτι ἐπεθύμει.
Ἐτρεξε λοιπὸν εὐθὺς εἰς τὴν φωλεάν του, ἐνεδύθη
ῶς ἰατρός, ἔλαβε μαζί του ὄλιγα φάρμακα καὶ τινα ἐρ-
γαλεῖα ἰατρικὰ καὶ οὕτω, ὡς
τέλειος ἰατρὸς πλέον, ἐπαρου-
σιάσθη εἰς τὰς ὅρνιθας.

— «Καλέ, τί κάρινετε; » εἶ-
πεν ὁ αἴλουρος πρὸς αὐτάς.
« Ἐμαθον ὅτι δὲν εἶσθε καλά.
Εἶναι ἀλήθεια; »

— «Μάλιστα», εἶπον αἱ ὅρνιθες, « εἶναι ἀλήθεια,
ὅτι καθόλου δὲν εἴμεθα καλά, ἐνόσῳ σὺ εἶσαι ἐδῶ.
Φύγε σὺ ἀπ' ἐδῶ καὶ τότε ἀμέσως θὰ εἴμεθα ὅπως
θέλει ὁ Θεός ».

Αἰσώπειος μῦθος.

Ο φρόνιμος νικάει τὸν ἀντριωμένον.

35. Κύων καὶ λύκος.

Μίαν φορὰν εἰς κύων γῆτο ἐξηπλωμένος εἰς τὸν δρό-
μον, ἔξω ἀπὸ μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν καὶ ἐκοιμᾶτο.

Μετ' ὄλιγον ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς λύκος, εἶδε τὸν
κύνα καὶ τὸν συνέλαβεν.

Ο κύων, ἀφοῦ εἶδε τὸν μέγαν κίνδυνον, ἤρχισε νὰ
παρακαλῇ τὸν λύκον νὰ μὴ τὸν φάγῃ, νὰ τὸν ἀφήσῃ
ὄλιγας ἥμέρας ἀκόμη για τέσσαρα. « Αγαθὸς φάγης τόρα »,

ἔλεγε, «δὲν θὰ καταλάβῃς τίποτε. Τόρα εἶμαι πολὺ¹
ἰσχνὸς καὶ πολὺ ἀδύνατος, καὶ τὸ κρέας μου θὰ εἶναι
πολὺ ἄνοστον. Διὰ τὸ ἴδικόν σου τὸ καλὸν πρέπει νὰ μὲ
ἀφήσῃς νὰ ζήσω ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας. Αὔριον, με-
θαύριον οἱ κύριοί μου θὰ κάμωσι γάμους, τότε θὰ
φάγω πολὺ καὶ θὰ γίνω παχύς· ἀφοῦ δὲ τελειώσωσιν
οἱ γάμοι, ἔρχεσαι καὶ μὲ τρώγεις. Τὸ κρέας μου τότε
θὰ εἶναι πολὺ νόστιμον, διότι θὰ εἶμαι παχύς».

Ο λύκος ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὁ κύων θὰ εἶναι πολὺ νο-
στιμώτερος, ἀφοῦ παχύνῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀ-
φήσῃ καὶ νὰ ἔλθῃ μετὰ τοὺς γάμους νὰ τὸν φάγῃ.

Αφοῦ παρῆλθον ὀλίγαις ἡμέραι, ὁ λύκος ἐσυλλογί-
γίσθη, ὅτι θὰ ἐτελείωσαν πλέον οἱ γάμοι καὶ ἔξεκί-
νησε νὰ ὑπάγῃ νὰ εῦρῃ τὸν κύνα νὰ τὸν φάγῃ. Εἰς τὸν
δρόμον ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εὗρισκεν αὐτὸν παχύν, καὶ
ὅτι ἦτο πολὺ νόστιμον τὸ κρέας του, καὶ ἔχαιρε
πολύ. Ότε ἐφθασεν εἰς τὴν ἔξοχικὴν οἰκίαν, δὲν
εὗρε τὸν κύνα ἔξω, ὅπου ἦτο τὴν πρώτην φοράν. Έ-
κάθητο ἐπάνω εἰς τὸν ἔξωστην τῆς οἰκίας ἔξηπλωμέ-
νος εἰς τὸν ἥλιον. Τὸν προσεκάλεσε λοιπὸν νὰ καταδῇ,
νὰ τὸν φάγῃ, κατὰ τὴν συμφωνίαν.

Ο κύων, ὁ δποῖος δὲν εἶχε καμμίαν ὅρεξιν νὰ φα-
γωθῇ ἀπὸ τὸν λύκον, εἶπεν εἰς αὐτόν. «Λύκε, λύκε,
οἱ φρόνιμοι μόνον μίαν φορὰν εἶναι δυνατὸν νὰ κάμωσι
κανὲν ἀνόγητον πρᾶγμα, ὅταν ὅμως πάθωσι, ποτὲ πλέον
δὲν κάμινουσιν ἄλλην ἀνοησίαν. Άν μὲ ἴδης ἄλλην
φορὰν ἔξηπλωμένον κάτω εἰς τὸν δρόμον, ἔξω ἀπὸ

τὴν οἰκίαν, χάρισμά σου, φάγε με καὶ μὴ περιμένῃς
νὰ τελειώσωσιν οἱ γάμοι τοῦ κυρίου μου».

Αἰσθάνεται πῆθος.

“Ἄβουλος δὲ νοῦς, διπλὸς δὲ κόπος.

— Κάλλια πέντε καὶ στὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρι.

— Τὸ πρῶτο λάθος μάθημα καὶ δάσκαλος γιὰ τᾶλλα.

— Τὰ παθήματα μαθήματα.

— Εἰς τὸ δύκανο δὲν μπαίνει δυδ φορὲς ἡ ἀλεποῦ.

36. Ἡ ἀλεποῦ καλογρηί.

Σὰν δὲν εἶχε τί νὰ φάῃ
μὲν ἀλεποῦ πονηρεμένη,

ἀπεφάσισε νὰ πάῃ
καὶ καλόγοηα νὰ γένη.

Τοεῖς κοκόροι, ποὺ δὲν ἔχουν

στὸ κεφάλι λίγη γνῶσι,

τὴν πιστεύουντε καὶ τρέχουν

τὴν εὐχή της νὰ τοὺς δώσῃ.

Μπαίνουν μέσα στὸ κελλί της

τοὺς ἔξομολογῷ ἐκείνη

καὶ κουνεῖ τὴν κεφαλή της

καὶ συγχώρησι τοὺς δίνει.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ ὥραν,

καθὼς ἦτο πεινασμένη,

τοὺς ἀρπάζει,— κ' εἴναι τόρα

καὶ οἱ τοεῖς συγχωρεμένοι.

Καὶ ἡ ἀλεποῦ τοὺς κλαίει,

τοὺς μιρολογῷ καὶ λέει:

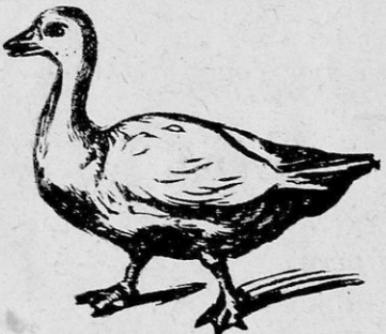
«—”Ετσι τὴν παθαίνουν δσοι

ἔχουντε κοκόρουν γνῶσι!»

Γ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

37. Ἡ χῆν.

Ἡ χῆν εἶναι πτηνὸν κολυμβητικόν, συγγενές τῆς νήστους, τοῦ αύκνου, τοῦ πελεκάνος καὶ τοῦ λάρου. Τὸ σῶμα χύτης εἶναι ἀρκετὰ μέγα. Ἡ κεφαλὴ τῆς εἶναι μετρία, οὔτε πολὺ μεγάλη οὔτε πολὺ μικρά. Οἱ δρυθικάμοι ἐπίσης μέτριοι. Τὰ ὄπτα δὲν φαίνονται εἶναι ἐσκεπασμένα ἀπὸ τὰ πτερόν. Τὸ ράμφος συνήθως εἶναι κίτρινον, πλατύτερον καὶ ὑψηλότερον κατὰ τὴν βάσιν, στεγώτερον

καὶ χαμηλότερον πρὸς τὸ τέλος. Ἔχει τοὺς ράμφους ἐν τῷ μέσῳ καὶ τελειώνει ἐπάνω καὶ κάτω εἰς ἔνα ὅγυχο θολωτόν, ὃστις ἔχει πολλοὺς μικρούς καὶ σκληρούς ὀδόντας ἀπὸ μέσα. Ὁ λακιμὸς ἀρκετὰ μακρὸς καὶ λεπτός. Αἱ πτέρυγες μακραί, φθόνουσαι καὶ πέραν τοῦ τέλους τῆς οὐρᾶς, πλατεῖαι καὶ στεγούμεναι κατὰ τὸ ἄκρον. Ἡ οὐρὰ βραχιῖα, εὐθεῖα, πλατεῖα καὶ περιφερής. Οἱ πόδες ἴσχυροί, ὅχι ὑψηλοί καὶ πρὸς τὸ μέσον τοῦ σώματος τοποθετημένοι. Οἱ δάκτυλοι τέσσαρες, ἐκ τῶν ὅποιων ὁ εἰς, μικρότερος τῶν ἄλλων, εἶναι ὅπισθεν καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔμπροσθεν, συνοδευόμενοι ἀναμεταξύ των διὰ δέρματος λεπτοῦ. Τὸ πτέρωμα ἀπαλόν, συνήθως λευκὸν ἢ τεφρῶδες καὶ κάτωθεν λευκόν. Ἡ φωνὴ μεγάλη καὶ βαριά.

Αἱ χῆνες ἐξημερώθησαν ἀπὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν. Εἶναι διαδεδομέναι εἰς πλεῖστα μέρη τῆς γῆς καὶ ιδίως εἰς τὰ πεδιγά. Ζῶσι περισσότερον ἀπὸ εἰκοσιν ἔτη. Ἀγαπῶσι τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὰ μέρη τὰ δροσερὰ καὶ ὑδρηλά. Τρώγουσι πίτυρα, κέωμάιον, στάχεις, πόας, γεώμηλα,

γογγύλας, κράμβας, τριφύλλιον, φύλλα, διάφορα ἀπομεινάρια λαχάνων, ἄλευρον, σῦκα καὶ τὰ τοιαῦτα. Τινὲς τρώγουσι· καὶ κοχλίας, ἔντομα διάφορα καὶ μικροὺς ποντικούς νεκρούς. Ἐπίσης τρώγουσι μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, ἀρακάν, φάλαν, μαϊδανόν, παπαρούνας, ἀλλὰ βλάπτονται πολύ, δηλητηριάζονται. Πίγουσιν ὅδωρ καθαρὸν καὶ δροσερόν.

Αἱ χῆνες ἀρχίζουσι· καὶ γεννῶσι κατὰ τὸν Ἰανουάριον καὶ γεννῶσιν ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἴκοσιν ἔως διακόσια ὥρα τὸ ἔτος. Ἐπιφάνειαν δεκατρία ἔως δεκαπέντε ὥρα ἐπὶ εἴκοσιν ὅκτω ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ἐκκολάπτονται οἱ χηνιδεῖς, πτηνὰ ὥραιότατα μὲ κίτρινον πτέρωμα, ὡς καναρίνια χαριτωμένα. Τρέφουσι καὶ βοηθοῦσι· καὶ ὑπερασπίζουσιν αὐτοὺς ἐπὶ τιγκας ἑδομάδας, μέχρις ὅτου δυγηθῶσι· μόγοι των νὰ ζῶσιν.

Αἱ χῆνες βαδίζουσι, τρέχουσι· καὶ πετῶσι καλλίπερον ἀπὸ τὰς υήσσας, κολυμβῶσι· χειρότερον ἀπὸ αὐτάς. Ἀγαπῶσι· νὰ βόσκωσιν εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ εἰς τοὺς θερισμένους ἀγρούς καὶ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ ὑγρὸν καὶ ζέον ὅδωρ. Ἀρχίζουσι· νὰ γεννῶσιν ὥρα πολὺ ἐνωρίς, τὸν ἔνατον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των μῆνα καὶ ἐξακολουθοῦσι μέχρι τοῦ εἴκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας αὔτων. Ἀγαπῶσι· νὰ ἐπιφάνειαν εἰς ἔδαφος ἐπίπεδον καὶ εἰς μέρος ἥσυχον, ἔηρὸν καὶ ὀλίγον σκοτεινόν, ἐντὸς ἀβαθοῦς κοφιγίου, ἐστρωμένου μὲ ἄχυρα.

Αἱ χῆνες εἶναι προσεκτικαὶ καὶ ἀγρυπνοὶ· ὁ παραμικρὸς θόρυβος καὶ ἡ παραμικρὰ ταραχὴ ἀμέσως τὰς ἔξυπνιζει καὶ ἀπὸ τὸν βαθύτερον ὑπνον καὶ ἀμέσως κλαγγάζουσι δυνατὰ καὶ πολὺ πυκνά. Ζῶσι πολλαὶ ὁμοῦ καὶ μὲ πολλὴν ἀγάπην ἀναμεταξύ των. Ὅταν καμμία ἀπομικρυνθῇ ἀπὸ τὰς ἄλλας, τότε ἀναζητεῖ κύττας μὲ δυ-

νατάς φωνάς. Αἱ ἀλλαι τότε ἀποκρίνονται μὲν μίαν φωνήν, ὡσὰν νὰ τὴν προσκαλῶσι γὰ ἔλθη ταχέως πρὸς αὐτάς· ὅρμῶσι κατὰ παντός, δστις ἥθελεν ἐνοχλήσει αὐτάς· ἐκτείνουσι τὸν λαιμόν, ὑψώνουσι τὴν κεφαλήν, προτείνουσι τὸ ράμφος πρὸς τὸν ἐγχθρόν, ψιθυρίζουσιν δλίγον καὶ ἐπειτα ὅρμῶσι κατ' αὐτοῦ καὶ δάκνουσιν αὐτόν. Ὅπερασπίζουσι τὰ τέκνα των κατὰ τῶν γάττων καὶ κατὰ παντός, δστις ἥθελε βλάψει αὐτά, μὲν πολλὴν ἀφοβίαν καὶ μὲν μέγα θάρρος.

Οἱ ἀρσενικοὶ χῆνες εἶναι μεγαλείτεροι καὶ ισχυρότεροι· ἀπὸ τὰς θηλυκάς. Ἐχουσι πόδας ὑψηλοτέρους, τράχηλον μακρότερον καὶ βραχύτερον καὶ θυμώνουσιν εὔκολωτέρον καὶ ταχύτερον ἀπὸ αὐτάς. Ἐπάνω εἰς τὸν θυμόν των, γωρὶς νὰ βλέπωσιν ἐμπρός των καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῶσι τίποτε, ὅρμῶσι καὶ δάκνουσι πάντα, δστις ἥθελε πειράξει αὐτάς. Ἀκόμη καὶ τὸν κύριόν των, δστις τοὺς τρέφει, δὲν τὸν ἀφήνουσιν ἀβλαβῆ, ἐὰν τοὺς πειράξῃ.

Αἱ χῆνες εἶναι χρήσιμοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Παρέχουσιν εἰς αὐτοὺς τὸ κρέας των, τὸ λίπος των καὶ τὰ πτερά των. Τὸ κρέας τῶν χηνῶν τρώγεται καὶ γωπὸν καὶ παστὸν καὶ καπνιστόν. Ὅταν εἶναι μικραὶ αἱ χῆνες, τὸ κρέας αὐτῶν εἶναι πολὺ τρυφερὸν καὶ πολὺ νόστιμον. Ὅταν εἶναι ἡλικιωμέναι ἢ ὅταν ἐπωάζωστε, τὸ κρέας αὐτῶν εἶναι πολὺ σκληρὸν καὶ πολὺ ἄγνοστον. Ὅταν εἶναι παχεῖαι, τὸ κρέας αὐτῶν εἶναι δύσπεπτον. Τὸ λίπος αὐτῶν ἀναλύεται εὔκολως καὶ χρησιμοποιεῖται ως βούτυρον. Μὲ τὰ πτήλα γεμίζουσι τὰ στρώματα καὶ τὰ προσκεφλαῖα. Τὰ μεγάλα πτερὰ τὰ μεταχειρίζονται ως γραφίδας.

Γ' ΑΠΑΤΗ

38. Καρακάξα καὶ περιστεραί.

Μίαν φορὰν μία καρακάξα εἰδε περιστεράς τινας, αἱ ὅποιαι ἐτρέφοντο καλῶς καὶ τὰς ἐζήλευσεν. Ἐσκέψθη λοιπὸν νὰ χρωματισθῇ λευκὴ καὶ νὰ ἀναμιγθῇ καὶ αὐτὴ μὲ τὰς περιστεράς.

Μίαν ήμέραν, ἐνῷ ἐπέτα ὑπεράνω μιᾶς πόλεως, εἶδεν ἔξω ἀπὸ ἓν ἀλευροπωλεῖον πολλοὺς σάκκους ἀλεύρου. Εἰς τὴν στιγμὴν πετῆσεν ἐνα ἐξ αὐτῶν, κυλίεται εἰς τὸ ἀλευρον, χρωματίζεται λευκὴ καὶ κατ’ αὐτὸν τὸν τούπον χρωματισμένη ἔρχεται εἰς τὰς περιστεράς καὶ ἀναμιγνύεται μὲ αὐτάς. Αἱ περιστεραὶ ἡπατήθησαν. Ἐνόμισαν τὴν καρακάξαν ὡς περιστερὰν καὶ τὴν ἀφῆκαν νὰ ζῇ μαζί των. Μετ’ ὀλίγον ὅμως ἡ καρακάξα ἐφώναξεν. Αἱ περιστεραὶ εὐθὺς τότε ἐνόησαν ἀπὸ τὴν φωνὴν της ὅτι δὲν ἦτο περιστερά, ἀλλὰ καρακάξα. Ζρυμησαν λοιπὸν ὅλαι κατ’ ἐπάνω της καὶ τὴν ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν συντροφίαν των.

Ἡ καρακάξα, ἀφοῦ ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς περιστεράς, ἤλθε πάλιν εἰς τὰς συντρόφους της εἰς τὰς καρακάξας. Ἀλλ’ αἱ καρακάξαι, ἀφοῦ εἶδον αὐτὴν λευκήν, τὴν ἐδίωξαν καὶ αὐταὶ ἀπὸ τὴν συντροφίαν των. Τὴν ἐνόμισαν περιστεράν.

Αἰσώπειος μῦθος.

Τὸ ψέμμα ὡς τὴν πόρτα φθάνει.

39. Ποιμὴν καὶ λύκος.

Μίαν φορὰν εἰς λύκος δὲν εὗρισκε κανέν πρόδατον νὰ σχίσῃ καὶ νὰ φάγῃ. Μετέβαινεν εἰς τὸ ἐν καὶ εἰς τὸ ἄλλο μανδρίον νὰ ἀρπάσῃ κανέν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνεν· ὅπου καὶ ἀν μετέβαινε, τὸν ἐδίωκον οἱ ποιμένες καὶ οἱ σκύλοι. Τότε εἶπε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ νοῦν του.

— «Τοῦτο δὲν ὑποφέρεται. Πρέπει νὰ εὕρω κανέν τρόπον διὰ νὰ ἀπατήσω τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς σκύλους. Ἀλλως θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πεῖναν».

Ἐνῷ ἐσυλλογίζετο ταῦτα, εὗρίσκει κατὰ τύχην εἰς τὸν δρόμον ἐν δέρμα προδάτου.

— «Α ! πολὺ καλὸν εἶναι τοῦτο», εἶπεν.

Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐνδύεται τὸ δέρμα, ἔρχεται εἰς μίαν ποίμνην καὶ ἀναμιγνύεται καὶ αὐτὸς μὲ τὰ ἄλλα πρόδατα. Ο ποιμὴν ἡπατήθη. Εγόμισεν ὅτι ἦτο ἐπὶ τὰ πρόδατά του καὶ τὸν ἔκλεισε καὶ αὐτὸν μαζὶ μὲ αὐτὰ εἰς τὸ μανδρίον.

Τὴν νύκτα, ἐνῷ ἐκοιμῶντο ὅλοι, ἡγείρετο ὁ λύκος, ἔτρωγεν ἀπὸ ἐν πρόδατον καὶ ἐκοιμᾶτο ἥσυχα. Τοῦτο ἔγινε πολλάκις. Ο ποιμὴν ἔβλεπε τὸ πρωὶ τὰ αἴματα καὶ παρετήρει ὅτι κάθε ἥμέραν ἔλειπεν ἀπὸ ἐν πρόδατον, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τί συμβαίνει.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἥλθον μίαν νύκτα εἰς τὸ μανδρίον οἱ γονεῖς τοῦ ποιμένος καὶ οἱ συγγενεῖς του, διὰ νὰ τὸν ἐπισκεψθῶσιν. Ο ποιμὴν διὰ νὰ τοὺς εὔχαριστήσῃ,

πεφάσισε νὰ σφάξῃ ἐν πρόβατον, νὰ τὸ φήσῃ καὶ
νὰ φιλεύσῃ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Ήλθε
λοιπὸν εἰς τὸ μανδρίον, ἔξετεινεν εἰς τὰ σκοτεινὰ τὰς
χειράς του, συνέλαβε τὸν λύκον, ὅστις ἦτο ἐκεὶ ἐμ-
πρὸς ἐγδεδυμένος ώς πρόβατον, καὶ τὸν ἔσφαξεν.
Ἐπειτα εἶδεν ὁ παιμὴν ὅτι ἦτο λύκος. Τότε ἐνόησε
τι συνέθαινεν εἰς τὰ πρόβατα καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν,
ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιμώρησε τὸν ἀπάτεωνα.

Αἰσωπειος μῦθος.

‘Ο Θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ.

— “Οποιος στραβὰ πατάει, πέφτει καὶ κρημνίζεται.

40. Κολοιδός καὶ πτηνά.

Μίαν φορὰν τὰ πτηνὰ ἥθελον νὰ ἐκλέξωσι βασιλέα.
Απεφάσισαν λοιπὸν μίαν ὡρισμένην ἡμέραν νὰ συνα-
θροισθῶσιν ὅλα ὅμιοι εἰς
η μέρος καὶ ἐκεὶ νὰ ἐκ-
λέξωσι βασιλέα αὐτῶν τὸ
ὑραιότερον πτηνὸν ἀπ'
λα.

“Οτε ἐξηγμέρωσεν ἡ ὥ-
κιμένη αὐτὴ ἡμέρα, ἀπὸ
ὰ πρωὶ ἥρχισαν τὰ πτηνὰ
ὰ καλλωπίζωνται, ἵνα ὑπάγωσιν εἰς τὴν συγέλευσιν.
Εἴητησαν μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ πτερά των, ἔξ-
αλον ὅσα πτερὰ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὰ ὅτι δὲν ἦσαν
ὑραῖα καὶ ἐλούσθησαν εἰς τὰ καθαρὰ νερὰ τῶν ρυακίων

καὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν. Μόνον ὁ κολοιὸς δὲν προσεπάθει νὰ καθαρίσῃ τὰ πτερά του καὶ νὰ καλλωπισθῇ, διότι ἐσκέπτετο νὰ ἀπατήσῃ τὰ πτηνά.

"Οτε συνηθροίσθησαν τὰ ἄλλα πτηνὰ εἰς τὴν συνέλευσιν, ὁ κολοιὸς λαμβάνει τὰ ὥραιότερα πτερά ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶχον ρίψει τὰ πτηνά, ὅτε ἐκαλλωπίζοντο, τὰ κολλᾶ ἐπάνω του μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ μὲ μεγάλην τάξιν. Καὶ οὕτω μὲ ξένα πτερά ἔρχεται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν συνέλευσιν.

Τὰ ἄλλα πτηνά, ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔμειναν ἐκστατικά. Τόσον ὥραῖον πτηνὸν ποτὲ εἰς τὴν ζωήν των δὲν εἶχον ἴδει. Εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὰ βουνά, εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τὰς πεδιάδας, εἰς τοὺς ποταμούς καὶ εἰς τὰς λίμνας, ὅπου ἔζων, ποτὲ ἔως τότε δὲν εἶχον συναντήσει παρόμοιον πτηνόν. "Ολα ἔζήτουν νὰ μάθωσιν ἀπὸ ποῦ τάχα νὰ ἥλθεν αὐτὸς καὶ ποῦ νὰ ἔζη ἔως τότε. Ἡλθον λοιπὸν ὅλα πλησίον του καὶ τὸ παρετήρουν μὲ πολὺν θαυμασμόν.

'Ενῷ τὸ ἑθαύματον καὶ ὅλα ἦσαν ἔτοιμα αὐτὸς νὰ ἐκλέξωσιν ὡς βασιλέα των, ἢ γλαυκὸν παρετήρησέ τινες πτερά ἴδια τῆς κολλημένα εἰς τὸ σῶμα τοῦ κολοιοῦ καὶ ἐνόησε τὴν ἀπάτην. Ἐρχεται λοιπὸν πλησίον του, ἐνῷ αὐτὸς ἐστέκετο μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν, ἀποσπᾷ τὰ ἴδια τῆς πτερά καὶ φεύγει.

Τότε καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ ἐνόησαν τὴν ἀπάτην. Παρετήρησαν προσεκτικώτερα καὶ διέκριναν ἐκαστον τὰ ἴδια του πτερά, τὰ ὅποια ἦσαν κολλημένα εἰς

τὸ σῶμα τοῦ κολοιοῦ. "Ηρχισαν λοιπὸν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἀπέσπα τὰ ἴδια του πτερὰ ἔκαστον. Ὁ κολοιός, ἀφοῦ ὅλα τὰ ἔνα πτερὰ ἀπεσπάσθησαν, ἔμεινε πάλιν κολοιός, μὲ τὰ ἀσχημά του πτερά, ὅπως ζῆτο καὶ πρότερον. Τότε ἡρχισαν ὅλα τὰ πτηνὰ νὰ τὸν περιγελῶσι καὶ νὰ τῷ λέγωσιν·

«Οστις θέλει νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους, ὅστις θέλει νὰ φαίνηται διαφορετικώτερος ἀφ' ὅτι εἶναι, ὅστις θέλει μὲ ἔνα πτερὰ νὰ στολίζηται καὶ νὰ πετᾷ καὶ ίδεν φροντίζει μὲ τὰ ἴδια του νὰ οἰκονομηθῇ, αὐτὰ παθαίνει. Εἰς τὸ τέλος τίποτε δὲν κερδίζει καὶ γίνεται καὶ περίγελως τοῦ κόσμου».

Αἰσώπειος μῦθος.

Ο ψεύτης καὶ ὁ ἀλέκτης τὸ πρῶτο χρόνο χαίρονται.

—Ξένη ροῦχα ντύνεσαι; γλήγορα τὰ γδύνεσαι.

—Σᾶλογο ἔσθιο ἀν ἀναβῆς; μισοδρομὶς πεζεύεις.

41. Κύων καὶ ἀλέκτωρ.

Μίαν φορὰν εἰς κύων καὶ εἰς ἀλέκτωρ ἥθελον νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔζων καὶ νὰ ὑπάγωσι μακρὰν εἰς μίαν ἄλλην πόλιν. Συνεφώνησαν λοιπὸν νὰ ταξιδεύσωσιν ὅμοι.

Τὸ πρωὶ ἐκίνησαν καὶ περιεπάτησαν ὅλην τὴν ἥμέραν. Τὴν γύντα ἔφθασαν εἰς ἐν δάσος.

—«Πολὺ καλὰ εἶναι ἐδῶ», εἶπον, «ἄς κοιμηθῶμεν ἀπόψε ἐδῶ καὶ αὔριον ἔξακολουθοῦμεν πάλιν τὸν δρόμον μας».

Αγέδη λοιπὸν ὁ ἀλέκτωρ ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον καὶ ὁ κύων ἔμενε κάτω εἰς τὴν ρίζαν.

Μετ' ὅλιγον ἐκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο.

Κατὰ τὰ ἐξημερώματα ὁ ἀλέκτωρ ἤρχισε νὰ λαλῇ κατὰ τὴν συνήθειάν του. Μία ἀλώπηξ, ἡ ὃποίᾳ εἶχε τὴν φωλεάν της ἐκεῖ πλησίον, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ

ἀλέκτορος καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὸν φάγῃ. Ἐρχεται λοιπὸν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον, χαιρετίζει μὲ πολλὴν εὐγένειάν τὸν ἀλέκτορα καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ καταδῆῃ, δἰὸ νὰ τὸν φιλεύσῃ, ἀφοῦ ἔτυχε καὶ ἥλθε μίαν φορὰν εἰς τὴν πατρίδα της· ἐλεγε δὲ ὅτι ἔχει ἔτοιμα πολλὰ καὶ καλὰ φαγητά.

Ο ἀλέκτωρ, ὁ ὃποῖος ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀλώπηξ ἐλεγε φεύματα καὶ ὅτι θὰ τὸν ἔτρωγεν, ἐὰν κατέβαινεν ἀπὸ τὸ δένδρον, ἥθελε νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ τὰ φεύματά της καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν·

«Η θύρα εἶναι κλειστή, δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω. Εξύπνησε, σὲ παρακαλῶ, τὸν θυρωδόν, ὁ ὃποῖος κοιμᾶται εἰς τὴν θύραν τοῦ δένδρου, νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν».

Η ἀλώπηξ, ἡ ὃποίᾳ εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν φάγῃ, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ, ἐπῆγεν εἰς τὴν ρίζαν ποῦ δένδρου, ὃπου ἐκοιμᾶτο ὁ κύων, διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Τότε ἐξύπναψε ὁ κύων καὶ μόλις βλέπει τὴν ἀλώπεκα,

έρμα^τ καὶ ἐπάνω της, τὴν συλλαμβάνει μὲ τοὺς ὀδόντας του καὶ τὴν κατασχίζει.

Αἰσώπειος μῦθος.

Οποιος ἀγαπᾷ τὴν ἀδικιάν, βρίσκει στὸ σπίτι του τὰ κακά.

42. Ἡ νῆσσα.

Ἡ νῆσσα λέγεται καὶ πάπια. Ἡ νῆσσα εἶναι πτηνὸν κολυμβητικόν, συγγενὲς τῆς χήνος, τοῦ κύκνου, τοῦ πελεκάνος καὶ τοῦ λάρου. Τὸ σῶμα αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ μέγα, πεπιεσμένον ἐκ τῶν ἄγνω καὶ τῶν κάτω καὶ στενὸν περὶ τὸ τέλος. Ἡ κεφαλὴ μετρία, οὕτε πολὺ μεγάλη οὕτε πολὺ μικρά. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπίσης μέτριοι. Τὰ δέν φαίνονται εἶναι ἐσκεπασμένα ἀπὸ της πτερά. Τὸ ράμφος πλατύ, ὑμαλὸν ἀπ' ἔξω μὲ ἔνα ὄνυχα κατὰ τὸ ἄκρον, οστις ἔχει ἐσωθεν μικροὺς ὀδόντας, ὡς πριόνιον, καὶ μὲ ἐν λεπτὸν κήρωμα ἀτ' ἔξω. Οἱ λαιμὸς βραχύς, αἱ πτέρυγες χαμηλαὶ καὶ οὕτε πολὺ μεγάλαι: οὕτε πολὺ μικραί. Ἡ οὐρὰ βραχεῖα καὶ περιφερής. Οἱ πόδες λογύροι, χαμηλοί, ἐπτερωμένοι μέχρι τῆς καμπῆς αὐτῶν καὶ σχεδὸν πλησίον τῆς οὐρᾶς τοποθετούμενοι. Οἱ δάκτυλοι τέσσαρες, δὲ εἷς, μικρότερος τῶν ἄλλων, ὅπισθεν καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ἔμπροσθεν, ἡγωμένοι δε ἐνὸς λεπτοῦ δέρματος. Τὸ πτέρωμα πυκνὸν καὶ ἀπαλόν. Τὸ χρῶμα ποικίλον: τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ τυγχθώς πράσινον καὶ μέλιν, στίλθον ὡς μέταλλον· τοῦ σήθους, τῆς κοιλίας καὶ τῶν σκελῶν φαιὸν φωτεινόν· τῆς ράχεως φαιδρὸν ἀμυδρόν, στίλθον ὡς κάτοπτρον. Παραπλήσιη μεγάλη καὶ διαπεραστική.

· Η νῆσσα ἐξημερώθη καὶ ἔγινε κατοικίδιον ζῷον ἀπὸ πολὺ παλαιούς χρόνους. Εὑρίσκεται σήμερον εἰς δὲ τὰ μέρη τῆς γῆς. Διαιτάται εὐχαρίστως εἰς λίμνας, εἰς ποταμούς, εἰς τενάγη, εἰς ρυάκια καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν δροσερὸν καὶ ὑδροχλὸν μέρος. Τρώγει σκώληκας, κοχλίας, μικρούς βατράχους, μικρὰ δψάρια, ἀκρίδας, κανθάρους, ἔντερα ζώων, ωὰ βατράχων καὶ δψαρίων, κρέας, ψωμίον, γεώμηλα, γογγύλακες, σπόρους, πίτυρα, ἄλευρον καὶ τὰ τοιαῦτα. Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος ἀρχίζει ἡ θήλεια νὰ γεννᾷ φέρνει. Επεφάνεται εἴκοσι μίαν ἔως εἴκοσι τέσσαρας ἡμέρας δώδεκα ἔως δεκατέσσερας.

Αἱ νῆσσαι βαδίζουσι κακῶς· βινοῦσι τὸ σῶμά των δεξιὰ καὶ ἀριστερά, διότι ἔχουσι πολὺ χαμηλούς καὶ πολὺ πρὸς δπίσω τεθειμένους τοὺς πόδας. Πλέουσιν εὔκόλως καὶ ταχέως ἐντὸς τοῦ ὅδατος, διότι ἔχουσι τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν ἡνωμένους μὲν δέρμα λεπτόν. Βουτῶσι καλῶς, διότι τὰ πτήλα καὶ τὰ πτερὰ αὐτῶν εἶναι ἐν φύσεως χρισμένα μὲ λιπαράν τινα οὐσίαν καὶ δὲν ποτίζονται ἀπὸ τὸ ὅδωρ. Ζητοῦσι τὴν τροφὴν αὐτῶν μὲ τὸ ράμφος καὶ εὑρίσκουσιν αὐτὴν ἐντὸς τῶν θολερῶν ὑδάτων, διότι τὸ κήρωμα, μὲ τὸ ὅποιον εἶγαι τυλιγμένον τὸ ράμφος αὐτῶν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὰς κάμῃ νὰ αἰσθάνωνται.

Αἱ νῆσσαι εἶναι ζῷα πολὺ λαίμαργα· καταπίνουσι διὰ μιᾶς παρὰ πολὺ φαγητόν, ἔπειτα τὸ ἐκβάλλουσι καὶ τὸ τρώγουσι πάλιν. Εὐχαριστοῦνται νὰ βόσκωσιν εἰς μέρη ὑδροχλὰ καὶ νὰ κολυμβῶσιν εἰς ὅδατα καθαρὰ καὶ δροσερά. Αὔξανουσι ταχέως καὶ καλῶς, ὅταν διαιτῶνται πλησίον τέλματος ἢ πλησίον ρυακίου. Παχύνονται πολύ, ὅταν περιορίζωνται καὶ δὲν κινῶνται. Ασθενοῦσι πολὺ σπανίως καὶ πολὺ ἐλαφρῶς. Ζῶσι πολλαῖ δόμοι καὶ μὲ ἀγάπην πολλήν. Οταν πρόκηται νὰ μεταβῶσιν εἰς κανέν

κέρος, βαδίζουσιν ἢ μία κατόπιν τῆς ἀλλης οὕτως, ὥστε σχηματίζουσιν μίαν γραμμήν.

Αἱ νῆσσαι φωλεάς δὲν γνωρίζουσι νὰ κατασκευάζωσι· γενικῶσι τὰ ώξ των κατὰ γῆς. Τὰ τέκνα των τὰ ίάγαπωσιν ἔρκετά, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι καὶ ἀνάγκην νὰ φροντίζωσι δι' αὐτὰ πολύ. Τὰ νησσάρια μόλις ἔξελθωσιν ἐκ τῶν φῶν, οὐθὺς πηδῶσιν εἰς τὸ ὅδωρ, κολυμβῶσι μετὰ τῆς μητρὸς κύτων ὡς τέλειοι κολυμβηταὶ καὶ ζητοῦσι μετ' αὐτῆς τὴν τριφήν των. Εἶναι προσεκτικαὶ, πονηραὶ καὶ ψοφοδεεῖς, ἀλλὰ πολὺ γενναῖαι, δταν πρόκηται νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν ζωήν των ἢ τὴν ζωὴν τῶν τέκνων αὐτῶν. "Οταν ἀετός τις δεμήσῃ κατ' ἐπάνω των, δὲν ζαλίζονται· βουτῶσιν εἰς τὸ ὅδωρ, κολυμβῶσι κάτωθεν αὐτοῦ καὶ ἔξερχονται ἀλλοῦ. "Οταν δὲ ὁ ἀετός καὶ ἐκεῖ ὄρμήσῃ, βουτῶσι πάλιν καὶ οὕτω καθ' ἔξης, μέχρις ὅτου ὁ ἀετός κουρασθῇ καὶ ρύγη ἢ αὐταὶ πνιγῶσιν ἀπὸ τὰ συγχὺτα βουτήματα.

Αἱ ἀρσενικαὶ νῆσσαι εἶναι πολὺ ὠραιότεραι· ἀπὸ τὰς θηλυκάς· τὸ πτέρωμα αὐτῶν καὶ ιδίως κατὰ τὸ θέρος, εἶναι ὡραιότατον. Τὰ ζωηρότατα χρώματα αὐτοῦ λάμπουσιν ἵξε τὸν ἥλιον ὡς μέταλλα χρωματισμένα. Ηροσέτι θύμωνται περισσότερον καὶ εὔκολώτερον ἀπὸ τὰς θηλυκάς καὶ δειγκάνουσι χειρότερον ἀπὸ αὐτάς. Τὰ δαγκάματά των, καὶ μάλιστα δταν εἶναι πολὺ θυμωμέναι, δύνανται νὰ κείμωσι μέγα κακόν τὸ σίαλόν των ἐνεργεῖ ὡς δηλητήριον ἵξε τὴν πληγήν.

Οἱ ἀγθρωποι τρέφουσι τὰς νῆσσας διὰ τὸ κρέας των, διὰ τὰ ώξ των καὶ διὰ τὰ πτερά των. Τὸ κρέας αὐτῶν ἔρκετά νόστιμον. Τὰ ώξ των εἶναι θρεπτικώτερα καὶ παχυτερα ἀπὸ τὰ ώξ τῶν ὄργανθων, ἀλλὰ διλιγώτερον νόστιμα. Τὰ πτερά των χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ γεμίζωσιν οἱ ἄν-

θρωποι τὰ στρώματα καὶ τὰ προσκεφάλαια αὐτῶν, ἀλλὰ
δὲν εἶναι τόσον καλά, ὅσον εἶναι τὰ πτερὰ τῶν χηνῶν.

Z' ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ

43. Κύων πλεονέκτης.

Μίαν φορὰν κύων τις εἶχεν ἄρπασει ἐκ τινος κρεο-
πωλείου ὄλιγον κρέας. Ἐπειδὴ δὲ ἐφοθεῖτο μήπως τὸν
καταδιώξουσιν οἱ κρεοπῶλαι καὶ τὸν ἔυλίσωσιν, ἐσυλ-
λογίσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἓνα ποταμόν, ὁ ὅποιος ἦτο
ἐκεὶ πλησίον νὰ περάσῃ κολυμβῶν εἰς τὴν ἀπέναντι
ὄχθην, νὰ καθίσῃ ἐκεὶ καὶ νὰ φάγῃ τὸ κρέας του μὲ
ἡσυχίαν. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἤρχισε
νὰ κολυμβᾶ.

Ἐνῷ ἐκολύμβα, εἶδεν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ τὴν σκιάν
του καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἄλλος κύων, ὃστις εἶχεν εἰς
τὸ στόμα του μεγαλύτερον κοιμάτιον κρέας ἀπὸ τὸ
ἴδιον του.

Ο ἄπληστος δὲν ἤρκειτο εἰς τὸ ἴδιον του κρέας,
ἀλλ’ ἥθελε καὶ τὸ ἔνον. Ἡνοιξε λοιπὸν τὸ στόμα του
καὶ ὥριησε νὰ δαγκάσῃ τὸν ἔνον κύνα διὰ νὰ ἄρπασῃ
τὸ κρέας αὐτοῦ. Ἀλλὰ μόλις ἥγοιξε τὸ στόμα του,
πίπτει εἰς τὸν ποταμὸν τὸ κρέας, τὸ ὅποιον ἐκράτει μὲ
τοὺς ὀδόντας του, καὶ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ
ποταμοῦ. Ορμᾶ τότε νὰ ἄρπασῃ τὸ κρέας τοῦ ἔνον
κυνός, ὅπως ἐνόμιζεν, ἀλλὰ βυθίζεται ἡ κεφαλή του

εἰς τὸν ποταμὸν καὶ γεμίζει τὸ στόμα του καὶ οἱ ρύθμωνές του ἀπὸ ὕδωρ. Εἰς τὸν ποταμὸν κανεὶς ξένος κύων καὶ κανέν τοιμάτιον κρέας δὲν ὑπῆρχεν. Ἐκεῖ ἦτο μόνον ἡ σκιά του, ἡ ὅποια ἐφαίνετο εἰς τὸ ὕδωρ. Ἔμεινε λοιπὸν ὁ ἄπληστος χωρὶς κρέας. Καὶ τότε νηστικὸς καὶ λυπημένος ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν εἶχεν ἀρπάσει τὸ κρέας.

Αἰσώπειος μῦθος.

“Οποιος ζητάει τὰ σένα, χάρει καὶ τὰ δικά του.

44. Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Μία γυνὴ χήρα εἶχε μίαν ὄρνιθα, ἡ ὅποια ἐγέννα κάθε ἡμέραν ἀπὸ ἐν αὐγόν.

Μετά τινα χρόνον ἡ χήρα δὲν εὐχαριστεῖτο πλέον εἰς ἐν αὐγόν, τὸ ὅποιον ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν ὄρνιθα, καὶ ἥθελε νὰ λαμβάνῃ δύο τὴν ἡμέραν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ δώσῃ εἰς τὴν ὄρνιθα διπλασίαν τροφήν, διὰ νὰ δυναμώσῃ τάχα περισσότερον ἀπὸ ὅτι ἦτο καὶ δυνηθῇ νὰ γεννᾷ δύο αὐγὰ τὴν ἡμέραν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀπὸ ἀδυναμίαν ἡ ὄρνις γεννᾷ μόνον ἐν αὐγὸν τὴν ἡμέραν. Ἡρχισε λοιπὸν νὰ ρίπτῃ εἰς αὐτὴν διπλασίαν τροφὴν ἀπὸ ἐκείνην, τὴν δοποίαν ἀλλοτε τῆς ἔρριπτεν. Ἄλλ’ ἡ ὄρνις μετά τινας ἡμέρας ἔπαυσε νὰ γεννᾷ πλέον, διότι ἀπὸ τὴν πολλὴν τροφὴν ἔγινε πολὺ παχεῖα καὶ δὲν ἤδυνατο νὰ γεννήσῃ.

“Η χήρα ἀφοῦ ἔπαυσε νὰ λαμβάνῃ καὶ τὸ ἐν αὐγόν, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της· «Δικαίως ἐτιμωρήθην. Δὲν ἦ-

μην εὐχαριστημένη μὲ τὸ ἐν αὐγόν. "Ηθελα δύο. Τόρα ἔχασα καὶ τὸ ἐν. Αὕτα παθαίνουσι πάντοτε, ὅσαι δὲν εὐχαριστοῦνται μὲ τὰ ὀλίγα καὶ θέλουσι τὰ πολλά. Αὕτοὶ χάγουσι καὶ τὰ ὀλίγα".

Αἱ σώπειοι μῦθοι.

45. "Ορνις χρυσοτόκος.

Μίαν φορὰν εἰς κηπουρὸς εἶχε μίαν ὄρνιθα, ἥ διοι ἐγέννα χρυσᾶ αὐγά. Ὁ κηπουρὸς ἔφερε ταῦτα εἰς τὸν χρυσοχόους, τὰ ἐπώλει καὶ ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ χρήματα. Υστερον ἀπὸ ὀλίγον δὲν εὐχαριστεῖτο πλέον εἰς τὰ κέρδη αὐτά. Τοῦ ἔφαινοντο μικρά. "Ηθελε νὰ γίνη διὸ μιᾶς πλούσιος. Καὶ ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὄρνις εἶχε μέσα της κανένα μέγαν ὄγκον χρυσοῦ, τὴν ἔσφαξε διὸ νὰ εὕρῃ αὐτόν.

Παρετήρησεν εἰς ὅλα της τὰ ἐντόσθια μὲ πολλὴ προσοχήν, ἵνα εὕρῃ τὸν ὄγκον τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ δὲν εὗρε τίποτε. Ἡσαν τὰ ἐντόσθια αὐτῆς ὅπως καὶ ὅλω τῶν ἀλλων ὄρνιθίων. Τότε ὁ κηπουρὸς ἐνόησε τί κακὸν ἔπαθεν. "Ηθελε διὰ μιᾶς νὰ γίνη πλούσιος καὶ ἔχασε καὶ τὸ κέρδος ἐκεῖνο, τὸ διοῖον εἶχεν ἀλλοτε.

Αἱσωπειοι μῦθοι.

"Οποιος γυρεύει τὸ πολὺ χάνει καὶ τῳλίγο.

46. Ἀλώπηξ καὶ λέων.

Μίαν φορὰν μία ἀλώπηξ καὶ εἰς λέων, διὰ νὰ κυνηγῶσι μὲ εὔκολίαν, ἀπεφάσισαν νὰ ἔξερχωνται μαζὶ εἰς τὸ κυνήγιον. Συνεφώνησαν, ἥ ἀλώπηξ νὰ εὑρίσκῃ τα-

ζῷα καὶ ὁ λέων ἐπιτίθηται κατ' αὐτῶν καὶ νὰ μάχηται, καὶ ἔπειτα νὰ μοιράζωσι τὰ κρέατα ἀναλόγως τῆς ἐργασίας αὐτῶν· περισσότερα νὰ λαμβάνῃ ὁ λέων, ώς ἐργαζόμενος περισσότερον καὶ ὀλιγώτερα ἡ ἀλώπηξ, ώς ἔχουσα ὀλιγωτέραν ἐργασίαν.

Τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ ἡ ἐργασία των ἐγίνετο πολὺ καλά. Ἀλλὰ μετά τινα γρόνον ἐζήλευσεν ἡ ἀλώπηξ τὸν λέοντα καὶ δὲν εὐχαριστεῖτο πλέον εἰς τὰ ὀλίγα κρέατα. Ἡθελε νὰ ἔχῃ περισσότερα. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν λέοντα, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς αὐτὸς πρέπει νὰ εὑρίσκῃ τὰ ζῷα καὶ αὐτὴ νὰ συλλαμβάνῃ αὐτά· διότι ἐπιθυμεῖ αὐτὴ νὰ λαμβάνῃ τὰ περισσότερα κρέατα. Ὁ λέων δὲν εἶπε τίποτε. Ἐστρεξεν ἀμέσως.

Μετ' ὀλίγον ἐνύκτωσεν. Τότε ὁ λέων ὠδήγησε τὴν ἀλώπεκα εἰς ἓν ποίμνιον· καὶ ἀφοῦ τὴν ὠδήγησεν ἕως ἐκεῖ, αὐτὸς ἀπεσύρθη. Ἡ ἀλώπηξ εἰσέρχεται εἰς τὸ ποίμνιον, ἀρπάζει ἓν πρόβατον καὶ ἔτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κύνες, οἱ ὄποιοι ἐφύλαττον τὰ πρόβατα, τὴν ἐνόησαν. Εἰς τὴν στιγμὴν ὁριῶσι κατ' αὐτῆς, τὴν συλλαμβάνουσι· καὶ τὴν κατασχίζουσιν.

Αἰθώπειος μῦθος.

"Οπον δὲν φθάνει τὸ χέρι σου, μὴ κρεμάσῃς τὸ καλάθι σου.

27. Ἡ περιστερά.

Ἡ περιστερὰ εἶχε πτηνὸν περιστερῶδες, συγγενὲς τῆς τρυγόνος καὶ τῆς φάσσης. Τὸ μέγεθος αὐτῆς εἶναι μέτριον καὶ τὸ σῶμα δύκωδες. Ἡ κεφαλὴ μικρὰ καὶ στρογγύλη. Οἱ δόφθαλμοὶ μικροί. Τὸ ράμφος μέτριον, λεπτόν, ἀπαλόν εἰς τὴν φίλαν, δλίγον σκληρὸν καὶ καμπύλον κατὰ τὸ ἄκρον. Οἱ ρώθωνες κατὰ τὸ μέσον τοῦ ράμφους σχιστοί καὶ καλυπτόμενοι μὲ μίαν ἐπιδερμίδα ἔκχόνδρου. Οἱ λαιμὸς βραχύς, αἱ πτέρυγες μᾶλλον μακραὶ δξεῖαι, πυκναὶ καὶ ὅμαλαι. Ἡ οὐρὰ βραχεῖα, περιφερήσα καὶ σπανίως μακρά. Οἱ πόδες βραχεῖς, γυμνοὶ συγήθωσαν καὶ ἐπιτερωμένοι σπανίως. Οἱ πόδες ἔχουσι τέσσαρας δάκτυλους. Οἱ δάκτυλοι καὶ οἱ τέσσαρες εἶναι ἐξ ἴσου ἀνεπτυγμένοι. Εἶναι δὲ ὅλοι εἰς τὸ ἄντο ὑψος τεθέμενοι. Δὲν εἶναι ὅπως οἱ δάκτυλοι εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀλέκτορος. ὅπου ὁ εἰς εἶχε μικρότερος καὶ κεῖται ὅπισθεν τῶν ἄλλων τριῶν. Τὸ χρῶμα ποικίλον συγήθωσαν λευκόν, τεφρόγριουν, ἀνοικτὸν κυανοῦν καὶ περὶ τὸν τράχηλον χρυσεῖδές.

Ἡ περιστερὰ εἶχε ἐν ἀπὸ τὰ ὥραιότατα καὶ χαριέστατα πτηνά. Τὸ σῶμα αὐτῆς εἶναι καλῶς ἀνεπτυγμένον τὰ μέλη τῆς ἀνάλογα τίποτε δὲν ἔχει μεγαλύτερον ἢ μικρότερον ἀπὸ ὅ, τι πρέπει. Ἡ κεφαλὴ εἶναι πολὺ ὥραια οἱ δόφθαλμοὶ πολὺ ζωηροί καὶ πολὺ ἡμεροί, τὸ πτέρωμα τῆς ὅγι μὲν λαμπρὸν διπλῶς τοῦ ταῦ, ἀλλὰ μὲ χρώματο πολὺ εὐχάριστα. Ἡ στάσις τῆς πολὺ ὥραια, ἡ πτῆσις ἐλαφρὰ καὶ χαριτωμένη. Τὸ δὲ πτηνὸν ἐν γένει ζωηρόν εὐκίνητον καὶ πολὺ καθαρόν.

Αἱ περιστεραὶ εἶναι διαδεδομέναι εἰς ὅλην τὴν γῆν. Διαιτῶνται εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰς πόλεις.

καὶ εἰς τὰ χωρία κατ' ἀγέλας. Κτίζουσι φωλεῖς, ἀτέχνους ὅμως. Φωλεύουσιν εἰς τοὺς κλῶνας τῶν δένδρων, εἰς τὰ κοιλώματα τῶν ἔρειπίων καὶ ὑπὸ τοὺς θάμνους. Ἀναπτύσσονται ταχέως· ἐξ μῆνας μετὰ τὴν γέννησίν των εἶναι τέλειαι πλέον περιστεραί.

Αἱ περιστεραὶ ζῶσι κατὰ ζεύγη, τίκτουσι πολλάκις τοῦ ἔτους ἀνὴρ δύο ὥρα λευκὰ ἐκάστοτε, ἐπωάζουσιν ἐπὶ δέκα ἑπτὰ γημέρας καὶ νεοττοπειρύσιν ἔως δέκα φοράς τὸ ἔτος Τρώγουσι σπέρματα καρπῶν, κόκκους, ράγας, πόσι, φύλλα, σῖτον, κριθήν, βρίζαν, βρώμην, φακῆν, κυάμους, βαλανίδια, κοχλίας, σκώληκας καὶ κανθάρους. Πετῶσι ταχέως καὶ μὲ πολλὴν εὔκολίαν. Βαδίζουσι καὶ τρέχουσιν ὅχι κακῶς. Προεκτείνουσι καὶ συστέλλουσι τὸν τράχηλον αὐτῶν εἰς ἕκαστον βῆμα. Ἐχουσι φωνὴν μονότονον καὶ ἀηδῆ, ὄμοιάζουσαν ὀλίγον μὲ τὸν ὥχον τοῦ τυμπάνου καὶ μὲ τὸ μορμύρισμα τῆς γάττας. Ἐχουσιν ἔχθροὺς τὸν ἀλιάτον, τοὺς κίρκους, τοὺς ιέρακας, τοὺς ὄφεις καὶ τὰς γάττας. Δὲν ἔχουσι κανέναν ὅπλον νὰ ὑπερασπίζωσι τὴν ζωήν των καὶ εἶναι ἐκτεθειμέναι εἰς ὅλας τὰς προσβολὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων.

Αἱ περιστεραὶ ἔχουσι πολλὰς καὶ μεγάλας ἀρετὰς καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἀγαπῶσι πολὺ οἱ ἀνθρώποι. Αἱ περιστεραὶ εἶναι ἀθρῷα· ὀλίγον ἄμα συναναστραφῶσι τοὺς ἀνθρώπους ἀμέσως τοὺς ἐμπιστεύονται· καὶ καρμιάν ὑποψίαν δὲν ἔχουσι πλέον. Εἶναι ἡμεροὶ καὶ ἀγαθαὶ· ποτὲ δὲν προσβάλλουσι κανένα, ποτὲ δὲν θέλουσι νὰ βλάψωσι κανένα, ποτὲ δὲν θέλουσι νὰ ἔχουν θήρας· τὸν βλάψαντα αὐτάς. Εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων δεικνύουσι μεγάλην εὐχαρίστησιν· ἔρχονται καὶ μένουσι· καὶ βαδίζουσι πλησίον αὐτῶν ἀφόβως, προσέρχονται καὶ λαμβάνουσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν τὴν τροφήν των. Εἶναι κοινωνικαί· ποτὲ δὲν

δύνανται νὰ ζήσωσι μόναι, ζητοῦσι καὶ εὑρίσκουσιν ἄλλας ἀγέλας περιστερῶν καὶ μένουσι μὲ αὐτάς.

Αἱ περιστεραὶ εἰναι σύζυγοι ἀριστοῖ· τὰ ζεύγη ποτὲ δὲν ἐρίζουσι, ποτὲ δὲν χωρίζονται. Οὔτε δὲ σύζυγος, ἐνόσφι ζῆ, ἀφήνει τὴν σύζυγόν του, οὔτε ἡ σύζυγος τὸν σύζυγόν της. Μάλιστα, ὅταν δὲ εἰς ἐκ τῶν δύο ἀποθάνῃ, δὲ ἄλλος συνήθως μένει ἐν χρησίᾳ· δὲν λαμβάνει ἄλλον σύνστροφον εἰς τὴν ζωὴν του. Ἐνόσφι ζῶσιν ἀγαπῶνται τρυφερώτατα, καθαρίζουσι καὶ στολίζουσι καὶ τρέφουσι καὶ ἀσπάζονται δὲ τὸν ἄλλον μὲ τὰ ράμφη των, μενυρίζουσι γλυκύτατα, ὅμοι κάθηνται, ὅμοι βόσκουσιν, ὅμοι πετῶσιν, ὅμοι ἐκλέγουσι τὸν τόπον διὰ νὰ κάμωσι τὴν φωλεάν των ὅμοι κτίζουσιν αὐτήν· δὲ ἕρρην φέρει τὴν λάσπην; τὰ ξηρά χόρτα καὶ ὅ.τι ἄλλο χρειάζεται καὶ ἡ θήλεια οἰκοδομεῖ.

Διὰ τὰ τέκνα των φροντίζουσι καὶ οἱ δύο σύζυγοι· Ὅταν ἡ θήλεια δυστροπή καὶ δὲν θέλει νὰ ἐπωάξῃ, δὲ ἕρρην ἀναγκάζει καὶ βιάζει αὐτήν. Ὅταν ἡ θήλεια ἐπωάξῃ, δὲ ἕρρην πετᾷ καὶ φέρει τροφὴν εἰς τὴν ἀγαπητὴν σύζυγον. Ὅταν αὐτὴ ἀποκάμη νὰ ἐπωάξῃ, ἔρχεται σύζυγος καὶ κάθηται αὐτὸς καὶ ἐπωάξει. Ὁμοι φροντίζουσι διὰ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων αὐτῶν· δὲ πατήρ, ἀμαγεννηθῶσιν οἱ νεοσσοί, φέρει εἰς τὴν φωλεάν ὀλίγους χῶμας ἀλμυρόν, τὸ μαστὶ καὶ τὸ ἐμβάλλει εἰς τὸ στόμα τῶν νεοσσῶν. Ὅταν ἡ μήτηρ ἀποκάμη νὰ θερμαίνῃ τοὺς νεογεννητούς νεοσσούς, ἐγείρεται αὐτὴ καὶ ἔρχεται· δὲ πατήρ καὶ κάθηται καὶ θερμαίνει αὐτούς. Ὅταν μεγαλώσωσιν ὀλίγον οἱ νεοσσοί, οἱ γονεῖς δὲν ἐκδιώκουσιν αὐτούς· ἐκ τῆς φωλεᾶς, ἀλλὰ τοὺς τρέφουσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον, μέχρις ὅτου γίνωσιν ἵκανοι νὰ τρέφωνται μόνοι των.

Αἱ περιστεραὶ γνωρίζουσι τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι τὰ ἀπειλοῦσιν. Εἰναι πολὺ φρόνιμοι καὶ πολὺ προθλεπτικαί.

ἢ ταν αἰσθανθῶσιν δτι κακόν τι θὰ συμβῇ εἰς αὐτάς, πε-
τῶσι πρὶν ἔλθη τὸ κακὸν καὶ φεύγουσι μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ.
Ἐχουσιν ἐξαίρετον αἰσθησιν καὶ μνήμην τοῦ τόπου. Εἰς
τοῦτο ὅμοιάζουσι τὴν γάτταν καὶ τὸν κύνα· εὑρίσκουσι τὴν
φωλεάν των καὶ χιλιάδες χιλιάδων μέτρα ἢν εἶναι μα-
κρὰν ἀπ' αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο τὸ χάρισμα τῆς περιστερᾶς μεταχειρίζονται
οἱ ἄνθρωποι αὐτὴν εἰς τοὺς πολέμους καὶ εἰς ἄλλας πε-
νιστάσεις. Στέλλουσι δι' αὐτῶν ἐπιστολὰς ἀπὸ ἓν μέρος
εἰς ἄλλο.

Τοῦτο γίνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Λαμβάνουσι πε-
νιστέράς τινας ἀπὸ μίαν πόλιν, ὅπου ἔχουσι τὰς φωλεάς
των, τὰς μεταφέρουσιν εἰς ἄλλας πόλεις, μακρὰν κειμέ-
νας ἀπὸ αὐτὴν καὶ περιορίζουσιν αὐτάς. "Οταν θέλουσι ήταν
ιτεῖλωσιν ἐπιστολὴν τινα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ὅπου αἱ
περιστεραὶ ἔχουσι τὰς φωλεάς των, λαμβάνουσι μίαν ἐξ
αὐτῶν, δένουσιν εἰς τὸν πόδα αὐτῆς τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν
ἀφήνουσιν. Ἡ περιστερὰ ἀμα ἐλευθερωθῆ πετᾷ κατ' εὐ-
θεῖαν πρὸς τὰ ὑψηλά. Καὶ ἀφοῦ φθάσῃ εἰς ἓν τοιοῦτον
ὑψος, ἀπὸ τὸ ὅποιον μόλις φαίνεται ὡς μιᾶ, σταματᾷ.
Δέν πετᾷ πλέον ὑψηλά. Ἀρχίζει καὶ κάμνει μεγάλους
κύκλους καὶ πολλούς, τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ
τὸν ἓνα μεγαλύτερον τοῦ ἄλλου. Ζητεῖ ἀπ' ἐκεῖ ὑψηλά,
πά τιδη τὴν πατρίδα της καὶ νὰ διακρίνῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ
σύννεφα τὸν δρόμον, δ ὅποιος φέρει εἰς αὐτήν. Καὶ ἐνῷ
μυρίζει ἥσυχα ἥσυχα, ἀμα διακρίνῃ τὴν πατρίδα της,
εἰς τὴν στιγμὴν φεύγει ὡς ἀστραπὴ καὶ φθάγει τάχιστα
εἰς αὐτήν, ὅσον μακρὰν καὶ ἢν εὑρίσκηται.

48. 'Η περιστερά.

— «Ποῦ μ' ἀπλωμένα τὰ πτερά
πετᾶς λευκὴ περιστερά,
διὸ ἐφ' ἡμῶν
βαρὺς χειμὼν
τοὺς πάγους φέρει τοῦ βόρρα;»
— «"Οπου νή ἄνοιξις γελᾶ
καὶ αὖραι πνέουν ἀπαλά,
ἐκεῖ πετῶ
τὸ φῶς ζητῶ,
ζητῶ τὰ ἄνθη τὰ καλά.»

† A. P. ΡΑΓΚΑΒΗ
49. Τὰ περιστέρια.

'Τιριαγμένα 'σι τὴν αὐλὴν
δύσι λευκὰ περιστεράκια
παίζουν μὲ καρδιὰ καλή
σὰν τὰ φρόνιμα παιδάκια.

"Ἐχουν 'μάτια πλουμιστὰ
καὶ κοκκινωπὰ ποδάρια,
καὶ κινοῦν τρεμουλιαστὰ
τὰ φτερά τους τὰ καθάρια.

*Kάπον κάμουν χαροπά
καὶ παλαίοντας καὶ τοιμπιοῦνται,
κάπον τῶν σταματᾶ
καὶ γλυκὰ γλυκὰ φιλιοῦνται.*

Περιστέρια τρυφερά,
καὶ λευκὰ λευκὰ 'σὰν πρίνο,
ἡ καρδιά μου λαχταρᾶ
'σὰν καὶ ἐσᾶς κ' ἐγὼ νὰ γίνω

"Ημερο καὶ χαροπὸ
'ετὴν καρδιὰ μὲ δίχως κάκια
νὰ ὑπομέρω, ν' ἀγαπῶ
τὰ μικρά μου τ' ἀδερφάκια

Γιὰ νὰ ζήσουμε 'ς τὴ γῆ
'σὰν κ' ἐσᾶς ἀγαπημένα
κι' ὁ Θεός νὰ εὐλογῇ
πρῶτ' αὐτὰ κ' ἔπειτ' ἐμένα.

ΣΤΑ ΜΟΥΛΑΙ

† Γ. Β. ΘΙΕΓΚΗΝΟΣ

Η ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ
ΤΟ ΑΓΑΘΟΝ ΒΡΑΒΕΥΕΤΑΙ

50. "Ἐμπορος καὶ ὄνος.

Μίαν ἡμέραν ἔμπορός τις εἶχε φορτώσει τὸν ὄνον
οὐ μὲ ἄλλας. "Ηθέλε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ τὸ
ωλήσῃ. Εἰς τὸν δρόμον, ἐνῷ ἐπήγαινε, κατὰ τύχην
αρεστράτησεν ὁ ὄνος καὶ ἔπεισε μέσα εἰς τὸ ποτάμιον,

τὸ ὅποιον ἔρρεεν ἀπὸ κάτω. Τὸ ἄλας τότε ἐδράχη καὶ ἀνέλυσεν. "Οταν ἡγέρθη ὁ ὄνος, εἶδεν ὅτι ἦτο πολὺ ἐλαφρός. Τοῦτο ἥρεσε πολὺ εἰς αὐτὸν καὶ ἀπεφάσισε νὰ πίπτῃ πάντοτε εἰς τὸ ὕδωρ, δισάκις ὁ κύριος του τὸν ἐφόρτωνεν.

Μετ' ὀλίγον χρόνον διέβαινεν ὁ ὄνος πάλιν μὲν ἄλας φορτωμένος ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. "Ο ὄνος τότε παρεστράτησεν ἐπίτηδες καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ποτάμιον.

—«"Α!" εἶπεν ὁ κύριός του, «αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Φαίνεται ὅτι ὁ ὄνος τὸ κάμνει ἐπίτηδες. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους ὅτι οἱ ψεῦσται καὶ οἱ ἀπατεῶνες μίαν ἢ δύο φορᾶς δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν, εἰς τὸ τέλος ὅμως πάντοτε βλάπτονται καὶ ἀφανίζονται».

Τὴν ἄλλην ἡμέραν φορτώνει ὁ κύριος τὸν ὄνον σπογγάρια καὶ διαβαίνει πάλιν ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. "Ο ὄνος παραστρατεῖ πάλιν ἐπίτηδες καὶ πίπτει εἰς τὸ ποτάμιον. "Οταν ἡγέρθη ὅμως εἶδεν, ὅτι τὸ φορτίον του ἔγινε πολὺ βαρύτερον ἢ πρότερον. Τὰ σπογγάρια ἔγέμισαν μὲν ὕδωρ καὶ ἔγιναν δέκα φορᾶς βαρύτερα ἀπὸ ὅτι ἦσαν. "Ο ὄνος δὲν ἤδυνατο νὰ τὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ βάρος τὸ πολὺ. Ἐσταμάτα λοιπὸν εἰς τὸν δρόμον κατὰ πῆσαν ὥραν καὶ στιγμήν. "Ο κύριός του ὅμως, ὅστις ἤρχετο κατόπιν του, τὸν ἔδειρε δυνατὰ μὲν ἔν χονδρὸν ρόπαλον καὶ τὸν ἡνάγκαζε νὰ περιπατῇ, ἔως ὅτου ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγοράν. "Ο ὄνος παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ ξυλοκόπημα.

· Απὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ποτὲ ὁ ὄνος δὲν ἔπεισε

πλέον εἰς τὸ ποτάμιον. Ἐπρόσεχε καὶ ἔκαμψε τὴν ἐργασίαν του ὅπως ἐπρεπεν.

Αἰσώπειο μῦθος.

Μή κάμης ἐκεῖνο ποὺ θέσ, μὴ πάθης ἐκεῖνο ποὺ δὲ θέσ.
Οἱ κακοὶ τῆς πονηρίας πίνουσι τὴν δύμαλην.

51. Τὸ νέον τριαντάφυλλον.

Μίαν φορὰν εἰς τὸν φράκτην κήπου τινὸς εἶχεν ἀνοίξει: ἐν νέον τριαντάφυλλον πολὺ κόκκινον καὶ πολὺ ώραῖον. Ἐν παιδίον ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν φράκτην, εἶδε τὸ κόκκινον τριαντάφυλλον καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἥρεσεν ἦθελε τὰ τὸ κόψῃ.

Τοῦ ἐφώναξε: «Κόκκινόν μου τριαντάφυλλον, ἄφησε νὰ σὲ κόψω. Νὰ σὲ βάλω εἰς τὸν πῖλόν μου νὰ τὸν πολίζης. Θὰ ὑπάγωμεν μαζὶ εἰς τοὺς συντρόφους μου νὰ σὲ ἴδωσι πόσον κόκκινον καὶ ώραῖον εἰσαι!»

Τὸ τριαντάφυλλον ἔκλαιε καὶ ἔλεγεν: «Ἄχ! καλόν ιὺ παιδίον, μὴ μὲ κόψῃς. Πολὺ σὲ παρακαλῶ. Τί σοῦ κακικά; Δὲν θέλω νὰ εἴμαι εἰς τὸν πῖλόν σου. Θέλω δῶ νὰ μείνω εἰς τὸν φράκτην, πλησίον εἰς τὰ ἄλλα τριαντάφυλλα. Ἐδῶ μὲ ἔβαλεν ὁ Θεός, ἐδῶ πρέπει νὰ είνω!»

Τὸ παιδίον ἐθύμωσε καὶ ἦθελε νὰ τὸ πάρη μὲ βίαν. Άλλο ἄμα τὸ ἥρπασε διὰ νὰ τὸ κόψῃ, τὸ τριαντάφυλλον τοῦ ἐτρύπησε τὴν χεῖρα μὲ τὰ ἀγκάθιά του πολὺ ακὰ καὶ τὸ αἷμάτωσεν.

Τὸ παιδίον τὸ ἀφῆκε τὸ τριαντάφυλλον καὶ κλαῖον

ζτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ δέση ἢ μήτηρ του τὴν αἵματωμένην χεῖρα αὐτοῦ.

"Ο, τι ἔκαμες λαμβάνεις.

52. Τὰ τρία παιδία καὶ ἡ λέμβος.

Μίαν φορὰν τρία παιδία, ὁ Δημήτριος, ὁ Πέτρος καὶ ἡ ἀδελφή των Μαρία, εἶχον καταβῆ ἀρυφίως εἰς τὸν κῆπον των. Πλησίον τοῦ κήπου ἀπὸ τὸ ὅπισθεν μέρος διέρχετο εἰς μέγας ποταμός. Εἰς τὴν ὅχθην τοῦ ποταμοῦ ἦτο δεμένη μία λέμβος. Τὰ τρία παιδία εἰσῆλθον εἰς τὴν λέμβον καὶ ἐκίνουν αὐτὴν ἐδῶ καὶ ἔκει. "Εγχαιρον νὰ βλέπωσι τὴν λέμβον νὰ σαλεύηται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἔκει καὶ ἐγέλων πολύ.

Αἴφνης ἦλθεν ἡ ἴδεα εἰς τὸν Δημήτριον νὰ λύσῃ τὴν λέμβον, ὅπως εἶδέ ποτε τὸν πατέρα του νὰ κάμνῃ, καὶ νὰ πλεύσῃ ὀλίγον παρακάτω. Τὸ ἐπραξε καὶ ταχέως ἡ λέμβος ἐπλεει κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ρεύματος. Ἀλλὰ τὰ παιδία δὲν ἐγνώριζον νὰ διευθύνωση τὴν λέμβον. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ρεῦμα ἦτο ἀρκετὰ ισχυρόν τὴν παρέσυρεν. Ἡ λέμβος παρῆλθε κατὰ μῆκος τὸν πατρικόν των κῆπον, παρῆλθε κατὰ μῆκος τὸν γειτονικόν των κῆπον, ἐπροχώρησε μακρύτερα, καὶ τέλος ἐπροχώρησε τόσον, ὥστε μόλις ἐφαίνετο πλέον ἡ πόλις. Τὰ παιδία ὅλοντεν ἐκλαίον καὶ ἐφώναζον νὰ τὰ βοηθήσωσιν. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἦκουον τὰς κραυγάς των, δὲν ἦδύναντο νὰ τρέξωσι νὰ τὰ βοηθήσωσ-

δέ πτι ὁ ποταμὸς ἦτο πλατὺς καὶ βαθὺς καὶ τὸ ρεῦμα πολὺ ἴσχυρόν.

Σχεδὸν μίαν ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως εἶχε παρασκρῆ ἡ λέμβος, ὅτε ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ εἰς ἓνα φραγμόν. Χωρὶς ἄλλο, ἀν ἔφθανεν εἰς τὸν φραγμόν, θὺξ ἀνετρέπετο ἡ λέμβος καὶ θὰ ἐπνίγοντο τὰ παιδία. Άλλὰ δύο ἀλιεῖς, οἱ ὅποιοι ἐψάρευον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκει πλησίον, εἶδον τὸν μέγαν κίνδυνον τῶν παιδίων καὶ εὐθὺς ἔτρεξαν νὰ τὰ σώσωσιν. Κωπηλατοῦσι μὲ δλην των τὴν δύναμιν, προφθάνουσι τὴν λέμβον μίαν στιγμὴν πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν φραγμόν, σταματῶσιν αὐτὴν καὶ σύζουσι τὰ παιδία. Μετ' ὀλίγον οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἀνθρωποι ἔφεραν τὰ παιδία ὅπιστε εἰς ταῦς γονεῖς αὐτῶν.

Απὸ τότε ὁ Δημήτριος, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μαρία ποτὲ πλέον δὲν εἰσῆλθον μόνοι εἰς τὴν λέμβον.

"Οποιος κακὰ φουρνίζει στραβὰ καρβέλα βγάζει.

53. Ο μικρὸς αἰγυθοσκός.

Μίαν φορὰν τρεῖς μικροὶ αἰγυθοσκοὶ ἔθεσκον τὰς καγας αὐτῶν ἐπὶ τυνος ὅρους. Ἐκεὶ πλησίον ἦτο μία ἀπόκρημνος φάραγξ, εἰς τὸ μέσον τῆς ὅποιας ἐν ζεῦγις ἀετῶν εἶχε τὴν φωελὰν αὐτοῦ. Οἱ αἰγυθοσκοὶ ἔβλεπον πολλάκις τοὺς ἀετοὺς μὲ τὰ μεγάλα πτερὰ αὐτῶν νὰ πετῶσιν ἐντὸς τῆς φάραγγος καὶ ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν καὶ ἐθαύμαζον τὴν ὥραστητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν βασιλέων τούτων τῶν πτηνῶν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μετά τινα καιρὸν ἦλθε τὸ ἔαρ. Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἔπαιζον παρετήρησαν ὅτι ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς φωλεᾶς προέβαλε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς μικρὸς ἀετιδεύς, ὃ δποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε γεννηθῆ.

—«Ἄχ ! νὰ εἴχομεν ἡμεῖς αὐτὸν τὸν μικρὸν ἀετόν», οἶπον, «πόσον ὥραῖς θὰ ἐπαίζομεν ! Ἀλλ᾽ οἱ ἀετοὶ εἶναι φοβεροί, πρέπει νὰ εὕρωμεν μίαν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἶναι ἐκεῖ οἱ μεγάλοι ἀετοί, καὶ τότε νὰ ἀναβῶμεν νὰ τὸν ἀρπάσωμεν».

Οἱ μικροὶ αἰγοθοσκοὶ ἐπανελάμβανον πάντατε τὰ ἴδια λόγια, διάκις ἔβλεπον τὸν μικρὸν νεοσαὸν εἰς τὴν φωλεάν του. Ἀλλ᾽ ἐφοδοῦντο τοὺς ἀετοὺς καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ὑπάγωσιν ἐκεῖ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἴχον προμηθευθῆ ἐν ἀριετά χονδρὸν σχοινίον διὰ νὰ καταβῶσιν εἰς τὴν φωλεάν καὶ ἡταν πάντοτε ἔτοιμοι νὰ ἐπιχειρήσωσιν ὅποι ἐπεθύμουν, ἅμα ἔβλεπον ὅτι οἱ ἀετοὶ ἔλειπον ἀπὸ ἐκεῖ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτε ἐμεγάλωσεν ὀλίγον ὁ νεοσάσσος, ἔψυγον καὶ οἱ δύο γονεῖς αὐτοῦ καὶ ἐπῆγαν νὰ εὕρωσι τροφήν.

Οἱ αἰγοθοσκοὶ ἐνόμισαν ὅτι τότε εἶναι κατάλληλος ὁ καιρὸς νὰ ἀρπάσωσι τὸν νεοσάσσον. Ἀνέδησαν λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν τῆς φάραγγος, ἔδεσαν μὲ τὸ σχοινίον τὸν τολμηρότερον ἐξ αὐτῶν, Πέτρον ὁνομαζόμενον, τὸν ἐκρέμασαν ἀπὸ ἐπάνω μέσα εἰς αὐτὴν καὶ ἀπέλυσαν τὸ σχοινίον ἔως εἰς τὸ μέρος, ὃπου οἱ ἀετοὶ εἴχον τὴν φωλεάν των. Ὁ Πέτρος, ἅμα ἔφθασεν

εἰς τὴν φωλεὰν τῶν ἀετῶν παρετήρησε μέσα εἰς αὐτὸν, εἰδὲ τὸν νεοσσὸν εἰς μίαν ἄκραν τῆς φωλεᾶς καὶ περιέργειαν παρατηροῦντα αὐτόν. Τότε ὁ Πέτρος ἔκλε τὴν χεῖρά του μέσα εἰς τὴν φωλεάν, ἔλαθε τὸν νεοσσόν, ὅστις ἥρχισε νὰ φωνάζῃ πολὺ δυνατά, καὶ ἦτεν εἰς τὸν συντρόφους του νὰ τὸν σύρωσιν ἐπάνω.

Οἱ σύντροφοί του μὲ πολλὴν προθυμίαν ἥρχισαν νὰ σύρωσι τὸ σχοινίον, ὅτε ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούονται ἀπὸ αικράν αἱ φωναὶ τῶν ἀετῶν καὶ μετ' ὀλίγον φαίνονται εἰς αὐτοί. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τὸν μικρὸν αἰγοβοσκὸν καὶ λιώσ τὸν Πέτρον. Κρεμάμενος ὁ ἀλιος εἰς τὸν ἀέρα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς φάραγγος, διέσεχε τὸν κίνδυνον ἢ νὰ κατασχιθῇ ἀπὸ τὸν ἀετούς νὰ κατακρημνισθῇ εἰς τὴν ἄδυτον καὶ νὰ κατακομβισθῇ. Τότε ἥρχισε νὰ συλλαγίζεται τί μεγάλην ἀνοήσκαν ἔκαμεν, ἀλλ' εἰς μάτην. Οἱ ἀετοὶ ὥργισμένοι ἦσαν τὰέον πλησίον αὐτοῦ, τὸν περιτριγύρισαν καὶ προσετάθουν μὲ τὰς πτέρυγας καὶ μὲ τὸ ράμφος καὶ μὲ τὸν ἀνυγας αὐτῶν νὰ ἔκκοψωσι τὸν δύφθαλμον αὐτοῦ καὶ τὸν σχίσωσιν.

Η θέσις τοῦ Πέτρου ἦτο πολὺ κακή. Οἱ σύντροφοί αὐτού ἀνέσυρον τὸ σχοινίον ὅλονέν, ὅσον ἤδυναντο ταχύτερον, ἀλλ' οἱ ἀετοὶ ἦσαν μανιώδεις.

Ο Πέτρος, βλέπων ὅτι ἦτο χαμένος ἔξαγει τὴν μάχαιραν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔνοπτε τὸν ἄρτον του, κινεῖ κυτὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ἕπτου ἐπέτων οἱ ἀετοί, καὶ ἀγωνίζεται δι' αὐτῆς νὰ

τοὺς ἀποδιώξῃ. Ἐλλ' οἱ ἀετοί, οἱ δποῖοι εἶναι ἀνδρειότατοι καὶ φιλοστοργότατοι, βλέποντες ὅτι κινδυνεύει τὸ τέκνον των, καθόλου δὲν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν Πέτρον, ἀλλὰ πάντοτε ἐπετίθεντο κατ' αὐτοῦ. Γότε δὲ οἱ Πέτρος ἡναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὸν νεοσσόν, νομίζων ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐσώζετο. Ἐλλ' εἰς μάτην, διότι δὲ εἰς τῶν ἀετῶν ἔσπευσε καὶ συνέλαβε τὸν νεοσσόν, ἐνῷ κατεκρημνίζετο, ἀλλ' ὁ ἄλλος ἔμεινε πλησίον τοῦ Πέτρου καὶ προσεπάθει ὀλονὴν νὰ τὸν σχίσῃ.

Οἱ Πέτρος ἀπηλπίσθη. Φωνάζει μὲ δλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοὺς συντρόφους νὰ σύρωσι τὸ σχοινίον ταχύτερον καὶ ὑψώνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω διὰ νὰ ἴδῃ πόσον ἀπέγει ἀκόμη ἀπὸ αὐτούς.

Ἄλλὰ τί βλέπει; Τὸ σχοινίον ὀλίγον υπεράνω τῆς κεφαλῆς του εἶχε κοπῆ σχεδὸν ὅλως διόλου. Μόνον ἐν λεπτὸν νῆμα ἐκράτει ἀκόμη. Η μάχαιρα, τὴν δποίαν ἐκίνει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς ἀετούς, εὔρισκε τὸ σχοινίον καὶ κάθε φορὰν τὸ ἔκοπτεν ἀπὸ ὀλίγον, μέχρις οὗ ἐκόπη σχεδὸν ὅλως διόλου.

Οἱ Πέτρος ὅτε εἶδε τὸ σχοινίον τόσον βαθέως κομμένον, ἔφριξεν. Ἐσυλλογίζετο ὅτι θὰ ἐκόπτετο ὅλως διόλου καὶ θὰ κατεκρημνίζετο εἰς τὴν ἄσθυσσον.

— «Τί 'δυστυχία!» εἶπε μόνον καὶ ἐσώπησεν.

Ἐλλ' ἐν τῷ μεταξύ οἱ σύντροφοί του εἶχον προφθάσει καὶ τὸν ἀνέσυραν.

“Οτε μετὰ τόσα βάσανα καὶ μετὰ τόσον κίνδυνον

ἐπάτησε τέλος πάντων ὁ Πέτρος τὸν πόδα του εἰς τὴν γῆν, ἥτο ἐντελῶς ἀγνώριστος. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν λευκαί, λευκόταται.

Ο κακὰ σπείρων κακὰ θερίζει.

54. Ποντικός καὶ βάτραχος.

Μίαν ἡμέραν εἰς ποντικὸς ἔκαμε φιλίαν μὲ ἓνα βάτραχον. Ο ποντικὸς ἥτο καλὸς καὶ ὁ βάτραχος κακός.

Μίαν ἡμέραν ὁ βάτραχος εἶπεν εἰς τὸν ποντικόν.

—“Α ! πόσον σὲ ἀγαπῶ ! ”Αχ ! πόσον ἐπεθύμουν καὶ μὴ χωρισθῶμεν ποτέ ! ”Ελα νὰ δέσω τὸν πόδα σου μὲ τὸν ἰδικόν μου διὰ νὰ εἴμεθα πάντοτε ἡγωμένοι ! ».

Ο ποντικὸς ἐπίστευσεν ὅτι ὁ βάτραχος τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι εἰς τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ ἀγάπηγ ύπειθυμεῖ νὰ μὴ χωρισθῇ ποτὲ ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἐστάθῃ καὶ ἔδεσεν ὁ βάτραχος τὸν πόδα του μὲ τὸν ἰδικόν του. “Γ' στερον ἔξηλθον εἰς περίπατον, ὑπῆγαν χωράφια, διεσκέδασαν, εὗρον ἐκεῖ τροφήν, ἔφαγον καὶ ἤλθον ἔπειτα εἰς τὴν λίμνην. Τότε ὁ βάτραχος πηδᾷ εἰς τὴν λίμνην καὶ βυθίζεται εἰς αὐτήν.

Ο ποντικὸς ὁ δυστυχὴς δεμένος ἀπὸ τὸν πόδα ἐδυθισθῆ καὶ αὐτὸς καὶ ἐπινίγη. Μετ' ὄλιγον ὁ βάτραχος κινέσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης καὶ ἔπαιζεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτυχε νὰ πετᾶ ἐκεῖ εἰς Ἱέραξ· Ὁ Ἱέραξ εἶδεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης τὸ ἑξωγκωμένον ποντικὸν καὶ τὸν ἐνόμισε κανὲν μέγιζόν. Ορμᾷ λοιπὸν μὲ μεγάλην προθυμίαν κατ' ἐπάνω του, τὸν συλλαμβάνει καὶ φεύγει. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ ποντικὸν ἥτο δεμένος ἀπὸ τὸν πόδα καὶ ὁ βάτραχος Μετ' ὅλιγον οὕτε ποντικὸς οὕτε βάτραχος ὑπῆρχε πλέον. Ὁ Ἱέραξ τοὺς ἔφαγε καὶ τοὺς δύο.

Αἰσώπειος μῦθος.

Τρῶν τὰλεῦσθαι τὰ ποντίκια, τρῶν κι' οἱ γάττες τὰ ποντίκια.

— Ὅστις πονηρεύεται' 'σ τὸ τέλος ἔξολοθρεύεται.

55. Λέων, λύκος καὶ ἀλώπηξ

Μίαν φορὰν ὁ λέων, ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων, ἐκεῖπε εἰς τὸ σπήλαιόν του ἀσθενής. Τὰ ζῷα, ἀφοῦ ἔμαθε τοῦτο, ἀπὸ σεβασμὸν ἔσπευσαν ὅλα νὰ ἔλθωσι πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀσθενοῦς βασιλέως αὐτῶν. Μόνον ἀλώπηξ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ σπήλαιον.

Ο λύκος παρετήρησε τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ ἥτο ποιὸς ἔχθρὸς τῆς ἀλώπεκος, ἐνόμισεν ὅτι ἥτο καιρὸς νὰ τὴν ἀφανίσῃ. Ἡρχισε λοιπὸν νὰ τὴν διαβάλλῃ εἰς τὰ λέοντα, νὰ λέγῃ ὅτι κανὲν ζῷον δὲν εἶναι τόσον ὑπερήφανον, ὃσον ἡ ἀλώπηξ. Νομίζει ἡ ἀνόητος ἄξιζει περισσότερον ἀπὸ τὸν λέοντα. Τὸν κατηγορεῖ πόου εὑρεθῇ, τὸν περιφρονεῖ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτόν.

Τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τοὺς ἥκουσεν ἡ ἀλώπηξ, διότι ἔτυχε τότε, ὅτε ὁ λύκος ἔλεγεν αὐτούς, νὰ εἰσέρχηται εἰς τὸ σπήλαιον. Ἐθύμωσε λοιπὸν πολὺ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν διατάξῃ ὅτι, ὅστις θέλει νὰ βλάψῃ καὶ νὰ ἀφανίσῃ τὸν ἄλλον, εἰς τὸ τέλος τὸν ἵαυτόν του βλάπτει καὶ ἀφανίζει.

Ο λέων, ὅτε εἶδε τὴν ἀλώπεκα, ἐπειδὴ τὸν εἶχε πολὺ ἔξοργίσει ὁ λύκος κατ' αὐτῆς, ἤρχισε νὰ βρυχᾶται φοβερὰ καὶ νὰ τὴν ἀπειλῇ. "Ολα τὰ ζῷα ἔτρεμον ἢπὸ τὸν φόβον των.

Μόγον ἡ ἀλώπηξ ἴστατο ἀφοδος ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἔπαυσε νὰ βρυχᾶται, τότε μὲ θάρρος πολὺ λέγει πρὸς αὐτόν· «Μεγαλειότατε, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἥσθε ὡργισμένος ἐναντίον μου. Ἀν μάθητε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔβράδυνα νὰ ἔλθω εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ γενναιοτάτου βασιλέως, τότε θὰ ἴδητε ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ μὲ ἐπαινέσητε καὶ νὰ μὲ ἀνταμείψητε, καὶ ὅχι νὰ ἥσθε ὡργισμένος ἐναντίον μου καὶ νὰ μὲ ἀπειλῆτε. Ἔγώ, Μεγαλειότατε, ἀμα ἔμαθον ὅτι εἴσθε ἀσθενής, ἀμέσως ἔτρεξα εἰς δῆλους τοὺς ιατρούς, διὰ νὰ μάθω μὲ ποῖον τρόπον εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτήσητε πάλιν τὴν ὑγείαν σας. Μου εἶπον λοιπὸν οἱ ἔξοχώτεροι αὐτῶν ὅτι, ἐὰν ἐκδάρητε ζῶντα ἕνα λύκον καὶ περιτύλιχθῆτε μὲ τὸ δέρμα αὐτοῦ, εἰς τὴν στιγμὴν θὰ γίνητε καλά». Ο λέων, ἀμα ἥκουσε ταῦτα, ἀρπάζει ἀμέσως τὸν λύκον, τὸν ρίπτει κατὰ γῆς καὶ τὸν ἐκδέρει.

Αἰσώπειος μῦθος

"Οποιος μαγειρεύει ψέμματα' σ' τὸ πιάτο του τὰ βρίσκει.
— "Οποιος σκάφτει τὸν λάκκο τοῦ ἄλλου, πέφτει διδι σ μέσα.

56. Λέων καὶ ποντικός.

Μίαν φορὰν ἦτο κατὰ γῆς ἐξηπλωμένος εἰς λέων καὶ ἐκοιμᾶτο.

Ἐκεῖ πλησίον εύρισκετο εἰς ποντικός, ὅστις ποτὲ δὲν εἶχεν ἵδει λέοντα καὶ δὲν ἤξευρε τί ἦτο αὐτὸ τὸ μέγα πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἦτο κατὰ γῆς ἐξηπλωμένον. Εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἴδῃ τί ἦτο καὶ ἐπληγίασεν. Ἀφοῦ παρετήρησε καλὰ καὶ εἶδεν ὅτι τὸ μέγα αὐτὸ πρᾶγμα ἦτο ἀκίνητον, ἀνέβη ἐπάνω του καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἐπάνω καὶ κάτω, εἰς ὅλον τὸ σῶμα, ἀπὸ τὴν οὐρὰν ἔως τὴν κεφαλήν. Ἐπειτα τοῦ ἥλθεν ἡ ὅρεξις νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὴν μύτην αὐτοῦ καὶ εἰσῆλθεν. Ἄλλὰ τότε ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐνόχλησιν ἐξυπνᾷ ὁ λέων καὶ καταθυμωμένος συλλαμβάνει τὸν ποντικόν, διὰ νὰ τὸν κατασχίσῃ.

Ο κακόμοιρος ὁ ποντικὸς ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόδον του. Ἐβλεπεν ὅτι ὁ λέων θὰ τὸν ἔσχιζε καὶ θὰ τὸν ἔκαμψε χίλια κομμάτια. Κατατρομαγμένος παρακαλεῖ τὸν λέοντα νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ μὴ τὸν φάγῃ. Ὑπόσχεται δὲ εἰς αὐτὸν ὅτι πολὺ θὰ τὸν ὠφελήσῃ, ἐὰν τοῦ χαρίσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον.

Ο λέων ἐγέλασε πολὺ μὲ τὰς μεγάλας ὑποσχέσεις τοῦ μικροῦ ζώου καὶ ἀπέλυσε τὸν ποντικόν.

Μετά τινα χρόνον κυνηγοί τινες συνέλαβον τὸν λέοντα καὶ τὸν ἔδεσαν εἰς ἓν δένδρον μὲν ἓν σχοινίον πολὺ χενδρόν. Ὁ δυστυχὴς ὁ λέων ἀνεστέναζε βαθέως.

Ο ποντικὸς ἤκουσε τοὺς ἀναστεναγμοὺς τοῦ λέοντος, ἐπῆγεν ἐκεῖ, εἶδε τὸν εὐεργέτην του δεμένον καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ὅλιγον κατ' ὅλιγον τὸ χονδρὸν σχοινίον.

Μετ' ὅλιγον ὁ λέων ἦτο ἐλεύθερος. Τότε ὁ ποντικὸς λέγει πρὸς τὸν λέοντα «Σὲ παρεκάλεσα νὰ μοῦ ςώσῃς τὴν ζωὴν καὶ ὑπεσχέθην ὅτι πολὺ θὰ σὲ ὠφέλουν. Σὺ δὲν ἐπίστευες. Ἔγέλας. Ἐνόμιζες ὅτι ὅλοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι κακοὶ καὶ κακεῖς δὲν εἶναι καλός. Ἐνόμιζες ὅτι οἱ μικροὶ καὶ ἀσθενεῖς ποτὲ δὲν δύνανται τοὺς μεγάλους καὶ ἴσχυροὺς νὰ ὠφελήσωσιν. Ἰδού τόρα βλέπεις καὶ μόνος σου ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι κακοί. Υπάρχουσι καὶ καλοί. Βλέπεις καὶ μόνος σου ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ εἰς ποντικὸς δύναται νὰ ὠφελήσῃ ἕνα λέοντα καὶ ὅτι ὅστις κάμνει καλὸν ποτὲ δὲν ζημιοῦται».

Αἰσώπειος μῦθος.

“Οὐι ἔσπειρες φυτρώνει.

— “Ἐκεὶ καὶ ἡ τρίχα ἥσκιο, κι’ δ μόρμηκας /χολὴ κι’ ἡ μυῖγα σπλῆνα.

57. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ καρδερίνα.

Οτε ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰ πτηνά, ἔδωκεν εἰς αὐτὰ πόδας διὰ νὰ περιπατῶσι, πτέρυγας διὰ νὰ πετῶσιν, ὀψιαλμοὺς διὰ γὰ βλέπωσιν, ὅτα διὰ νὰ ἀκούωσι καὶ

στόμια ὅχι μόνον διὰ νὰ τρώγωσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ φάλλωσιν.

Ἄφοῦ δὲ ἔγιναν ὅλα καὶ τὰ εἶδεν ὁ Θεός, εὐχαριστήθη πολὺ ἀπὸ τὸ κομψὸν αὐτῶν σῶμα καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην ζωηρότητα καὶ ἡθέλησε νὰ τὰ κάμη ἀκόμη ὠραιότερα. Ἔλαβε λοιπὸν ἐν μέγα κυτίον, ὃπου εἶχε πολλὰ κύπελλα μὲ διάφορα χρώματα, καὶ ἤρχισε νὰ χρωματίζῃ τὰ πτερά καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα αὐτῶν.

Τὰ πτηνὰ ἔσπευσαν ὅλα. Τὸ καθὲν ἔσπρωχνε τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἔλθῃ αὐτὸ πρῶτον, καὶ ἐγίνετο μεγάλη ταραχή. Πρώτη ἤλθεν ἡ περιστερά. Ὁ Θεός ἔχρωμάτισε τὸν λαμπὸν αὐτῆς κυανοῦν, τὰς πτέρυγας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα λευκὸν καὶ τοὺς πόδας ἐρυθρούς. Ἔπειτα ἤλθε τὸ κανάριον. Ὁ Θεός ἔχρωμάτισεν αὐτὸ κίτρινον ὥς λεμένιον. Ἔπειτα ἔχρωμάτισε τὸν κόρακα μαυροῦ ὥς τὸ κάρδουνον, τὸν κύκνον λευκὸν ὥς τὴν χιόνα καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ πτηνὰ τὰ ἔχρωμάτισε μὲ διάφορα καὶ πολὺ ὠραιὰ χρώματα.

Ἡ καρδερίνα, ἣτις ἔχει μεγάλην διάκρισιν καὶ πολλὴν εὐγένειαν, ἴστατο ὅπισθεν τῶν ἄλλων. Δὲν ἤθελε νὰ ὠθήσῃ τὰ ἄλλα καὶ νὰ ἔλθῃ διὰ τῆς βίας ἐμπρός. Ἡτο λοιπὸν τελευταία.

Ἄλλὰ τέλος πάντων μετὰ πολλὴν ὥραν, ἀφοῦ ὅλα τὰ πτηνὰ ἔχρωματίσθησαν, ἤλθε καὶ ἡ ἴδια κή της σειρά. Ἔρχεται λοιπὸν μὲ συστολὴν πολλὴν πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ περιμένει νὰ χρωματίσθῃ καὶ αὐτή. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶχε τελειώσει πλέον ὅλα τὰ χρώματα καὶ δὲν ἔμεινε

·έποτε ἄλλο ἢ τὰ μικρὰ κύπελλα, ὅπου εὑρίσκοντο τὰ χρώματα ἄλλοτε.

Τὸ κακόμυοιρον πτηνόν, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δὲν θὰ εἶχε καὶ αὐτὸ χρωματιστὰ πτερά, ὅπως εἶχον ὅλα τὰ ἄλλα ιστατο λυπημένον εἰς μίαν ἄκραν καὶ ἐδάκρυεν. Ο Θεὸς ὅμως τὸ εἶδε, τὸ ἐλυπήθη καὶ τὸ εἶπεν «Ἡσύχασε! Ἐν τόσον εὐγενὲς καὶ διακριτικὸν πτηνὸν ἔγω δὲν τὸ ἀφήνω νὰ λυπῆται. Εἰς ἔκαστον κύπελλον ἔχει μείνει ὀλίγον χρῶμα. θὰ τὸ συλλέξω μὲ τὸν χρωστῆρα καὶ θὰ ἀλείψω καὶ τὰ ἴδια σου πτερά».

“Οπως εἶπεν, οὕτω καὶ ἔκαμεν. Τὴν ἐχρωμάτισεν ὄλιγον ἐρυθράν, ὀλίγον κιτρίνην, ὀλίγον στακτεράν, ὄλιγον μαύρην, ὀλίγον λευκήν, ὀλίγον ὑπόλευκον. μὲ ὀλίγον χρῶμα ἔξ ἔκάστου κυπέλλου οὕτως, ὥστε ἔγινεν αὐτὴ τὸ ποικιλώτατον ὅλων τῶν πτηγῶν.

Η καρδερίνα εὐχαρίστησε τὸν ἀγαθὸν Θεόν, διότι τῆς ἐχρωμάτισε τὰ πτερά μὲ τόσον ὥραια χρώματα ἐπέταξε καὶ ἔψυγεν.

Δὲν ἔχει δ φτωχός, ἀλλ’ ἔχει δ Θεός.

58. Ο Θεὸς καὶ ἡ ἀηδῶν.

“Οτε ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἔκαμε τὰ πτηνά, κανὲν δὲν εὔρεθη εὐχαριστημένον μὲ τὸ φόρεμα, τὸ ὅποιον εἶχε δώσει εἰς αὐτά. Μίαν ἡμέραν ἦλθον ὅλα ὅμοι πρὸς αὐτόν, ἐκάθισαν πλησίον αὐτοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ παραπονῶνται.

‘Η χελιδών ἔλεγεν «”Ηθελα καλύτερα νὰ εἶχον κοκκίνην κεφαλήν».»

‘Ο πετεινός ἔλεγε «Καλύτερα νὰ γίμην κόκκινος καὶ πράσινος καὶ κίτρινος».»

Καὶ καθὲν πτηνὸν ἔλεγε τὰ παράπονά του.

Μόνον ἡ ἀηδὼν δὲν ἔλεγε τίποτε. Ὡτὸ εὐχαριστημένη καὶ ἔχαιρε διὰ τὸ στακτερὸν ἔνδυμά της. Τοῦτο γίρεσεν εἰς τὸν ἀγαθὸν Θεὸν καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν «Ἐπειδὴ σὺ εἶσαι τόσον εὐχαριστημένη μὲ τὸ φόρεμα, τὸ ὅποιον σοῦ ἔδωκα καὶ δὲν παραπονεῖσαι, ὅπως τὰ ἄλλα πτηνά, σοῦ δίδω τὴν δύναμιν νὰ κελαδῆς ὥραιότερον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ εἶσαι τὸ περισσότερον ἡγαπημένον πτηνὸν τῶν ἀνθρώπων».

Απὸ τότε ἡ ἀηδὼν κελαδεῖ λιγυρώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πτηνά. Οἱ δὲ ἀνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀκούουσι μὲ θαυμασμὸν τὰ γλυκύτατα κελαδήματα αὐτῆς, τὴν ὄνομάζουσι βασίλισσαν τῶν ὄδικῶν πτηνῶν.

59. Τὸ δάσος.

Σ τὸ δάσος μέσα περπατῶ
κι' ἀκούω τὰ πουλάκια.

Κάθε κλωνὶ καὶ μὰ φωνὴ
καὶ κάθε δένδρο μουσική,
χαρὲς καὶ τραγουδάκια.

Μὰ κεῖ ποῦ ἄλλα τραγουδοῦν . . .
 κι' ἄλλα κρατοῦν τὸ ίσο,
 ἔνα πουλὶ μικρὸ λαλεῖ
 'σὰν νὰ λέῃ: «Σωπᾶστε σεῖς,
 ἐγὼ θὰ τραγουδήσω».

Σωπᾶσαν ὅλα· τὸ μικρὸ
 πουλὶ τάποστομώνει,
 Εἶχαν λαλιὰ τάλλα πουλιά,
 μὰ ἔνα ηταν μοναχά
 ἀπ' ὅλα τους τάηδόνι.

ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ

60. ·Ο ἀγαθοποιὸς γέρων.

Μίαν φορὰν ἐν βασιλόπαιδον εἶχεν ἐξέλθει μὲ πολ-
 αῖς ἀκολούθους εἰς τὸ κυνήγιον.

Καθ' ὅδὸν συνήγνησαν ἐνα γέροντα, ὅστις ἐφύτευε
 λαχ καρυάν. «Τί ἀνόητος εἶναι αὐτὸς ὁ γέρων!» ἔ-
 γε τὸ βασιλόπαιδον εἰς τοὺς ἀκολούθους του, φυ-
 ειει ὡς ὃν εἶναι νέος καὶ ὡς ὃν πρόκηηται αὐτὸς νὰ
 πολαύσῃ τίποτε ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ δένδρου τούτου».

—«Α! βέβαια πολὺ ἀνόητος εἶναι», ἔλεγον καὶ οἱ
 κόλουθοί του καὶ περιεγέλων τὸν γέροντα.

—«Ἐν τούτοις ἐγὼ εἶμαι πολὺ περίεργος», εἶπε τὸ
 ασιλόπαιδον, νὰ μάθω διὰ τί ὁ γέρων κάμνει αὐτὴν
 ἡν ἀνοησίαν».

—«Ας τὸν πλησιάζωμεν τότε», εἶπον οἱ ἀκόλουθοί
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικῆς

του, «καὶ ἂς τὸν ἐρωτήσωμεν· θὰ εἶναι πολὺ ἀνόητος
ἡ ἀπόκρισίς του καὶ θὰ γελάσωμεν πολύ».

Αφοῦ ἦλθον πλησίον τοῦ γέροντος, ἐρωτᾷ αὐτὸν
τὸ βασιλόπαιδον· «Ἄγαθὲ γέρον, πόσων ἔτῶν εῖσαι;»

— «Ογδοήκοντα καὶ πλέον, κύριε,» ἀπήντησεν ὁ
γέρων· «ἄλλα, δόξα τῷ Θεῷ, εἶμαι ἀκόμη τόσον ὑγιῆς,
ὅσον εἰς ἄνθρωπος τριάκοντα ἔτῶν».

— «Καὶ πόσα ἔτη θὰ ζήσῃς ἀκόμη;» λέγει τὸ βα-
σιλόπαιδον, «καὶ φυτεύεις εἰς τοιαύτην ἥλικίαν μικρὰ
δένδρα, τὰ διοῖα θὰ δώσωσι καρποὺς ὕστερον ἀπὸ
πολλὰ ἔτη, στε σὺ δὲν θὰ ὑπάρχῃς πλέον; Διὰ τί ἐρ-
γάζεσαι ματαίως;»

— «Κύριε», ἀπήντησεν ὁ γέρων, «εὐχαριστοῦμαι νὰ
φυτεύσω μόνον τὸ δένδρον· μου εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἀν-
έγὼ ἡ ἄλλος τις ἀπολαύσῃ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Εἶναι
ὁρθὸν καὶ δίκαιον νὰ πράττωμεν ὅτι ἔπραττον οἱ πατέ-
ρες ἡμῶν. Αὐτοὶ ἐφύτευσαν δένδρα, τῶν διοίων τοὺς
καρποὺς γευόμεθα ἡμεῖς. Αφοῦ λοιπὸν ἡμεῖς καρ-
πούμεθα τὴν ἐργασίαν τῶν πατέρων ἡμῶν, διὰ τί καὶ
τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ μὴ καρπωθῶσι τὴν ἐργασίαν ἡμιῶν;
Νομίζω ὅτι πρέπει τὰ τέκνα νὰ θερίζωσιν ὅτι δὲν προ-
φθάνουσι νὰ ἀπολαύσωσιν οἱ γονεῖς αὐτῶν. Ἔ-
πειτα διὰ τί νὰ κάθημαι καὶ νὰ μὴ ἐργάζωμαι; Διὰ
τί νὰ μὴ κάμινω ἐν καλόν, ἀφοῦ δύναμαι νὰ τὸ κάμινο.
Ἀκουσε, παιδίον μου, εἶσαι νέος ἀκόμη, τὸν κόσμον
δὲν τὸν γγωρίζεις καὶ τίσως σὲ ὠφελήσῃ ἡ συμβούλη
μου αὕτη. Ἄν θέλης νὰ ζήσῃς εὐχαριστημένος καὶ

τετιμημένος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κάθησαι ἀργός, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κάμνῃς κακά. Νὰ ἐφγάνησαι πάντοτε καὶ νὰ κάμνῃς ὅσα καλὰ δύνασαι. Νὰ εἶσαι δὲ βεβαιότατος, ὅτι ἡ ἀνταμοιβὴ σου θὰ εἶναι πάντοτε μεγάλη».

Τὸ βασιλόπαιδον εὐχαριστήθη τόσον ἀπὸ τὴν ἀπόκρισιν ταύτην τοῦ γέροντος, ὥστε δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ τὸν ἀνταμείψῃ διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν, τὴν ὑποίαν ἥσθιάνθη. Ἐξάγει λοιπὸν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του ὄλιγα χρυσὰ νομίσματα καὶ τὰ δίδει εἰς τὸν γέροντα.

‘Ο γέρων, ἀφοῦ ἔλαβε τὰ χρυσὰ νομίσματα, εἶπεν εἰς τὸ βασιλόπαιδον: «Πρὸ ὄλιγου, ὅτε ἐγώ, γέρων ἐνθρωπος, νέον δένδρον ἐφύτευον, ἔλεγες ὅτι ἐργάζεις ματαίως. Τόρα ποῖος δύναται νὰ εἴπῃ τοῦτο, ἕπος τὸ νέον αὐτὸν δένδρον μόλις τὸ ἐφύτευσα, ἔφερε τέσσους πλουσίους καρπούς, ἔφερε τόσα χρυσὰ νομίσματα διὰ μιᾶς; Τόρα μὲ τοὺς ἴδιους σας ὀφθαλμοὺς δέπετε πόσον εἶναι ἀληθές, ὅτι πάντοτε ἀνταμείβεται καῖνος, ὅστις κάμνει τὸ καλόν».

—Ποῦ πᾶς καλός; —Σ τᾶλλο καλό.

—Κάμε καλό κι’ ἀς κοίτεται σ’ σὰν νά σπειρες σιτάρι, δπου τὸ φίπτεις εἰς τὴ γῆ κ’ ὑστερα βρίσκεις χάρι.

61. Τὰ δένδρα.

"Ολα τὰ δένδρα ῥαι παιδιά,
πῶχουν τῇ Γῆ μητέρα,
κ' ἔχουν γιὰ χέρια τὰ κλαδιά,
ποὺ σειοῦνται 'ς τὸν ἀέρα.

Σειοῦνται καὶ λέν' μιὰ προσευχή·
λυγοῦν καὶ προσκυνοῦνε
τὸν Οὐρανό, πῶχει βροχή,
καὶ βλέπει ποὺ διψοῦνε.

κι' δ' Οὐρανὸς ποὺ τὰ τηρᾶ
· · · τοῦ θλίβετ' ή καρδιά,
τὴν δίγα τους 'ςὰν βλέπῃ·
· · · · ·

'Απὸ τὸν θρόνον γυρνᾶ
καὶ κράζει μιὰ νεφέλη
καὶ τίνε στέλλει 'ς τὰ βουνά,
'ς τὰ δάση τίνε στέλλει.

«Πᾶνε 'ς τάπότιστα δένδρα,
'ς τὰ δάση, ποὺ διψοῦνε,
καὶ πότισέ μου τὰ φαιδρὰ
καὶ δῶσέ τα νὰ πιοῦνε».

*Βγαίν' ἡ νεφέλη καὶ περὶ
ἐπάν' ἀπὸ τὴν πλάση·
καὶ βρέχει μέσου 'ς τὰ βουνά
καὶ βρέχει μέσ' τὰ δάση.*

*καὶ νοιώθ' ἡ γῆ χαρὰ κρυφή
καὶ βγάλλ' ὅλ' ἄνθη 'ς τὴν μορφή
κι' ὅλο καρποὺς 'ς τὰ στήθη.*

*Κι' ἀπ' τὴν χαρὰ τὴν τρυφερή,
κι' ἀπὸ τὴν εὐθυμία.
'ς τὴν χάρα δίδ' ὅσο 'μπορεῖ
εὐθύγρια κ' εὐφορία.*

*I^η αὐτὸ φυτεύετε δευδρά
καθεὶς δπου προφθάση,
κι' ἀφῆτε νὰ γεννοῦν χονδρά,
νὰ σχηματίσουν δάση,
γιὰ νάχουμε κ' ἐμεῖς βροχή
κι' δραία πρασινάδα,
διὰ νὰ κάμουμ' εὐτυχῆ
τὴν ἀκαρπη 'Ελλάδα.*

† Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΣ

92. Τὸ κανάριον.

Τὸ κανάριον εἶναι πτηνὸν φδικόν, συγγενὲς μὲ τὴν ἀγ-
ιόνα, μὲ τὴν καρδερίναν καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα φδικὰ
τηνά. Τὸ σῶμα αὐτοῦ εἶναι πολὺ μικρόν. Ἡ κεφαλὴ
τρογγύλη. Οἱ ὀφθαλμοὶ μικροί, μέλανες καὶ ζωηρότατοι.

Τὸ ράμφος βραχύ. Οἱ ρώθωνες δύο μικρόταται ὅπαὶ ἐπὶ τοῦ ράμφους. Τὰ ὕτα δύο μικρόταται ὅπαὶ, ἐσκεπασμέναι μὲ πτερὰ εἰς τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς. Ὁ λαιμὸς βραχύς. Αἱ πτέρυγες ἀρκετὰ μεγάλαι. Ἡ οὐρὰ μεγάλη. Οἱ πόδες λεπτοί. Οἱ δάκτυλοι αὐτῶν τέσσαρες, οἱ τρεῖς κείμεναι ἐμπροσθεν καὶ ὁ εἰς ὅπισθιεν. Τὸ γρῦπα συνίθωσκίτρινον.

Τὸ κανάριον ἐδῶ εἰς ἡμᾶς δὲν εὑρίσκεται οὔτε εἰς τοὺς ἀγροὺς οὔτε εἰς τοὺς κήπους. Ἐδῶ ζῆ μόνον κλεισμένον εἰς τὸ κλωθίον. Εἴναι πολὺ κομψὸν καὶ πολὺ ζωηρὸν πτηνόν. Ὅταν ἔχῃ καλὴν περιποίησιν, ζῆ εἰς τὸ κλωθίον περισσότερον ἀπὸ δώδεκα ἔτη. Εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ζῆ ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τοὺς κηπους, ζῆ εἰκοσιν ἔτη. Τίκτει τρεῖς καὶ τέσσαρας φοράς τὸ ἔτος ἀπὸ τριά ἔως τέσσαρα φάλα κάθε φοράν. Ἐπφέζει αὐτὰ ἐπὶ δέκα τρεῖς ἡμέρας. Τρώγει κεχρίον καὶ καναθούριον. Ἀγαπᾷ ὄμως πολὺ καὶ τὴν ζάχαριν καὶ μάλιστα τὰ τρυφερὰ φύλλα τοῦ μαρουλίου καὶ τοῦ ζωχοῦ. Πίνει ὅδωρ καθαρὸν καὶ δροσερὸν καὶ λούεται τὸ θέρος μὲ πολλὴν εὐγχαρίστησιν εἰς ὅδωρ καθαρὸν καὶ δροσερόν.

Τὸ κανάριον εἶναι πολὺ χαριτωμένον καὶ πολὺ λεπτοφυὲς πτηνόν. Ἐξημεροῦται εὐκόλως. Ψάλλει γλυκύτατα, ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶναι ισχυρὰ καὶ καθαρὰ καὶ κάρμνει διαφόρους καὶ γλυκυτάτας στροφάς. Βλέπει καὶ ἀκούει πολὺ καλὰ καὶ αἰσθάνεται τὴν ζέστην καὶ τὸ ψυχὸς πολὺ. Ὅταν σταθῇ πολλὴν ὥραν εἰς τὸν ἥλιον, βλάπτεται πολὺ. Ὅταν σταθῇ εἰς μέρος ψυχρὸν ἢ μείνῃ μεταξὺ δύο παραθύρων βλάπτεται πολὺ. Δύναται καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Ἀγαπᾷ ὑπερβολικῶς τὸ φῶς καὶ τὴν πρασινάδα. Φοβεῖται πολὺ τὴν γάτταν καὶ δύναται νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον του, ὅταν αὗτη τὸ κυνηγῷ καὶ προσπαθῇ μὲ τοὺς ὄνυχάς της νὰ τὸ συλλάβῃ ἐντὸς τοῦ κλωθίου.

Τὸ κανάριον ἔχει νοῦν περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα φδικὰ πτηνά. "Οταν μείνῃ εἰς τὸ κλωθίον ὀλίγας ἡμέρας, μανθάνει καὶ διακρίνει ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὸ περιποιεῖνται.

Χαίρει δὲ καὶ κελαδεῖ καὶ πετῷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σταύ τοὺς βλέπη πλησίον του. "Εχει μνήμην καὶ φαντασίαν ἀρκετήν πολλάκις εἰς τὸν ὕπνον του ὀνειρεύεται. Διδάσκεται καὶ μανθάνει διάφορα ἐπιτεχνήματα. Μανθάνει γὰρ ἀγαστρη μὲ τὸ ράμφος του τοὺς καδίσκους, εἰς τοὺς ὅποιους ἔχουσι τεθειμένην τὴν τροφὴν καὶ τὸ ποτόν του καὶ φέρει αὐτοὺς εἰς τὰ πρὸς τοῦτο ώρισμένα ἀγγεῖα.

Μανθάνει γὰρ ἐκπυρσοκροτῆ μικρὰ κανονάκια. Διδάσκεται καὶ μανθάνει γὰρ διακρίνη τὰ στοιχεῖα του ἀλφαριθμήτου ἐπὶ μικρῶν κινητῶν γραμμάτων καὶ γὰρ συνθέτη ταῦτα εἰς συλλαβῆς καὶ εἰς λέξεις, διδαχθείσας εἰς αὐτό. Μανθάνει γὰρ ἑξάγρι λαχνούς, γὰρ παίζει χαρτία, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. Διακρίνει τὰ καλὰ φύματα ἀπὸ τὰ κακὰ καὶ τὴν ἀπαλήν καὶ γλυκεῖαν φωνὴν ἀπὸ τὴν ἀγρίαν καὶ κακήν. Δεικνύει τὰς ἐπιθυμίας του μὲ ζωηρότητα πολλήν. "Οταν κατὰ τὸ ἔκρι καὶ τὸ θέρος φέρωσιν εἰς αὐτὸν φύλλον μαρουλίου ἢ ζωχοῦ καὶ τὸ θέτωσιν εἰς τὸ κλωθίον του, δεικνύει μὲ πολὺ ζωηρὸν τρόπον τὴν χαράν του. "Οταν τὸ ἑξαγάγωσιν εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, σταύ βλέπη ἄνθη καὶ πρασινάδας, δέν δύναται γὰρ κρατηθῆ ἀπὸ τὴν χαράν του πηδᾶ ἐπάνω κάτω καὶ κελαδεῖ γλυκύτατα ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

Τὸ κανάριον ὑπερηφανεύεται πολύ, σταύ κελαδῆ καλά. Εἶναι ἀρκετὰ ἴδιότροπον· κελαδεῖ μόνον σταύ θέλη καὶ στον θέλει. Θωπεῖαι, φιλοφρονήσεις καὶ τὰ τοιαῦτα πολὺ ὕλιγον τὸν συγκινοῦσιν. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνης δὲν ἔννοει τίποτε· κάρμει πάγτοτε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον αὐτὸν θέλει. Πολ-

λάκις δταν νεοσσοποιῶ ἐντὸς τοῦ κλωθίου, παραμελεῖ
τὰ τέκνα του καὶ φροντίζει πολὺ δλίγον δι' αὐτά. Μὲ τὰ
ἄλλα κανάρια ζῆ σχι πολὺ φιλικώς συχνὰ ἐρίζει πρὸς
αὐτά, ἐνῷ πρὸς τὰ ἄλλα πτηνὰ φέρεται ἀρκετὰ καλῶς.
Τινὰς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας, εἰς τὴν δποίαν τρέφεται καὶ
ζῆ, δὲν δύναται γὰ τοὺς ὑποφέρῃ. Τοὺς ἀποστρέφεται
πολὺ. "Οσας φιλοφροσύνας καὶ ἡν τῷ κάμηνωσιν οὗτοι,
ὅσον καὶ ἡν τὸ περιποιηθῶσιν, αὐτὸ φεύγει μετ' ἀποστρο-
φῆς, δταν τὸ πλησιάζωσι καὶ ταράσσεται, δταν τοὺς βλέπῃ.
Εἰς ἄλλους πάλιν ἐκ τῶν οἰκιακῶν ἀνθρώπων ἔχει μεγί-
στην συμπάθειαν δὲν φοβεῖται, δὲν φεύγει, δταν πλησιά-
ζωσι. Τὸ ἐναντίον μάλιστα ἔρχεται πλησιέστερον πρὸς αὐ-
τούς, πετῷ εὐθύμως ἐδῶ καὶ ἔκει καὶ κελαδεῖ γλυκύ-
τατα. Τὰ κοράσια καὶ τὰ παιδία τὸ χαίρονται πολὺ. Ει-
ναι πολὺ ώραίον καὶ πολὺ κομψὸν πτηνόν. Τέρπει καὶ
διασκεδάζει μὲ πὰ ώραία κελαδήμαξά του καὶ μὲ τὰς χα-
ριτωμένας του κινήσεις δλους τοὺς ἐν οἴκῳ, δταν ἔχῃ τὴν
κατάλληλον περιποίησιν καὶ διατηρῆται ὑγίεις καὶ ζωηρόν.
Εἶναι σύντροφος τῶν ἀνθρώπων πολὺ εὐχάριστος.

93. Ἡ μικρὰ καὶ τὸ κανάριον

Δέτε τὴν κόρη τὴ μικρή, παιδιά μου, μὲ τί χάρι,
μὲ τί ἀγάπη τρυφερή,
ώσαν τὴ μαρρούλα του μικρή,
ποτίζει τὸ κανάρι!

Ἐχει στόμα της νερὸ καὶ ζάχαρι κρατάει
κι δ φίλος της δ φτερωτός,
δλόχρουσος κυματισθός,
τὰ χελλη της πετάει

Αὐτὴ τοῦ δίνει ζάχαρι, νεράκι τὸ ποτίζει,
κ' ἔκεινο τὰ φτερὰ κυνεῖ,
κ' ἡ ἀσημένιά του φωνὴ^{τραγούδι} τῆς χαρίζει.

"Ετσι, παιδιά μου, κι' δ Θεός ὁ εὔσπλαγχνος ἀκόμα,
τρέφει μεγάλο καὶ μικρό
καὶ μὲ ἀθάνατο νερό
δυοπίζει κάθε στόμα.

† ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Θ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

94. Ἡ ὅρνις καὶ τὰ ὄρνιθια

Ωραίαν τινὰ ἥμέραν τῆς ἀνοίξεως, μία κυρία, ἡ οποία ὡνομάζετο Οὐρανία, εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον μετὰ τῆς μικρᾶς θυγατρός της Ἀθηνᾶς. Διῆλθον διὰ μέσου ἑνὸς χωρίου καὶ ἐφθασαν εἰς ἕνα λειμῶνα κατάφυτον ἐξ ὡραιοτάτων ἀνθέων.

Απὸ ὅπου καὶ ἀν διήρχοντο, ἐβλεπον τὰ δένδρα ἥγινθισμένα καὶ ἥκουον τὰ πτηνὰ γλυκύτατα νὰ κελαδῶσιν.

—«Νὰ σταθῶμεν ἐδῶ ὀλίγον, παρακαλῶ», εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὴν μητέρα της, ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸν λειμῶνα.

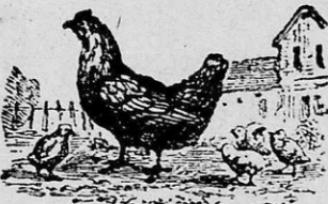
Ἡ μήτηρ εὐθὺς συγκατετέθη, διότι ἀληθῶς ᾧτο πολὺ ὥραῖα ἔκει, καὶ ἐστάθησαν. Ἡ Ἀθηνᾶ ᾧτο πολὺ

εὐχαριστημένη καὶ ἥρχισε νὰ συνάξῃ ἔνθη, διὰ νὰ προσφέρῃ μίαν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν καλήν της μητέρα.

Ἐνῷ ἦσαν ἐκεῖ, ἥλθεν ἐκ τοῦ χωρίου καὶ μία ὄρνις μὲ τὰ μικρὰ ὄρνιθιά της.

—«"Ω ! ίδε, καλή μου μῆτερ», ἔκραξεν ἡ Ἀθηνᾶ, «τὰ ὠραῖα ὄρνιθια ! Τί χαριτωμένα πουλάκια εἶναι, πῶς τρέχουν εὔμορφα εὔμορφα ! Νὰ ἥδυνάμην νὰ συλλάβω κανὲν καὶ νὰ τὸ λάδω μαζί μου εἰς τὴν οἰκίαν ! »

Μόλις εἶπε ταῦτα, τρέχει πρὸς τὰ ὄρνιθια καὶ προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ ἐν. Ἄλλὰ τὰ ὄρνιθια ἦσαν ταχύτερα αὐτῆς. Ἐντρομα διεσκορπίσθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐχώθησαν μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα. Κλού ! Κλού ! τότε ἔκραξεν ἡ ὄρνις καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ὅλα ὑπήκουσαν καὶ ἔτρεξαν πρὸς αὐτήν, ἄλλα μὲν βραδέως, ἄλλα δὲ ταχέως, ἄλλα δέ, ἐνῷ ἔτρεχον ἀνετράπησαν καὶ πάλιν ἡνωρθώθησαν εἰς τοὺς μικρούς των πόδας, ἔως ὅτου ἥλθον ὅλα πλησίον τῆς μητρὸς αὐτῶν.

—«Αὐτὴ ἡ μεγάλη ὄρνις, μῆτερ μου», εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ, «εἶναι ἡ μήτηρ, καὶ τὰ ὄρνιθια εἶναι τὰ τέκνα της ; »

—«Δὲν τὸ βλέπεις μόνη σου ; » ἀπήντησεν ἡ μήτηρ. «Πρόσεξε νὰ ἴδης πόσον ἀνήσυχος τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅταν κανὲν ἐκ τῶν παιδίων της ἀπομακρύνηται ἀπ' αὐτήν.

Καὶ αἱ δύο ἐκάθισαν τότε ἐπὶ τῆς χλόης καὶ με-

γάλην εὐχαρίστησιν καὶ περιέργειαν παρετήρουν τὰ
Ξύθυμα πτηνά.

Αἴφνης βλέπουσιν ὅτι ἡ ὄρνις ἔτρεχε λίαν περίτρο-
μος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἔπειτα ἐσταμάτησεν, ἥνοιξε τὰ
πτερά της, ἔγονάτισε καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατά
καὶ πυκνά.

Τὰ ὄρνιθια ἔτρεχον πρὸς αὐτὴν ἄλλο ἀπ' ἐδῶ καὶ
ἄλλο ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐκρύπτοντε
κάτω ἀπὸ τὰς πτέρυγάς της. Ἡ ὄρνις ὅμως δὲν ἔ-
παινε νὰ τὰ καλῇ καὶ ἀνήσυχος νὰ βλέπῃ γύρω τρι-
γύρω, μέχρις ὅτου ὅλα ἐκρύθησαν κάτωθεν τῶν πτε-
ρύγων της.

— «Τί κάμνει τόρα, μῆτέρ μου; » ἤρωτησε μὲ ἀπο-
ρίαν ἡ Ἀθηνᾶ.

— «Βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνο, τὸ
ἐποίον μαυρίζει; » ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ. Εἶναι ἵεραξ, ἐν
πολὺ κακὸν πτηνόν, τὸ δποῖον καταδιώκει καὶ τρώγει
τὰς ὄρνιθας καὶ τὰ ὄρνιθια. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ τὸν
εἶδεν ἀπὸ μακρὰν καὶ φοβεῖται, μήπως φάγῃ τὰ τέκνα
της. Βλέπεις μὲ πόσον τρόμον καὶ μὲ πόσην ἀνησυ-
χίαν βλέπει γύρω τριγύρω, πῶς ἀνορθοῦνται τὰ πτερά
της καὶ μὲ πόσην προθυμίαν προστατεύει τὰ τέκνα της;
Ἡ φιλόστοργος μήτηρ θυσιάζει τὴν ἴδιαν της ζωήν,
ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν τῶν τέκνων της! » Όλα τὰ πτηνά,
ἀγαπητή μου κόρη, εἶναι φιλόστοργα, ἀλλ᾽ ἡ ὄρνις
φιλόστοργοτέρα ἀπὸ ὅλα. Ἡ ὄρνις εἶναι ἀληθινὴ μή-
τηρ, διότι μόνον αἱ ἀληθιναὶ μητέρες ἀγαπῶσι κατ-

αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ τέκνα των, ὅπως τόρα βλέπεις μὲ τοὺς ίδίους σου ὀφθαλμούς. Ἐὰν ἔλθῃ ὁ ιέραξ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ εὔκόλως νὰ φάγῃ τὰ παιδιά της. Θὰ πολεμήσῃ μὲ αὐτὸν ἕως ὅτου ἀποθάνηῃ.

'Η Ἀθηγάχ, ἀμα ἥκουσεν ὅτι ὁ ιέραξ θὰ πολεμήσῃ μὲ τὴν ὄρνιθα, ἕως ὅτου φονεύσῃ αὐτήν, καὶ ἔπειτα θὰ φάγῃ τὰ ὄρνιθια, ἐτρόμαξεν. Ἐπιάσθη σφιγκτὰ ἀπὸ τὴν μητέρα της, ὡς ἂν ἦτο καὶ αὐτὴ ὄρνιθιον καὶ διέτρεχε κανένα κίνδυνον. Ὁ ιέραξ ὅμως εἶδε τὴν Ἀθηγᾶν καὶ τὴν μητέρα πλησίον τῆς ὄρνιθος καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ κατ' ἐπάνω της. Ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἔψυγεν.

'Η ὄρνις ἀμα εἶδεν ὅτι ὁ ιέραξ ἔψυγεν, ἥγερθη καὶ ἀμέσως τὰ μικρὰ ὄρνιθια ἔτρεχον καὶ πάλιν ἔδω καὶ ἐκεὶ εὕθυμα καὶ ζωηρά, ὅπως καὶ πρότερον.

"Οσο σκεπάζει δ οὐρανὸς τὴ γῆ,
σκεπάζει ἡ μάννα τὸ παιδί.

95. 'Η φωλεὰ τῶν πελαργῶν.

Εἰς ἐν χωρίον, ἐπάνω εἰς τὴν καλαμίνην στέγην μὰς σίκιας παλαιὰς, ἔβλεπον οἱ χωρικοὶ συνεχῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔαρος ἐν κατάλευκον ζεῦγος πελαργῶν. Ἐκάθηντο ἐκεῖ ἐπάνω καὶ οἱ δύο καὶ ἐκροτάλιζον ὡς ἂν ἔχαιρέτιζον τὴν παλαιὰν καὶ προσφιλῆ καταικίαν των, ὅπου εἶχον ἀναθέψει ἀρκετὰ τέκνα ἔως τότε.

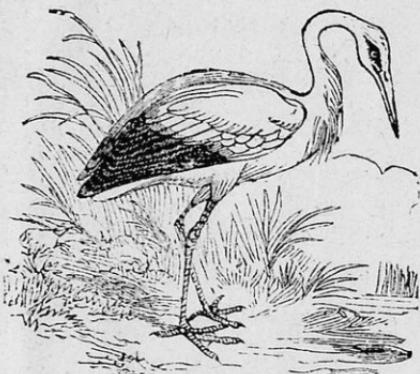
Μίαν πνιγηρὰν ἡμέραν τοῦ θέρους, ἐνῷ οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ὅλοι ἦσαν εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἐθέριζον, αἴφνης ἀντηχεῖ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ καδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου ὁ βαρὺς ἥχος τοῦ κώδωνος, ἀναγγέλλων κίνδυνον εἰς τὸν ἔργαζομένους χωρικούς.

— «Πυρκαιά! Πυρκαιά!» συγχρόνως ἀκούεται πανταχόθεν.

Οἱ χωρικοὶ ἀφήνουσιν ἀμέσως τὰς ἔργασίας των καὶ ἔπιτρομοι τρέχουσιν ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ χωρίον, ἵνα σώσωσι τὰς οἰκίας αὐτῶν ἀπὸ τὴν πυρκαιάν. Ἐκαστος ἐνόμιζεν ὅτι καίεται ἡ ἴδική του οἰκία καὶ ὅλοι ἔτρεχον ὅσον ἥδυναντο. «Οτε δῆμος ἤλθον εἰς τὸν τόπον τῆς πυρκαιᾶς, εἶδον ὅτι μόνον ἡ οἰκία ἐκείνη, εἰς τὴν στέγην τῆς ὁποίας οἱ πελαργοὶ εἶχον κτίσει τὴν φωλεάν των, ἦτο περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν φλογῶν. Συνηθροίσθησαν λοιπὸν ἐκεῖ καὶ μετὰ μεγίστης προθυμίας προσεπάθουν νὰ σώσωσιν αὐτήν.

Αλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὔκολον. Ἡ πυρκαιὰ εἶχε προχωρήσει. Αἱ δοκοὶ τῆς οἰκίας ἤρχισαν νὰ καταπίπτωσι καὶ ἡ καλαμίνη στέγη νὰ ἀναφλέγηται. Μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἐσώθησαν μόνον ὀλίγα πράγματα τῶν δυστυχῶν κατοίκων τῆς οἰκίας ταύτης.

Ἐνῷ οἱ χωρικοὶ ἤσγιλοῦντο νὰ σώσωσιν ὅ,τι ἥδυ-

ναντο ἐκ τῆς καιομένης οἰκίας, αἱ φυητις ἔρχεται τάχιστα πετῶν εἰς πελαργὸς ἀπὸ τοῦ λειμῶνος καὶ μὲ μεγάλην ὄρμὴν διευθύνεται πρὸς αὐτήν. Εἶναι ή μήτηρ τῶν νεοσσῶν, τοὺς ὅποιους αἱ φλόγες καὶ νέφος καπνοῦ ἔχουσιν ἥδη περικυκλώσει ἐντὸς τῆς φωλεᾶς των.

Ἐντρομος ή δυστυχὴς μήτηρ πετᾶ πέριξ τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν φλογῶν. Τέλος εἰσοριμᾶ διὰ μέσου αὗτῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἔξερχεται κρατοῦσα μὲ τὸ ράμφος της ἵνα νεοσσόν, τὸν ὅποιον καταθέτει εἰς τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, ὅχι μακρὰν τῶν χωρικῶν, οἵτινες εἶχον τρέξει νὰ σβέσωσι τὴν πυροκαῖάν. Κατόπιν ὑψοῦται πάλιν καὶ εἰσοριμᾶ ἐκ νέου ἐντὸς τῶν φλογῶν, αἱ ὅποιαι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον γίνει ισχυρότεραι, καὶ μετ' ὀλίγον ἔξερχεται πάλιν μὲ ἓνα δεύτερον νεοσσόν. Ἄλλα τὴν φορὰν ταύτην αἱ πτέρυγές της ἥσαν ὀλίγον καὶ φαλισμέναι. Ἀμέσως ἀποθέτει αὐτὸν πλησίον τοῦ πρώτου σωθέντος καὶ ἀκράτητος ἐκ τρίτου διαπερᾶ τὸ καπνὸν καὶ τὰς φλόγας καὶ ὄρμᾶ εἰς τὴν φωλεάν ἵνα διασώσῃ καὶ τὰ τελευταῖα δύο τέκνα της.

Οἱ χωρικοί, εἰς ἔπακρον συγκεκινημένοι, περιμένουσι νὰ ἔξελθῃ ἀπὸ τὰς φλόγας, ἀλλὰ δὲν ἔξερχεται. Ἐσκέπασε μὲ τὰς πτέρυγας τοὺς δύο καιομένους νεοσσούς καὶ ἐκάη ή φιλόστοργος μήτηρ μαζὶ μὲ τὰ προσφιλῆ της τέκνα, ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ σώσῃ.

86. ‘Ο βοριᾶς, ποὺ τ’ ἀρνάκια παγώνει.

‘Ητον νεῖτα, εἰς τὴν στέγη ἐβογγοῦσε
ὅ βοριᾶς, καὶ ψιλὸς ἔπεφτε χιόνι.

Τί μεγάλο κακὸ νὰ ἐμηνοῦσε
ὅ βοριᾶς, ποὺ τάρνάκια παγώνει;

Μέσος ἐςτὸ σπίτι μὰ χαροκαμμένη,
μὰ μητέρος ἀπὸ πόνους γεμάτη,
ἐς τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴν κούνια σκυμμένη
δέκα νύχτες δὲν ἔκλειγε μάτι.

Εἶχε τρία παιδιά πεθαμένα,
ἀγγελούδια, λευκὰ τὰν τὸν κρίνο,
κι ἔνα μόνον τῆς ἔμεινεν, ἕνα,
καὶ τὸν τάφο κοντὰ ἥτον κ’ ἐκεῖνο.

Τὸ παιδί τῆς μὲ κλάμα ἐβογγοῦσε,
ώς νὰ ἐξήταε τὸ δόλιο βοήθεια,
κ’ ἡ μητέρα σιμά τον ἐνθρηοῦσε
μὲ λαχτάρα κτυπῶντας τὰ στήθια.

Τὰ γογγύσματα ἐκεῖνα καὶ οἱ θρῆνοι
ἐπληγῶναν βαθειά τὴν ψυχή μουν.

Σύντροφός μου ἡ ταλαιπωρος ἐκείνη,
ἄχ, καὶ τάρρωστο ἥτον παιδί μουν.

Ἐς τοῦ σπιστιοῦ μον τὴ στέγη ἐβογγοῦσε
ὅ βοριᾶς, καὶ ψιλὸς ἔπεφτε χιόνι.

Ἄχ μεγάλο κακὸ μοῦ ἐμηνοῦσε
ὅ βοριᾶς, ποὺ τάρνάκια παγώνει.

Τὸν γιατρὸν καθὼς εἶδε, ἐσηκώθη
 'ζὰν τρελλή. "Ολοι γύρω σωπαῖναν·
 φλογεροὶ τῆς ψυχῆς της οἱ πόθοι
 μὲ τὰ λόγι' ἀπ' τὸ στόμα της βγαῖναν.

«Ω, κακὸ ποὺ μὲ βρῆκε μεγάλο!
 Τὸ παιδί μου, γιατρέ, τὸ παιδί μου!...
 "Ενα τῶχω, δὲν μ' ἔμεινε ἄλλο·
 σῶσέ μού το, καὶ πάρ' τὴν ψυχή μου».

Κι' δι γιατρὸς μὲ τὰ 'μάτια σκυμμένα
 πολλὴν ὥρα δὲν ἀνοιξε στόμα·
 Τέλος πάντων—ἄχ, λόγια χαμένα—
 «Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπεν ἀκόμα».

Κ' ἐκαμώθη πὰς θέλει νὰ σκύψῃ
 'ς τὸ παιδί, καὶ νὰ ίδῃ τὸ σφυγμό του.
 "Ενα δάκρυ προσεπάθει νὰ κρύψῃ
 ποὺ κατέβη' εἰς τὸ ωχρὸ πρόσωπό του.

Στοῦ σπιτιοῦ μας τὴ στέγη ἐβογγοῦσε
 δι βοριᾶς, καὶ ψιλὸ ἔπεφτε χιόνι.

Α, μεγάλο κακὸ μᾶς μητροῦσε
 δι βοριᾶς, ποὺ τάρνάκια παγώνει.

Η μητέρα ποτὲ δακρυσμένο
 τοῦ γιατροῦ νὰ μὴ νοιώσῃ τὸ 'μάτι,
 δταν ἔχῃ βαρειὰ 'ξαπλωμένο
 τὸ παιδί της σὲ πόνου πρεβάτι!

† Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣ

97. Νάνι - νάνι.

Ἄγγελοκάμωτο παιδί,
πέσε 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
πέσε γλυκὰ ρὰ κοιμηθῆς.

Δὲν ξεύρεις πῶς σπαράζουνε
τὰ μαῆρα σωθικά μου,
'ς τὰ στήθιά μου 'ςὰν ἀπλωθῆς.

"Ελα, ψυχή μου, κύτταξε.
ἡ μάνηα σου ἡ καημένη.
γυμνὴ καὶ χιονισμένη.

Μὲ τὰ μακρὰ μαλλάκιά της
γιὰ ἰδές, θὰ σὲ σκεπάσῃ,
μὴν ἡ δροσιὰ σὲ πιάσῃ.

"Ελα, παιδί μου, κι' ὀρφανοί
'ςὰν στέκουν κι' ἀγρυπνοῦνε
δύσκολα λησμονοῦνε.

"Ελα ρὰ σὲ κοιμήσουνε
'ς τὴ ζέστη τις' ἀγκαλιᾶς μου
οἱ χτύποι τῆς καρδιᾶς μου.

Νᾶξευρες πότ' ἐξύπνησε
σήμερα τὴν αὐγούλα
ἡ μαύρη σου μαννούλα!

Τὰ γόνατά μου ἐτρύπησαν δυὸς ὥρες πεσημένη
 ἐμπρὸς εἰς τὴν Παρθένο μας... Ἐσὺ κι' αὐτὴ μοῦ μένε
 Ἔκλαψα μαῆρα δάκρυα. Ὁχι γιὰ μέ, παιδί μου.
 Ἐτάχθηκα σ' τὴν χάρι της γιὰ σέ, γλυκὸ πουλί μου,
 τὸ γάλα νὰ μὴ χάσω!

Παρθένο μου! Παρθένο μου! πάρε με νὰ μὴ φθάσ
 νὰ ἴδω τὸ μαῆρο τῷ φανὸ ἄγρῳ καὶ πεινασμένο!
 Ἔλα παιδί μου, ἐλπίδα μου, ἔλα καὶ σὲ νυστάζει,
 κοιμήσου κ' ἡ μαννούλα σου ἔξυπνη σὲ κυττάζει·
 εἶναι πικρὰ τὰ χείλη μαυ, φαρμάκ' εἶν' ἡ καρδιά μου
 ἀπὸ τὴν φτώχεια τρέμουντε τ' ἄχαρα κόκκαλά μου...
 Ἔλα, παιδάκι μου, μὴν κλαῖς. Πέσε νὰ σὲ κοιμήσε
 καὶ νὰ σὲ ναναρίσω

98. Νανάρισμα.

Φύσ' ἀγεράκι δροσερό,
 μέσ' σ' τῶν δευδρῶν τὰ φύλλα.

Πάρ' ἀπ' τὰ ρόδα τὸν ἀνθό,
 ἀπ' τὴν μηλιὰ τὰ μῆλα
 καὶ φέρ' τα σ' τὸ παιδάκι μου.

Εἶναι καλὸ καὶ κάνει
 ἥσυχο νάνι νάνι.

Ἄρχίνησε τὸ λάλημα,
 ἀηδόνι ἀγαπημένο,
 νανάρισέ το τὸ φτωχό,
 εἶν' ἀποκοιμημένο
 σ' αὐτὴν τὴν γλυκειά σου συντροφιά

μέσο' ἐς τὴν φωλιὰ ἵστην κάρη
μαζύ σου νάνι νάνι.

"Ανοιξε, νυχτολούλουδο,
ἀνοιξε καὶ μὴ κλείσῃς
τὴν ὄμορφή σου μυρωδιὰ
ώδιτου νὰ τὴν χύσῃς
δλη μέσο' τὰ μαλλάκιά του.

Τὸ μαῦρο ίδες πῶς κάνει
μαζή μου νάνι νάνι.

Καὶ σεῖς μὲ τὰ χρυσᾶ φτερά,
ονείρατά μου, ἐλάτε
ἐς τὸ ἔρημο τὸ καλύβι μας,
ἀγάλια ἀγάλια ἐμβάτε,
σιγά, μὴ τὸ ξυπνήσετε
κυντάξετε πῶς κάνει,
"Αγγελος νάνι-νάνι...

"Ονείρατα εἶναι τοῦ φτωχοῦ
ἡ συντροφιά, ἡ ἐλπίδα·
τῆς χήρας ἡ παρηγοριά,
δὲ ἥλιος ἡ ἀχτίδα.

"Ἐλάτε, μὴν ἀφήσετε
τὴν μάννα του, ποὺ κάνει
μαζή του νάνι-νάνι

Ιπτοκοιμήθη τὸ μικρό, καὶ ἡ μάγη ἀποκοιμήθη,
ιστῶντάς το σφιχτὰ σφιχτὰ ἐς τὰ μητρικά της στήθη.

† Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

98. · Η μεσημβρία.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὁ οὐρανός, ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα λαμποκοποῦσι περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ὥραν τῆς ἡμέρας. Η ζέστη εἶναι περισσοτέρα τότε παρὰ τὴν πρωίαν καὶ τὴν ἐσπέραν. Τὸν χειμῶνα κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὁ ἥλιος εἶναι πολὺ εὐχάριστος. Τὰ ζῷα καὶ οἱ ἄνθρωποι ζητοῦσι τὰ μέρη, διόπου εἶναι ὁ ἥλιος, καὶ μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν κάθηνται ἢ περιπατοῦσιν εἰς αὐτά. Τὰ ἄγρια θηρία τῶν δασῶν ἔξερχονται ἀπὸ τὰ παγερῖα σπήλαια καὶ ἀπὸ τὰς κρυφὰς λόχμας αὐτῶν. "Ερχονται εἰς τὰ γυμνὰ μέρη τῶν δασῶν καὶ τῶν κοιλάδων, τὰ διοῖα βλέπει ὁ ἥλιος, καὶ ἐκεῖ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν παιζούσι, κάθηνται, ἔξαπλώνονται. Οἱ ἡγθύες φεύγουσιν ἀπὸ τὰ δροσερὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ ἔρχονται εἰς τὴν θερμὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς.

Τὸ θέρος κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὁ ἥλιος καίει πολὺ. Η ζέστη εἶναι ὑπερβολική. Τὰ ζῷα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀποφεύγουσι τὰ μέρη, διόπου εἶναι ὁ ἥλιος, καὶ καταφεύγουσιν εἰς μέρη διόπου εἶναι σκιά. Οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων μεταβαίνουσιν εἰς τὰς οἰκίας των ἢ μένουσιν εἰς τὰ ἔργα στήριον αὐτῶν. Οἱ γεωργοί, οἱ ποιμένες, οἱ θερισταί καταφεύγουσιν ὑπὸ τὰ δένδρα τὰ ὑψηλὰ καὶ πολύφυλλα. "Αλλοτε εἰσέρχονται εἰς κακὲν σπήλαιον διὰ νὰ μὴ καίωνται ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν δλίγον ἀπὸ τὰς ἔργα σίας τῆς ἡμέρας. Τὰ ἄγρια θηρία καταφεύγουσιν εἰς τὰ πυκνὰς λόχμας ἢ εἰς τὰ τρομερὰ σπήλαια αὐτῶν. Οἱ ιπποι, αἱ ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα, τὰ διοῖα βόσκουσιν εἰς τοὺς λειμῶνας, καταφεύγουσιν εἰς τὴν σκιὰν τῶν δένδρων ἢ συκαθροίζονται πλησίον τῶν ρυακίων καὶ τῶν

πηγῶν, διὰ νὰ δροσισθῶσιν δλίγον. Τὰ πτηνὰ κρύπτονται
ἕτο τοὺς θάμνους καὶ ὑπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Τὰ
άρατα κελαδήματα αὐτῶν παύουσι καὶ μόνον τὰ περετί-
σματα τοῦ τέττιγος ἀκούονται. Οἱ ἵχθυες βυθίζονται εἰς
τὴν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ ὄδατα εἶναι δρο-
σερώτερα.

"Οσον πλησιάζει ἡ μεσημβρία, πόσον ἡ δραστηριότης
τῶν ζῴων καὶ τῶν ἀγθρώπων γίνεται μεγαλειτέρα. Οἱ
ἄγθρωποι σπεύδουσι νὰ τελειώσωσι τὰς ἐργασίας αὐτῶν
διὰ νὰ γευματίσωσι καὶ ἀναπαυθῶσιν δλίγον. Τὰ ζῷα,
τὰ ὄποια ζῶσιν εἰς τὴν ἔηράν· τὰ πτηνά, τὰ ὄποια πε-
τῶσιν εἰς τὸν ἀέρα· τὰ ζῷα, τὰ ὄποια ζῶσιν εἰς τοὺς
ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς θαλάσσας· ὅλα σπεύδουσι νὰ τε-
λειώσωσι τὰς ἐργασίας αὐτῶν. "Ολα σπεύδουσι νὰ ἔλ-
θωσιν ἐκεῖ, ὅπου ἔχουσι τὰ τέκνα των καὶ νὰ ἀναπαυθῶσιν
δλίγον.

Κατάκοποι ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῶν οἱ ἀγθρωποι διακό-
πτουσιν αὐτὴν κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τρώγουσι καὶ ἀνα-
ταύονται. 'Ο γεωργὸς ἀπολύει ἐκ τοῦ ἀρότρου τοὺς βοῦς
καὶ τοῦ καὶ κάθηται εἰς τὴν σκιὰν κανενὸς δένδρου, διὰ νὰ
ρέψῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ δλίγον. 'Ο ποιμὴν ἀποσύρεται εἰς
ιανὲν σπήλαιον ἢ εἰς τὴν σκιὰν κανενὸς δένδρου, ἐκβάλλει
καὶ τῆς πήρας τὸν ἔηρὸν ἀρτον αὐτοῦ καὶ κάθηται καὶ
τρώγει μὲ μεγάλην ὅρεξιν. 'Ο ἀλιεὺς, ὁ οἰκοδόμος καὶ
ἷλοι οἱ τεχνῖται διακόπτουσι τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ
ιετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τρώγουσι καὶ ἀναπαύονται.
Οἱ μαθηταὶ σχολάζουσιν ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ ἔρχονται
ἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, 'Η τράπεζα εἶναι ἐστρωμένη. 'Η
ὑροντὶς τοῦ πατρός, ἡ ἐπιμέλεια τῆς μητρὸς καὶ ἡ εὐ-
αγία τοῦ Θεοῦ παρεσκεύασαν τὴν τροφὴν ὅλων τῶν οἰ-
κείων. Κάθηται ὅλοι πέριξ τῆς τραπέζης, προεύχονται,

τρώγουσι καὶ ἀφοῦ χορτάσωσιν ἀρχίζουσι μὲ νέαν ὅρεξιν τὴν ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν διέκοψαν, καὶ ἐργάζονται μέχρι τῆς ἑσπέρας.

(Κατὰ τὰς Θρησκευτικὰς Μελέτας τοῦ Δ. Σ. Μαυροκορδάτου καὶ τοὺς ἀρχαίους "Ελληνας ποιητάς").

I' ΑΓΑΠΗ ΤΕΚΝΩΝ ΠΡΟΣ ΓΟΝΕΙΣ

69. Τὰ ἀγαπητὰ ἄνθη.

Μίαν φορὰν ἦσαν τρεῖς ἀδελφοί, ὁ Ἀθανάσιος, ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Ἄννα.

Ωραίαν τινὰ πρωίαν ἐξῆλθον νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὴν ἔξοχήν. Ἡσαν πολὺ φαιδροί· πότε ἐπήδων, πότε ἐστέκοντο καὶ ἥκουν τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, πότε ἔψαλλον.

"Υστερον εἶπον· «Ἐλθετε νὰ συνάξωμεν ἄνθη ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς ἀγαπᾷ περισσότερον.»

Καὶ ἔτρεξαν ὅλοι νὰ συνάξωσιν.

Μετ' ὀλίγον συνηθροίσθησαν καὶ σὶ τρεῖς εἰς τὴν σκιὰν ἐνὸς μεγάλου δένδρου. Καθεὶς ἐκράτει εἰς τὰς χειράς του μίαν ἀνθοδέσμην ἀπὸ τὰ ἡγαπημένα του ἄνθη.

Τότε εἶπον· «Καθεὶς νὰ εἴπῃ διὰ τί ἀγαπᾶ τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια συνέλεξε περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα».

«Ο Ἀθανάσιος, ὁ μεγαλείτερος, ἔφερεν ἵα.

— «Παρατηρήσατε», ἔλεγε, «τὰ ἵα! Πόσον ὡραῖα ἀνθύλλια εἶναι! Εἶναι κρυμμένα εἰς τὰ χόρτα. Μυρίζουν τόσον εῦμορφα καὶ καθεὶς τὴν ἄνοιξιν κάμνει εὐχαρίστως ἀνθοδέσμην μὲ τὰ ἄνθη αὐτά».

Καὶ ἔδωκε τινα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν Ἀντώνιον καὶ εἰς τὴν "Ανναν.

Κατόπιν ἔδειξεν ὁ Ἀντώνιος τὴν ἀνθοδέσμην του. Ήσαν λευκὰ κρίνα, τὰ δποῖα φυτρώνουν εἰς τοὺς ἀγρούς.

— «"Ιδετε», εἶπεν, «αὐτὰ τὰ κρίνα! Εἶναι λευκὰ ὡς ἡ χιών!»

Καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀδελφούς του ἀπὸ ἓν κρίνον.

"Τσερον ἤλθεν ἡ "Αννα. Εἶχε γαλανάς, λεπτὰς ἀναγκαλλίδας.

— «"Ιδετε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί!» εἶπε τὸ καλὸν κοράσιον. «Τὰ ἀνθύλλια ταῦτα εὗρον πλησίον τοῦ ρυακίου. Εἶναι τόσον ὡραῖα γαλανά, ὅπως οἱ βρύσαι μεταξύ τοῦ μικροῦ μας Κωστάκη. Εἶναι ἐκεῖ, ὡς τὰ ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν. Δι' αὐτὸ τὰ ἀγαπῶ πολὺ καὶ τὰ δίδω εἰς αᾶς τοὺς δύο.

Καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀδελφούς της ἀπὸ μίαν μικρὰν ἀνθοδέσμην.

"Επειτα εἶπον· «Νὰ κάμωμεν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη δύο στεφάνους καὶ νὰ τοὺς δώσωμεν εἰς τοὺς καλούς μας γονεῖς».

"Εδεσαν λοιπὸν τὰ βαθέα κυανᾶ ἵα, τὰ λευκὰ κρίνα καὶ τὰς γαλανὰς ἀναγκαλλίδας ὅμοια καὶ τὰ ἔφεραν εἰς

τὸν πατέρα καὶ εἰς τὴν μητέρα των καὶ διηγοῦντο εἰς αὐτούς, πόσον ὥραῖα ἐπαιξάν εἰς τὴν ἔξοχήν. Οἱ γονεῖς τὰ εὐχαρίστησαν, τὰ ἐνηγκαλίσθησαν καὶ τὰ ἐφίλησαν.

Θεὸς μέγιστος τοῖς φρονίμοις οἱ γονεῖς.

70. 'Η ἑορτὴ τοῦ πατρός.

Πατήρ τις εἶχε πέντε υἱούς. Ὁ μεγαλείτερος εἶχε φύγει πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ κατώκει εἰς ἄλλην πόλιν, ὁ ἄλλος ἐσπούδαζεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν πατρικὸν του οἶκον, καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἦσαν ἀκόμη πολὺ μικροί. Ἐμενον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐφοίτων εἰς τὸ σχολεῖον.

Ο πατήρ ἥτο πολὺ καλὸς καὶ εἶχε δώσει πολὺ καλὴν ἀνατροφὴν εἰς τὰ τέκνα του. Μίαν φοράν, τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς του, τὰ τρία μικρότερα παιδία συνήθροισαν εἰς τοὺς λειμῶνας ὥραιότατα ἄνθη καὶ κατεσκεύασαν ἐξ αὐτῶν ἕνα ὥραῖον στέφανον, χωρὶς νὰ τὰ ἴδῃ ὁ πατήρ των. Ἐκ χαρᾶς καὶ ἀνυπομονησίας δὲν ἥδυναντο ὅλην τὴν νύκτα νὰ κοιμηθῶσιν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρὶν ἀκόμη ἐξημερώσῃ, ἔρχονται καὶ τὰ τρία εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ πατρός των, προχωροῦσι σιγὰ σιγὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν των μέχρι τῆς κλίνης του, καταθέτουσιν ἐκεῖ τὸν ὥραῖόν των στέφανον καὶ σιγὰ σιγὰ πάλιν φεύγουσιν. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ

ἔννοήσῃ ὁ πατήρ των, διὰ νὰ μὴ γνωρίζῃ, ὅταν ἔξυπνήσῃ, ποῖος κατέθηκεν εἰς τὴν κλίνην του τὸν ὥραῖον ἐκεῖνον στέφανον. Ἀλλ' ὁ πατήρ οὗτος ἔξυπνος, ὅτε τὰ τέκνα του εἰςῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά του, καὶ τὰ εἶδεν.

Οτε ἔξημέρωσε, καταβαίνει ὁ πατήρ εἰς τὸν κοιτῶνά των, κρατῶν εἰς τὰς χειράς του τὸν ὥραῖον στέφανον καὶ λέγει πρὸς αὐτά· «Ποῦ εἶναι οἱ μικροὶ ἄγγελοι, οἵ διόποιοι μοῦ ἔφερον τὸν ὥραῖον τοῦτον στέφανον, ἐνῷ ἐγὼ ἔκοιμώμην;»

Τότε ἔσπευσαν τὰ παιδία, ἐκρεμάσθησαν ἐκ τοῦ ϕραχήλου αὐτοῦ, τὸν κατεφίλουν καὶ ἔχαιρον πολύ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰςῆλθεν ἀνθρωπός τις, ὁ διόποιος ἔφερεν ἐν ὥραῖον στρογγύλον βαρέλιον μὲ στεφάνας. Τὸ βαρέλιον περιεῖχεν ἐκλεκτὸν οἶνον, τὸν διόποιον ἔστειλεν ὁ πρεσβύτερος υἱός του, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ. Ὁ πατήρ εὐχαριστήθη πολύ, τὰ δὲ μικρὰ παιδία ἀπὸ τὴν μεγάλην των χαρὰν ἐπήδων γύρω τριγύρω τοῦ πατρός των καὶ τοῦ βαρελίου.

Κατόπιν, ὅτε ἐπλησίασεν ὁ πατήρ εἰς τὴν τράπεζαν, βλέπει ἐπ' αὐτῆς ἐν καθαρὸν καὶ μέγα φύλλον χάρτου. Ἐπὶ τούτου ὁ υἱός του, ὁ φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ διόποιος κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἶχεν ἐπανέλθει ἀπὸ τὰ ξένα, εἶχε γράψει ἐν ὥραῖον ποίημα. Ὁτε δὲ ὁ πατήρ του ἀνέγνωσεν αὐτό, εὐχαριστήθη

πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τὰ δάκρυά του ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Τότε τὰ τρία μικρὰ παρετήρησαν τὸν πατέρα των καὶ εἶπον· «Ἄγαπητὲ πάτερ, ἀγαπᾶς καὶ ἡμᾶς, ὅπως τοὺς δύο μεγαλειτέρους μας ἀδελφούς, οἵ διοῖσι σοῦ ἔδωκαν τόσον ὥραια πράγματα; Ἡμεῖς εἴμεθα μικροὶ ἀκόμη. Ὅταν καὶ ἡμεῖς μεγαλώσωμεν, καὶ ἡμεῖς θὰ σοῦ δώσωμεν ὥραια πράγματα».

Ο πατὴρ ἔλαβε τότε καὶ τὰ τρία εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὰ ἔθλιψεν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἶπεν· «Ω, μὴ νομίζετε, μικρά μου τέκνα, ὅτι τὸ δῶρόν σας εἶναι κατώτερον ἀπὸ τὰ δῶρα τῶν μεγαλειτέρων σας ἀδελφῶν. Καὶ σᾶς καὶ ἐκείνους σᾶς ἀγαπῶ τὸ ἴδιον. Ὅλοι σας εἰσθε καλὰ παιδία καὶ ὅλοι σας ἡθέλετε νὰ μὲ εὐχαριστήσητε μὲ τὰ δῶρά σας. Εὗγε, καλά μου παιδία, εὗγε! Νὰ ἔχητε τὴν εὐχήν μου».

Ἐνχήρι γονέων ἐπαρει καὶ τὰ βουνά περπάτει .

71. Ἡ ἑορτὴ τῆς μητρός.

Ολη τέρψις κ' εὐωδία Αφετέ με τὸν ἀέρα
γλυκοφέγγει ποθητὴ νὰ γεμίσω μὲ ψαλμούς,
ἡ ὁραία καὶ γλυκεῖα τῆς καρδίας μου τοὺς παλμούς.
τῆς μητρός μου ἑορτή. Τινὰ ἐκφράσω 'σ τὴν μητέρα.

Ἐν' αὐτῇ ἡ σπιτική μου, Ω μητέρα, 'σ τὸν λαιμόν σου,
ἡ μικρά μου πασχαλιά. δὲν κρατοῦμαι, θὰ φιθῶ,
Κελαδοῦν, θαρρεῖς, μαζί μου καὶ 'σ τὸν φύλακ' ἄγγελόν σου
τὴν μητέρα τὰ πονηρά. 'σὰν λαμπτάδα θ' ἀναφθῶ.

"Αγγελέ της, ἀν τὸν πόρους
 τῆς ἀγάπης ἐννοῆς,
 φύλαξέ την πλείστους χρόνους
 'σ τὰς ἀγκάλας τῆς ζωῆς.

† ΗΛ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

72. Η ἑορτὴ τῆς μητέρας.

"Ολα τὰ ἀνθη χαροπά, μὲ τὴ δροσιὰ λουσμένα
 "σ τῆς ἀνοιξῆς τὴν ἀγκαλιὰ ἀνθίζουν ἔνα ἔνα.
 Μὰ κάθε τι, τὸ πειδὸ μικρό, τὴ μυρωδιὰ χαρίζει
 εἰς τὴν καλὴ μητέρα τον, ποὺ τόσο τὸ φροντίζει
 καὶ ὅταν τὴ πρωτομαγιὰ γιορτάζῃ τῶνομά της
 ή ἀνοιξη, γιορτάζουνε μαζὶ καὶ τὰ παιδιά της.
 Λουλούδια ἀν εἴμαστε ἐμεῖς, ἐσ' εῖσαι ἀνοιξή μας.
 Μέσ' σ' τὴ δική σου ἀγκαλιὰ ἀνθίζει ή ψυχή μας.
 Εἶναι γιὰ μᾶς πρωτομαγιὰ ή μέρα τῆς γιορτῆς σου.

Ι. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

73. Τὸ ὄρφανό.

Εἰς τὸν προθάλαμόν σου περίλυπτον ἐμβαίνω
 μὲ μάτι δακρυσμένο μὲ προσωπον ωχρό,
 γιατί νὰ σᾶς χαρίσω δὲν ἔχω τὸ καημένο
 οὐδὲ ἔνα λουλουδάκι μυρσίνης δροσερό.

Μόρο νὰ ζῶ η μοῖρα μοῦ ἔγραψε καὶ μόρον
 εἰς τῆς ζωῆς τὸ δρόμο θλιμένο περιπατῶ·
 στὴν σῆμερα ἐμπρός σας τὰ χέρια μου σταυρώνω
 καὶ ψάλλω τὸ ψωμάκι χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ...

Τῆς Μοίρας ἀποπαῖδι, 'σὰν φθινοπώρου φύλλο,
τὸ ἄσκοπό μου βῆμα ἐδῶ κ' ἔκεī πλανῶ.

Κανεὶς δὲν μ' ἀγαπάει, κανεὶς δὲν μ' ἔχει φίλο,
γιατί δὲν ἔχω μάννα καὶ εἶμαι δρφανό !

Δὲν ἔχω μάννα ! Μέσα 'σ αὐτὰ τὰ τρία λόγια
ἔργμωσις καὶ πεῖνα καὶ κρύο κατοικεῖ,
μοῦ ψάλλονν καὶ τὰ τρία θανάτου μυρολόγια,
εἰς μίαν τοισμένα φρικώδη μουσική.

"Αλλα παιδιὰ 'σὰν βλέπω ἔκεī ποὺ διακονεύω,
νὰ λάμπονν 'σ τὸ μετάξι, χαρούμενα, εὐτυχῆ,
ἀπ' ὅλα τὰ καλά τους τὴ μάννα τους ξηλεύω.
— "Αχ ! πῶς θὰ σ' ἀποῦσα μαντούλα μου φτωχή ?

Δὲν πρόφθασ' ἡ καημένη φιλὶ νὰ μοῦ χαρίσῃ,
οὔτε νὰ μὲ χαϊδέψῃ, οὔτε νὰ μ' εὐχηθῇ.
· 'Άλλοιμονον εἰς ὅποιον 'σ τὸν κόσμον τοῦτον ξήσῃ,
ἀπ' τὴν καλή του μάννα χωρὶς νὰ φιληθῇ.

Προχθὲς 'σ ἔνα λιβάδι παιδιὰ εὐτυχισμένα
ἔνα παιγνίδι ὅλα ἐπαίξανε κοινό.

— Μὲ παίζετε, τὸνς εἶπα, μὲ παίζετε κ' ἐμένα,
— Δὲν παίζουμε, μοῦ εἶπαν, ἐμεῖς μὲ τῷρφανό . . .

"Ω, εἴθε 'σὰν λουλούδια 'σ τῆς γῆς τὸ περιβόλῳ,
καθένας σας νὰ παίρῃ δροσιὰ ἀπ' τὸν οὐρανό.
Εἴθε νὰ ἔχουν μάννα 'σ τὸν κόσμον τοῦτον ὅλοι,
κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι μόνον γιὰ ὅλους δρφανό !

† ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

71. Ἡ ἐσπέρα.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. Μετά τινας ὥρας ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζει νὰ πλησιάζῃ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὅρεων ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὁ ἥλιος τότε κλίνει πρὸς τὴν δύσιν του. Ὁ οὐρανός, τὰ ὄρη, αἱ πεδιάδες, αἱ κοιλάδες, οἱ ἄγροι, ἡ θάλασσα δὲν λάμπουσι τόσον πολύ, ὅπως ἔλαμπου τὴν μεσημβρίαν. Τὸ φῶς εἶναι ὀλιγώτερον εἰς τὸν κόσμον, ἡ θερμότης μικροτέρα καὶ ἀλλοῦ φέγγει περισσότερον καὶ ἀλλοῦ ὀλιγότερον.

Κατὰ τὴν ὥραίαν ταύτην ὥραν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἥλιου, τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ γίνεται ὥραιότατον καὶ γλυκύτατον. Τὰ νέφη διεσκορπισμένα εἰς ὅλον τὸν οὐρανόν, χρωματίζονται μὲν ἀπειρα ὥραιότατα καὶ ζωηρότατα χρώματα. Τὰ ἄκρα αὐτῶν πορφυροῦνται, τὰ δὲ μέσα χρωματίζονται ιδίως φαιὰ καὶ μὲ σλα τὰ εἰδη τῶν χρυσοειδῶν καὶ ἀργυροειδῶν χρωμάτων. "Ολος ὁ οὐρανὸς λάμπει ἀπὸ τὰ ζωηρότατα καὶ γλυκύτατα ταῦτα χρώματα, τὰ ὅποια γίνονται ἀπὸ τὸν ἥλιον.

"Ολίγον κατ' ὀλίγον ὁ λαμπρὸς δίσκος τοῦ ἥλιου ἀρχίζει νὰ κρύπτηται ὅπισθεν τῶν ὅρεων ἢ νὰ ἀφανίζηται ἕτος τῆς θαλάσσης. Τὰ ζωηρὰ χρώματα τῶν νεφῶν γίγνονται ἕτος ἀμυδρότερα. Αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων, οἱ λόφοι καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὅρεων ἀρχίζουσι νὰ χρυσώγωνται, φωτιζόμεναι ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ ἥλιου. Διασχίζουσι δὲ τὸν ἀέρα τὰ διάφορα πτηνὰ καὶ ἄνθρωποι τα συναθροίζονται εἰς τοὺς θάμνους καὶ εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων. "Ολα ὁμοῦ γεμίζουσι τὸν ἀέρα μὲ τὰς γλυκύτατα κελαδήματα αὐτῶν, μὲ τὰ ὅποια ἀποχαιρετίζουσι τὸν ἥλιον.

Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ δύσῃ πλέον ὁ ἥλιος, τὸ χρυσοῦν
χρῶμα τῶν λόφων καὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρέων ἀρχίζει γὰρ
ἐκλείπη. Τὸ πορφυροῦν χρῶμα τῶν ἄκρων τῶν γεφῶν ἀρ-
χίζει νὰ ἔξαφανίζεται. Τὰ λαπρὰ καὶ ποικίλα χρώματα,
μὲ τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου ἥτο χρωματισμένος δῆλος ὁ οὐρα-
νός, τὸ ἐν ακτόπιν τοῦ ἄλλου ἀρχίζουσι γὰρ σθήνωσι. Ποὺ
δὲ καὶ που ἀρχίζει γὰρ προβάλλῃ εἰς τὸν ἀχανῆ οὐρανὸν καὶ
κανένι ἀστρον. Ὁ γεωργὸς ἄδων ἐπανέρχεται εἰς τὴν οἰ-
κίαν του, μεταξὺ τῶν τέκνων του. Αἱ αἶγες καὶ τὰ πρό-
βατα βληχώμενα ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὰς νομὰς εἰς τὰς
μάνδρας αὐτῶν.

Ο οὐρανὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον καλύπτεται ἀπὸ ἀπειρο-
ἀστρα, τὰ ὅποια ὡς ἀδάμαντες στίλβουσιν εἰς τὸ ἀχανές.
Τὰ ὅρη καὶ οἱ λόφοι, τὰ δάση καὶ αἱ πόλεις ἀρχίζουσι
πλέον νὰ μὴ διακρίνωνται. Τὰ ἐργαστήρια καὶ τοὺς περι-
πάτους καὶ τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων ἀρχίζει γὰρ κα-
λύπτη σκότος. Τίποτε δὲν φαίνεται πλέον, τίποτε δὲν φία-
κρίνεται καθαρό. Μόνον τὸ ὡχρὸν φῶς τῆς σελήνης,
ὅταν αὕτη εἴναι εἰς τὸν οὐρανόν, φωτίζει ὀλίγον τὸν κό-
σμον καὶ φαίνονται ἀμυδρῶς τὰ ὅρη, οἱ λόφοι καὶ ἡ θά-
λασσα. Ἡ θερμότης ἡ γλυκεῖα τοῦ ἥλιου παύει καὶ ἀρ-
χίζει γίνονται ὀλίγον ψυχός. Τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν
παύουσιν. Μόνον τὸ μελαγχολικὸν ἄσμα τῆς ἀηδόνος, ἡ
φωνὴ τοῦ γρύλλου καὶ τὰ κικκαβάσματα τῆς γλαυκὸς
που καὶ που ἀκούονται ἀκόμη. Οἱ κώδωνες τῶν ποιμνίων,
οἱ δροῦιοι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη πολλοὶ καὶ γλυκύτατοι ἡκού-
οντο, δὲν ἡχοῦσι πλέον. Ποὺ καὶ που μόνον κανίς ἀσθε-
νῆς ἦχος αὐτῶν ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακράν. Αἱ φωναὶ
τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἄλλος θόρυβος εἰς τοὺς δρόμους τῶν
πόλεων ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνηται καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον
ἀρχίζει γίνονται ἄκρα ἡσυχία.

Μόνον οἱ λέοντες, αἱ τίγρεις, οἱ λύκοι καὶ τὰ ποικῦτα
χήρια θηρία κινοῦνται κατὰ τὴν σιωπηλὴν καὶ ἡσυχον
ταύτην ὥραν, ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ σπήλαια αὐτῶν καὶ ζη-
τεῦσιν εἰς τὸν δρόμους τὴν τροφήν των. "Ολα τὰ ἄλλα
πλάσματα τοῦ Θεοῦ μεταβαίνουσιν εἰς τὰς κατοικίας αὐ-
τῶν. Τὰ πτηνὰ πρὸ πολλοῦ μετέβησαν καὶ εὑρίσκονται ἦδη
ἀπὸ τὸν θάμνους, ἐπὶ τῶν αἰλάδων τῶν δένδρων καὶ εἰς
τὰς φωλεάς των.: Οἱ ἵπποι, αἱ ἱγνελάδες, τὰ πρόβατα πρὸ^τ
πολλοῦ ἐπανῆλθον. ἀπὸ τὰς νομάς των καὶ εὑρίσκονται
πλέον εἰς τὸν σταύλους καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν. Οἱ
κυνθρωποι ἀρχίζουσι γὰρ ἔρχωνται εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν.
Οἱ πατέρες, ἐργασθέντες δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐκτὸς τῆς
οἰκίας, ἐσχόλασσαν πλέον ἀπὸ τὰς ἐργασίας των. Ἐπει-
νέρχονται εἰς τὴν οἰκίαν των ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγαπητῶν
αὐτῶν τέκνων καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων αὐτῶν. Τὰ τέκνα
ἐπαγέρχονται ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τῶν παιγνιδίων αὐτῶν
εἰς τὸν κόλπους τῶν φιλοστόργων γονέων των. "Ολοι:
δὲ ὁμοῦ διασκεδάζουσι καὶ ἀγαπαίονται ἀπὸ τὸν κόπους
τῆς ἡμέρας, μέχρις ὅτου γυντώσῃ καλλί, ὅτε δειπνοῦσι,
προσεύχονται, κατακλίνονται καὶ κοιμῶνται..

(Κατὰ τὰς Θρησκευτικὰς Μελέτας τοῦ Δ. Σ. Μαυροκορδάτου καὶ τὸν
Ιεράρχα τοῦ Ελληνικοῦ Παιγνίου).

75. Ἡ ἑσπέρα.

"Ηδη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας
κατὰ λεπτὸν ὠχριᾶ
καὶ προσηνής τῆς ἑσπέρας
ἡ καλλονὴ μειδιᾶ.
Πῶς πόρφυροῦται ὁ δύων φωστήρ,
τῶν ἐργασίμων ὀρῶν ὁ πατήρ!
Πῶς ωραιῖε τὴν φύσιν ἐφαπλουμένη σκιά!

Ψηφιοποιηθῆκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πέραν τὸν λίσγον τινάσσει
οὐκεμηκῶς φυτουργός,
καὶ τὸν ἴδωτ’ ἀπομάσσει
οὐ πνευστιῶν γεωργός.

Παύει πᾶς θόρυβος, πᾶσα βουλή,
λήγ’ ἡ πανήγυρις, κλεῖ ἡ σχολὴ
καὶ οὐδὲ μαθητὴς εἰς τὸν οἶκον σπεύδει φαιδρὸς καὶ γοργός.

Τίς οὐ παμποίκιλος ἥχος;
Ἄγιον ἐστερινὸν
ὑποχωροῦσα ἥσυχως
ψάλλει ἡ φυλὴ τῶν πτηνῶν.
὾! ἔξεγείρου, καρδία καὶ σύ,
σκέφαι τί ἔπραξας, γνῶθι τίς εἶ,
καὶ εὐγνωμοσύνης τῷ Πλάστῃ καῦσον θυμίαμ’ ἀγρόν.

Ἐπι μικρὸν καὶ τὸ σκότος
ἐπιπολάζει χνιόν,
παύει δὲ θροῦς καὶ δὲ κρότος
τῶν πολυμόχθων βροτῶν.
Τότε ἐρατένισον τᾶστρα θυητέ,
εἴν’ αἱ φωσφόροι θυρίδες αὐταί,
τῆς πατοικῆς κατοικίας τῶν τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτῶν.

† H. TANTALIDVS

76. ·Η ἐσπέρα.

Ἐδυσεν δὲ ἦλιος λάμπει δλ’ ἡ δύσις
καὶ δροσιὰ ποτίζεται καὶ κοιμᾶτ’ ἡ φύσις.

Χαδοπὰ τὰ δειλινὰ ἔνα ἔν’ ἀνοίγουν
καὶ τάηδόνια ’ς τὰ κλαδιά μὲ τραγούδια σμίγουν.

Βόσκει τὴν πέριδικα σιγὰ μέσα τὸ θυμαρίον
καὶ διαρύλλει τραγουδεῖ τὸ χλωρὸν χορτάριον
τᾶστρα εἰς τὸν οὐρανὸν φαίνονται ἔνα, ἔνα,
τὸν κανδήλα τὸν ἐκκλησιανὸν ἔξαφνα ἀραιμένα.

Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἶναι διόσμος δῆλος,
καὶ εἶναι στέγη τῆς λαμπτρᾶς τούρανοῦ διόθλος.
Τὸν ἑσπερινὸν γλυκὺν σήμαντρον σημαίνει.
Προσευχήν τῶν τέκνων του διόθλος προσμένει.

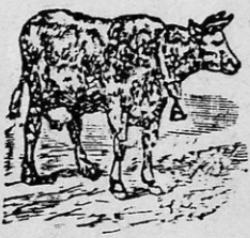
† ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ

ΙΑ' Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

77. Ἡ ἀγελάς, ὁ ἵππος, τὸ πρόβατον καὶ ὁ κύων.

Μία ἀγελάς, εἷς ἵππος καὶ ἕν πρόβατον, ἐνῷ ἔδιον
οἱ μοῦνοι εἶς ἔνα λειμῶνα, ἐιφλονίκουν μεταξύ των
τεῖνον εἶναι τὸ χρησιμώτερον εἶς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ἀγελάς ἔλεγεν· «Ἐγὼ δίδω εἰς αὐτὸν τὸ γλυκὺ^{άλα}, τὸ νόστιμον τυρίον καὶ τὸ
αχὺ βούτυρον.»

Οἱ ἵπποι ἔλεγεν· «Ἐγὼ σύρω
ὴν ἄμαξαν αὐτοῦ, τρέχω ἔλα-
ρψ καὶ φέρω αὐτὸν μὲ ταχύτητα
νέμουν».

Τὸ πρόβατον ἔλεγεν· «Ἐγὼ δίδω εἰς αὐτὸν τὸ γάλα
μου, μὲ τὸ δόποιον τρέφεται, καὶ τὸ μαλλίον μου, μὲ τὸ
ποιον ἔνδύεται!».

Ἐνῷ τὰ τρία ταῦτα ζῷα ἐφιλονίκουν, ἥλθε καὶ οἱ κύων. Καὶ τὰ τρία διὰ μᾶς ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρετήρουν περιφρογητικῶς, ὡς ἂν τοῦ ἔλεγον, «Σὺ εἶσαι ἐν ζῷον ὅλως διόλου ἄχρηστον».

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἥλθε καὶ οἱ κύριοι, ὅστις ἀμφιεῖδεν ὅλα τὰ ζῷά του καὶ ὅμοι μὲν αὐτὰ καὶ τὸν κύνα του, ἐφώναξε μόνον αὐτὸν μὲν γλυκεῖαν φωνὴν νὰ ὑπάγῃ πλησίον του, καὶ ἀφοῦ ὑπῆγε τὸν ἐθώπευσεν.

Ἡ ἀγελάς καὶ οἱ σύντροφοί της, ἀφοῦ εἶδον τοῦτο ἐγόργυζον διὰ τὴν προτίμησιν ταύτην.

Οἱ πόσις μάλιστα ἔλαβε καὶ τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ «Διὰ τί ἡ ἔξαιρετικὴ αὐτὴ ἀγάπη πρὸς τὸν κύνα κύριε; Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς ἄξιοι τῆς ἀγάπης σου περισσότερον ἀπὸ αὐτὸν τὸ ἄχρηστον ζῷον;»

Ο κύριος ἐν τούτοις ἔξηκολούθει νὰ θωπεύῃ τὸ κύνα ἀκόμη τρυφερώτερον καὶ ἀπεκρίθη: «Οχι δάσι. Τὸ γενναῖον αὐτὸν ζῷόν προχθὲς ἀκόμη ἔσωσε μὲν γάλην τόλμην καὶ μὲ πολλὴν κίνδυνον τῆς ζωῆς τοῦ προσφιλὲς μονογενὲς τέκνου μου. Εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔξαπαντος θάλαττος ἐπινίγετο, ἀν δὲν ἦταν αὐτό. Πῶς λοιπὸν νὰ τὸ λησμονήσω καὶ νὰ μὴ το εἴμαι εὐγνώμων εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν;»

78. Ἡ λέαινα καὶ ὁ ναύτης.

Μίαν φορὰν ἐν πλοῖον εἶχε προσορμισθῆ εἰς μίαν ἀκατοίκητον παραλίαν. Περὶ τὴν ἐσπέραν ὁ πλοίαρχος

ἀπέστειλε ναύτας τινὰς εἰς τὴν ἔηράν, διὰ νὰ κόψωσε
ξύλα.

Εἶς ἐκ τῶν ναυτῶν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τοὺς ἄλλους
σιγντρόφους του καὶ περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ δάσους μό-
νος, ὅτε αἴφνης βλέπει μίαν λέαιναν, ἥτις διηυθύνετο
κατ' ἐπάνω του. Νὰ φύγῃ δὲν ἦτο δυνατόν, νὰ ἀντι-
σταθῇ δὲ ἀκόμη ὀλιγώτερον. Ἐστάθη λοιπὸν καὶ αὐ-
τὸς καὶ περιέμενε τὸν θάνατον.

Μὲ μίαν στιγμὴν ἡ λέαινα ἦτο πλέον πλησίον του
ἄλλῳ ἀντὶ νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του, ἔπεισεν εἰς τοὺς πό-
δας του, ἔλειχε τὰς χεῖράς του καὶ ἔβλεπεν ὅλοντὸν
πρὸς ἓν δένδρον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐκεῖ πλησίον. Ἐφαί-
νετο ὡς νὰ παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ο ναύτης κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τίποτε. Ἡτο ζα-
ισμένος ἀπὸ τὸν φόβον. Ἐπειτα ὅμως, ὅτε εἶδεν ὅτι
ἡ λέαινα δὲν τὸν ἔσχισε καὶ ὅτι τὸν ἐθώπευε, συνῆλθεν
ἐπὸ τὸν φόβον καὶ ἐνόησεν ὅτι κάτι ζητεῖ ἡ λέαινα.
Απεφάσισε λοιπὸν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Οτε ἐπλησίασεν εἰς τὸ δένδρον, εἰς τὸ ὅποιον ἡ
λέαινα ὅλοντὸν διηγύθυνε τὰ βλέμματά της, ὁ ναύτης
ταρετήρησε μεταξὺ τῶν κλάδων αὐτοῦ ἕνα πίθηκον,
ο ὅποιος ἐκράτει εἰς τοὺς βραχίονάς του δύο λεοντι-
δεῖς. Τοὺς εἶχεν ἀρπάσει, ὅτε ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς φω-
κεᾶς της ἡ λέαινα.

Ο ναύτης ἐνόησε τότε τί ἔζήτει ἡ λέαινα καὶ ἔρχισε
ι ἀποκόπτη τὸ δένδρον, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο καὶ πολὺ¹
παχύ. Ἐνῷ ὁ ναύτης κατεγίνετο νὰ ἀποκόψῃ τὸ δέν-

δρον, ἢ λέαινα παρεφύλαττε τὸν κλέπτην τῶν τέκνων τῆς καὶ κατὰ τὴν στιγμήν, τὴν ὅποιαν τὸ δένδρον κατέπεσε, δι[?] ἐνὸς πηδήματος συνέλαβε τὸν πίθηκον καὶ ἀμέσως τὸν κατεσπάραξεν. Ο ναύτης ἔβλεπε καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόδον του.

Αφοῦ ἢ λέαινα ἐπανεῦρεν ἀβλαβῆ τὰ μικρά της τέκνα καὶ ἀφοῦ ἐμύρισε καὶ ἔλειξε ταῦτα, τρέχει εὐθὺς πρὸς τὸν περίφοδον ναύτην, τὸν λείχει, καὶ παντοιοτρόπως προσπαθεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν μεγαλην εὐγνωμοσύνην της. Ἐπεσεν εἰς τὸν πόδας του ἔτριψε μερικὰς φορὰς τὴν κεφαλήν της ἐπ' αὐτῶν ἔπειτα ἔλαβεν εἰς τὸ στόμα τὰ τέκνα της, ὅπως συνηθίζουν αἱ γάτται νὰ λαμβάνωσι τὰ γαττάκια, καὶ ἔφυγεν.

Ο ναύτης ἐδόξασε τὸν Θεόν, διότι ἐσώθη ἀπὸ ἐν τοιούτον κίνδυνον, καὶ εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς τὸ πλοῖον ὃπου ἔφθασε μετ' ὅληγας στιγμάς.

79. ὁ δοῦλος καὶ ὁ λέων.

Μίαν φορὰν εἴς δοῦλος εἶχεν ἕνα πολὺ σκληρὸν κύριον. Κάθε ἡμέραν τὸν ἔδερνε καὶ τὸν ἔβασάντεν. Ο δοῦλος δὲν ἦδύνατο νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ κύριόν του. Εἰς ἐκείνους τὸν χρόνους τοῦτο ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατον. Διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ λοιπὸν ὁ δοῦλος καὶ φονευθῇ, ἐκρύφθη εἰς τὸ δάσος, μέσα εἰς βαθὺ σπήλαιον.

Ἐνῷ ήτο ἔκει καὶ ἐσυλλογίζετο τί θὰ ἀπογίνη, βλέπει νὰ εἰσέρχηται εἰς τὸ σπήλαιον εἰς λέων. «Α! τόρα εἴμαι χαμένος!», εἶπε καὶ περιέπεινε τὸν θάνατόν του.

Ο λέων, ὅτε εἶδεν ἄνθρωπον εἰς τὸ σπήλαιον, διευθύνεται κατ’ εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασεν ἐστάθη, ὑψώσε τὸν ἕνα πόδα του καὶ τὸν προέτεινεν. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τὸν δυστυχῆ δοῦλον.

—«Τόρα θὰ μὲ σχίσῃ!» εἶπε καὶ ἐσιώπησεν.

Άλλ’ ὁ λέων δὲν τὸν ἔσχισεν. Εξηκολούθει νὰ φρατῇ τὸν πόδα του ὑψωμένον καὶ νὰ λείχῃ αὐτόν. Γότε ὁ δοῦλος ἔλαβε θάρρος, παρετήρησε τὸν πόδα τοῦ λέοντος καὶ εἶδεν ὅτι μία σκληρὰ ἄκανθα ήτο ἐμπηγμένη εἰς αὐτόν.

Ο δοῦλος ἐνόησε τί ζητεῖ ὁ λέων. Λαμβάνει λοιπὸν τὸν πόδα αὐτοῦ, προσπαθεῖ μὲ πολλὴν προσοχὴν νὰ ξαγάγῃ τὴν ἄκανθαν καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἐξήγαγεν.

Τότε ἤρχισε νὰ τρέχῃ αἷμα πολὺ ἀπὸ τὴν πληγὴν, ἣ δποία ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὴν ἄκανθαν εἰς τὸν πόδα τοῦ λέοντος. Ο δοῦλος ἔπλυνε τὴν πληγὴν μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐδεσεν αὐτὴν μὲ μίαν λωρίδα, τὴν ποίαν ἔσχισεν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του. Τοῦτο ἐγίνετο καθ’ ἡμέραν μέχρις ὅτου ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ὁ λέων.

Απὸ τότε ὁ λέων ἤγάπα πολὺ τὸν δοῦλον. Εξήρετο εἰς κυνήγιον, ἔφερεν εἰς αὐτὸν δορκάδας, λαγωύς, ἀρνία καὶ ἄλλα τοσαῦτα ζῶα, διὰ νὰ τρώγῃ,

ἐκάθητο πλησίον του καὶ ἐκοιμᾶτο μαζὶ μὲν αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιον.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔζων ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ οἱ δύο ὅμοι. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν συλλαμβάνεται ὁ λέων εἰς μίαν παγίδα καὶ δειμένος φέρεται εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς χώρας ἐκείνης καὶ ρίπτεται εἰς τὸ θηριοτροφεῖον. Ὁ δοῦλος ἔμεινε τότε μόνος. Ἡτο ἡναγκασμένος τότε νὰ ἐξέρχηται ἀπὸ τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ ζητῇ τροφήν.

Πολλὰς ἡμέρας ἔζη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἦτο εἰς τὸ δάσος συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, φέρεται δέσμιος εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ρίπτεται εἰς τὰς φυλακάς. Ἐπειτα κατεδικάσθη νὰ ριφθῇ εἰς τὰ ἄγρια θηρία καὶ νὰ ἀποθάνῃ.

"Οτε ἥλθεν ἡ ὥρισμένη ἡμέρα διὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὰ ἄγρια θηρία, συνηθροίσθη πολὺς κόσμος, διὰ νὰ ἴδῃ τὸ θέαμα αὐτό. Ὁ δοῦλος δειμένος φέρεται εἰς μίαν στενήν πλατεῖαν περιτριγυρισμένην μὲν κιγκλίδας. Ὁ δυστυχῆς ἔζων ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν καὶ βαθύτατα λυπημένος περιέμενε τὸν θάνατον.

Μετ' ὀλίγον ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς πλατείας καὶ ὅρμῳ κατ' ἐπάνω του εἰς φορερὸς λέων μὲν λύσσαν πολλήν. Ὁ λέων, ἀμα ἔφθασε πλησίον τοῦ δυστυχοῦς διούλου, ἐσταμάτησε. Τὸν παρετήρησε καλὰ καὶ ἥρχισε νὰ λείχῃ τὰ χεῖρας αὐτοῦ. Ὁ δοῦλος ἀνεγνώρισε τὸν λέοντα, μετὰ τοῦ ὅποιου συνέζη ἄλλοτε εἰς τὸ σπήλαιον, ἔλαβε θάρρος καὶ τὸν ἐθώπευεν.

"Ολοι οι ἄνθρωποι, οι ὅποιοι μὲ περιέργειαν πολλὴν περιέμενον νὰ κατασπαράξῃ ὁ λέων τὸν δοῦλον, ὅτε εἶδον αὐτὸν νὰ λείχῃ καὶ νὰ θωπεύῃ τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον, ἐθαύμασαν καὶ συνεκινήθησαν πολύ. Ὁ βασιλεὺς, ὁ ὅποιος ἦτο παρών, συνεκινήθη καὶ αὐτὸς πολὺ καὶ εἶχε μεγίστην περιέργειαν νὰ μάθῃ πῶς συμβαίνει τὸ τοιοῦτον. Ἐρωτᾷ λοιπὸν τὸν δοῦλον ἢν γνωρίζῃ τὸποτε. Τότε ὁ δοῦλος διηγήθη πῶς εὗρε τὸν ιέοντα εἰς τὸ σπήλαιον, πῶς ἐθεράπευσεν αὐτόν, πῶς συνέζων ὡς καλοὶ φίλοι ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ πῶς ἔτειτα ἔχωρίσθησαν, μέχρις ὅτου συνηντήθησαν ἐκεῖ.

"Ολοι ἥκουον τὴν διηγήσιν ταύτην τοῦ δούλου μὲ τολλὴν συγκίνησιν. "Οτε δὲ ἐτελείωσεν, ὅλοι μὲ μίαν φωνὴν παρεκάλεσαν τὸν βασιλέα νὰ χαρίσῃ τὴν ζωὴν ἐις τὸν δυστυχῆ αὐτόν, καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον.

"Ο βασιλεὺς, ὁ ὅποιος εἶχε πολὺ ἀγαθὴν ψυχήν, τῷ χάρισε τὴν ζωὴν καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἐλεύθερον καὶ νὰ τοῦ δώσωσι τὸν λέοντα.

"Ο δοῦλος μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς εὐχαρίστησε τὸν βασιλέα καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ δικῖοι ἥσαν ἐκεῖ, ἔλαβε τὸν λέοντα καὶ ἔψυγεν. Ἡτοπλέον ἐλεύθερος, περιήρχετο τὰς διαφόρους πόλεις μὲ τὸν λέοντα, διηγεῖτο τὴν ἴστορίαν ταύτην, ἔλαμβανε τλούσια δῶρα παρ' ὅλων, ὅσοι ἥκουον αὐτὴν, καὶ οὕτω ζησεν ἐλεύθερος πλέον καὶ εὔτυχῆς.

80. Ἡ νῦξ.

Οταν μετὰ τὸ δεῖπνον ἐξέλθῃ τις ἐκ τῆς οἰκίας του ἀνοιξῃ κανὲν παράθυρον καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἰδῃ πρὸς τὰ ἔξω, ἀδύνατον πλέον νὰ γνωρίσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐγγάριζε. Νομίζει ὅτι αὐτὸς ὁ οὐρανός, τὸν ὁποῖον παρατηρεῖ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἶναι ἄλλος. Δὲν εἶναι ὁ ἰδιος οὐρανός, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε τὴν ἡμέραν. Νομίζει ὅτι αὐτὴ ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν αὐτὴν τὴν στιγμὴν βλέπει νὰ ἐκτείνηται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του, εἶναι ἄλλη. Δὲν εἶναι ἡ ἰδία γῆ, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε τὴν ἡμέραν.

Εἰς τὴν γῆν, ὅπου καὶ ἀν στρέψῃ τις τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν νύκτα, εἶναι σκότος βαθύ. Τίποτε δὲν διακρίνεται, τίποτε δὲν φαίνεται. Αἱ οἰκίαι δποῖαι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐφαίνονται καλὰ καὶ διεκρίνογτο καλά, τὴν νύκτα δὲν φαίνονται διόλου. Οἱ κῆποι, αἱ πεδιάδες, τὰ δάση καὶ τὰ δρῦ, τὰ ὁποῖα τὴν ἡμέραν ἐφαίνοντο κατεστολισμένα μὲν πράσινα καὶ λευκὰ καὶ ἐρυθρὰ καὶ κίτρινα καὶ κυανᾶ καὶ παντὸς ἄλλου εἰδούς γράμματα, τὴν νύκτα οὐδὲ φαίνονται καν. Ἡ θάλασσα καὶ οἱ ποταμοί, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἔλαμπον ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου, τὴν νύκτα οὐδὲ φαίνονται καν. "Ολα εἶναι μαῦρα καὶ σκοτεινά. Οὕτε ὑψώματα οὔτε κοιλότητες, οὔτε καμμία ἀνωμαλία διακρίνεται πουθενά. "Ολα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τὰ ἴδια· ὅλα εἶναι ἐν πρᾶγμα ἀτελεύτητον μαῦρον καὶ σκοτεινόν.

Αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ πλατεῖαι καὶ τὰ ἐργαστήρια, τὰ ὁποῖα πρὸ διλέγουν κατὰ τὴν ἡμέραν ἡσαν γεμάτα ἀπὸ ἀνθρώπους κινουμένους ἐπάνω, κάτω, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τὴν νύκτα εἶναι ἔρημα. Κανεὶς πουθενά δὲν φαίνεται. Τὰ πολύφωνα ἄγρια τῶν καλλικελάδων φρίδιῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐγέ-

μιζον τὸν ἀέρα κατὰ τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα πουθενὰ πλέον δὲν ἀκούονται. Πανταχοῦ τῆς γῆς σιγὴ ἄκρα καὶ σκότος βαθὺ κατὰ τὴν νύκτα. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου πνίγεται ἀπὸ τὴν μεγάλην ἡσυχίαν καὶ ἀπὸ τὸ βαθὺ σκότος.

Μόνον ὑπερέινω τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν λάμπει ολίγον. Ἄφοῦ ἔλειψε τὸ μέγα καὶ φωτεινὸν ἀστρον τῆς ἡμέρας, ὁ καλλιλαμπέτης ἥλιος, καὶ τὸ σκότος ἐκάλυψεν ὅλον τὸν κόσμον, ὁ οὐρανός, ὅλος φῶς καὶ λάμψις κατὰ τὴν ἡμέραν. τὴν νύκτα εἶναι ὅλως διόλου διαφορετικός. Εἶναι κατεστολισμένος μὲν ἀπείροις λαμπροῖς ἀστέραις. Οἱ ἀπείροι οὗτοι λαμπροὶ ἀστέρες, διεσκορπισμένοι: εἰς τὸν ἀχανῆ Θόλον τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἀπείροι: μικροὶ φωτεινοὶ λαμπτῆρες, βίπτουσιν ἐκ τῶν ἀπερχοντων αὐτῶν ἀποστάσεων καὶ εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ σιωπηλὴν ἡμῶν γῆν τὸ ἀπαλὸν καὶ γλυκὺν αὐτῶν φῶς. Εἰς τὸ ωχρὸν σκιόφων αὐτῶν φαίνονται ἀμυδρότατα τὰ ὄφη καὶ οἱ λόφοι καὶ τὰ ὑψηλὰ δέγδρα τῆς γῆς, ὡς γίγαντες βαρυπενθοῦντες, μαῦρα ἐνδεδυμένοι καὶ σιωπηλοί.

Τὸ ωχρὸν σκιόφων τῶν ἀστέρων γίνεται διάλυση ζωηρότερον, ὅταν εἶναι καὶ ἡ σελήνη εἰς τὸν οὐρανόν. Φαίνονται τότε διάγρατεροι ἀστέρες εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ τὸ φῶς γίνεται ζωηρότερον εἰς τὸν κόσμον. Ἡ σελήνη, μεγαλύτερα ὅλων τῶν ἀστέρων καὶ πορευομένη δι' αὐτῶν, φωτίζει ζωηρότερον καὶ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν. Στίλβει ἡ θάλασσα καὶ διακρίνονται: καθαρώτερον τὰ ὄφη καὶ οἱ λόφοι, αἱ πεδιάδεις καὶ αἱ κατοικίαι τῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ταύτην ὥραν ὅλα, ὅσα ἔχουσι ζωήν, ἀναπαύονται. Τὰ φυτά, τούλαχιστον τὰ εὐγενέστερα καὶ λεπτότερα ἐξ αὐτῶν, συστέλλουσι τὰ φύλλα, αὐτῶν κλείσουσι τοὺς κάλυκας αὐτῶν καὶ ἴν-

παύονται. Τὰ ζῷα χάνουσι τὴν ζωηρότητα αὐτῶν, ἔρχονται εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν καὶ κοιμῶνται. Οἱ ἀνθρώποι κλείονται εἰς τὰς καποικίας αὐτῶν. Ἐκεῖ ἡ μάζμυν διηγεῖται εἰς τοὺς μικροὺς ἐγγόνους αὐτῆς παραμύθια. Ἡ μήτηρ παραθέτει τὸ δεῖπνον. Οἱ γονεῖς ἐναγκαλίζονται τὰ προσφιλῆ τέκνα αὐτῶν. Τὰ τέκνα ἀσπάζονται τὴν χειρα τῶν φιλοστόργων γονέων αὐτῶν. Προσεύχονται ἐνώπιον τῶν ἀγίων εἰκόνων ὅλοι ὅμοι καὶ ἀπέρχονται ἔκαστος εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ καὶ κοιμῶνται μέχρις δτου ὁ Θεὸς φέξῃ πάλιν τὴν ἥμέραν.

(Κατὰ τὰς Θοησκευτικὰς Μελέτας τοῦ Δ. Σ. Μαυροκορδάτου καὶ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας ποιητὰς).

81. -Η νύξ.

Πόσον ἱσυχα κοιμᾶται
καὶ ἡ θάλασσα κ' ἡ γῆ!
εἰς τὰ δάση μας πλανᾶται
μανδοφόρα ἡ σιγή!

Κάπον κάπον ψιθυρίζει
's τὸ ράκι τὸ νερό,
τὸν αἴθέρα διασχίζει
ἔνα σύδομα φωτερό.

Σιγανή καὶ μυρωμένη
στέκε' ἡ αὔρα τοῦ βουνοῦ,
ἀπὸ ἀστρα στολισμένη,
εἰν' ἡ στήλη τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκοιμήθηκε τὰηδόνι
's τὰ δλόδροσα κλαδιὰ
καὶ δ ὄπνος καμαρώνει
εἰς τὰς κλίνας τὰ παιδιά.

"Αν κοιμᾶται ὅλ' ἡ πλάσις
καὶ τὸ κῦμα καὶ ἡ γῆ,
ὅς κοιμῶνται αἱ ἐκτάσεις
's τοῦ ἀπείρου τὴν σιγή.

"Ἐνας ἀγρυπνος τὰ σκέπαι
νυκτοφύλαξ κραταύσ,
μὲ τὸν ἀνπνον τὰ βλέπει
δφθαλμόν του δ Θεός.

+ ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ

ΙΒ Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ

82. ‘Ο γενναῖος γέρων.

Μίαν φορὰν ἐν πλοῖον, τὸ ὅποῖον ἔπλεεν ἀπὸ ἑνὸς λιμένος εἰς ἄλλον, ἥναγκάσθη ἐνεκα νηνεμίας νὰ ἀγκυροδολήσῃ πλησίον ἑνὸς ἀκρωτηρίου. Ἐκεῖ περιέμενεν οὔριον ἄνεμον, οὐα ἔξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν· του,

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἡγέρθη σφοδροτάτη τρικυμία, ἢ ὅποια ἐμαίνετο συνεχῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ δύο νυκτας. Οἱ ίστοι τοῦ πλοίου ἐθραύσθησαν καὶ αἱ ἄγκυραι ἀπεκόπησαν. Τὸ πλοῖον εὑρέθη εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια πότε μὲν τὸ ἔξυφωνον εἰς τὸ ἀέρα, πότε δὲ τὸ κατέρριπτον πάλιν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Τέλος τὰ κύματα τὸ ὕθησαν μεθ' ὄρμῆς πρὸς τὴν ξηράν, ὅπου μετ' ὀλίγον καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἀμμού. Τότε ἥρχισαν νὰ ἀποσπῶνται τὰ ξύλα αὐτοῦ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ τὸ πλοῖον ὀλίγον κατ' ὄλιγον διελύετο.

Πλησίον τῆς ξηρᾶς ἐκείνης ὑπῆρχεν ἐν χωρίον. Οἱ χωρικοὶ ἔβλεπον ὅτι τὸ πλοῖον ἥρχισε νὰ διαλύηται ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ἡθελον νὰ δράμιωσιν εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἀλλὰ δὲν εἶχον καμμίαν λέμβον.

Μεταξὺ τῶν χωρικῶν ἦτο καὶ εἰς γέρων ἔβδομή κοντα ἐτῶν, ἥλιοκαής, στιθαρὸς καὶ πολὺ γεγναῖος

ἄνθρωπος. Ο γέρων χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, τρέχει εἰς τὴν καλύβην του, ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ἵππου του, σπεύδει πρὸς τὴν παραλίαν καὶ φωνάζει: «Ἀνθρώποι, σπεύσατε νὰ σήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους!»

Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ἵππου του εἰς τὴν ἀφρίζουσαν θάλασσαν. Ο ἵππος ἥτο νέος καὶ πολὺ ἴσχυρός. Ἐκολύμβα ἔξαίρεται. Ἐπάλαισεν ἀρκετὰ μὲ τὰ φούσερὰ κύματα, ἀλλὰ τέλος ἔφθασε μέχρι τοῦ πλοίου.

—«Δύο ἀπὸ σᾶς», φωνάζει ὁ γενναῖος γέρων, «πηδήσατε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κρατήθητε ἐκ τῆς οὐρᾶς του ἵππου. Ο Θεὸς θὰ μᾶς σώσῃ εἰς τὴν ἔηράν. Επειτα ἐπιστρέψω καὶ λαμβάνω καὶ ἄλλους».

Εἰς τὴν στιγμὴν ἐπήδησαν δύο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκρατήθησαν ἐκ τῆς οὐρᾶς του ἵππου. Ο γέρων διευθύνεται μετ' αὐτῶν πρὸς τὴν ἔηράν, καὶ μετὰ ἀγῶνα πολὺν ἔφθασαν, χωρὶς νὰ πάθωσι τίποτε.

Μόλις ἀφῆκεν αὐτοὺς ἐκεῖ, ρίπτεται ἐκ νέου εἰς τὴν μυκωμένην θάλασσαν καὶ ἔρχεται εἰς τὸ πλοῖον. Καλεῖ πάλιν δύο ἐπιβάτας νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸν ἐπικίνδυνον πλοῦν καὶ μετ' ὀλίγον φέρει καὶ τούτους καὶ ἐκρατήθησαν ἐκ τῆς οὐρᾶς του ἵππου. Ο γέρων διευθύνεται μετ' αὐτῶν πρὸς τὴν ἔηράν, καὶ μετὰ ἀγῶνα πολὺν ἔφθασαν, χωρὶς νὰ πάθωσι τίποτε.

Μόλις ἀφῆκεν αὐτοὺς ἐκεῖ, ρίπτεται ἐκ νέου εἰς τὴν μυκωμένην θάλασσαν καὶ ἔρχεται εἰς τὸ πλοῖον. Καλεῖ πάλιν δύο ἐπιβάτας νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν εἰς τὸν

πικίνδυνον πλοῦν καὶ μετ' ὀλίγον φέρει καὶ τούτους
ισίως εἰς τὴν ἔηράν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ γενναῖος γέρων ἔσωσε
ένα καὶ τέσσαρας ἀνθρώπους.

Οἱ διασωθέντες ναυαγοὶ πίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας
αὐ καὶ δὲν ἔχουσι λόγους νὰ ἔχφράσωσι τὴν εὐγνωμο-
ύην αὐτῶν. Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν ἔξορκίζουσι
ετὰ δακρύων νὰ μὴ ἐκτεθῇ ἐκ νέου εἰς τὸν κίνδυνον.
Αλλ᾽ οὐδεὶς ἀναχαιτίζει αὐτόν. Ὁ γενναῖος ἀνθρωπὸς
ἐν ἀκούει καὶ δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ἐκείνους,
ὅποιοι κινδυνεύουσιν. Ρίπτεται καὶ πάλιν εἰς τὰ
φρίζοντα κύματα, ἔρχεται εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐκεὶ φω-
τίζει, σπως καὶ ἄλλοτε, νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν
καὶ νὰ κρατηθῶσιν ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου του δύο.

Δυστυχῶς, ἐναντίον τῆς διαταγῆς του, ἀφοῦ ἔπεισον
αὐ καὶ ἐκρατήθησαν ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου, πίπτει
καὶ τρίτος, ὁ ὅποιος κρατεῖται ἐκ τῶν ἥνιων. Ὁ ἵπ-
πος δὲν ἔτο δύνατὸν πλέον νὰ κολυμβήσῃ καὶ μετ' ὄ-
γρον βυθίζεται τὸ εὐγενὲς ζῷον εἰς τὸ βάθος τῆς θα-
λασσῆς καὶ πνίγεται. Μαζὶ δὲ μὲ αὐτὸν βυθίζεται πρῶ-
τος ἕκεινος ὅστις ἔκαμε τὸ μέγα τοῦτο κακόν, ἔπειτα
δύο ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἐκρατοῦντο ἐκ τῆς οὐρᾶς του
που, καὶ τελευταῖος ὁ γενναῖος γέρων.

— Ο ἀνθρωπὸς τὰ ἐννοεῖ κι' δ Θεὸς τὰ οἰκονομεῖ

— Οσα θέλεις γύρευε, κι' ὅσα θέλει δ Θεὸς σου δίνει.

— Κάμε καλὸς καὶ φίξ το 'σ τὸ γιαλό.

83. 'Ο γενναῖος ἐργατικός.

Εἰς μίαν πόλιν ἔγινέ ποτε μεγάλη πυρκαϊά. Πολλοὶ οἰκίαι εἶχον γίνει στάκτη. Τότε ἐκεῖ ἀπὸ μίαν οἰκίαν ἡ ὁποία ἐκαίετο, ὥρμησε μία γυνὴ κλαίουσα καὶ πτυπῶσα τὰ στήθη της. Τὸ παιδίον τῆς ἦτο μέσα εἰς τὴν καιομένην οἰκίαν καὶ θάξαν μέγαλα καὶ δὲν ἤδυνατο νὰ πλησιάσῃ ἡ δυστυχὴς μήτηρ, οἵα σώσῃ τὸ τέκνον της.

Ἐκεῖ ἦτο καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἤκουε τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους αὐτῆς.

— «Χιλίας δραχμὰς δίδω εἰς ἐκεῖνον», εἶπεν ὁ βασιλεὺς, «ὅστις θάξαν σώσῃ τὸ παιδίον τῆς δυστυχοῦ μητρός».

Ἐνῷ ὁ βασιλεὺς ἔλεγε ταῦτα, ἐργατικὸς ἄνθρωπος διασχίζει τὸ πλῆθος καὶ ρίπτεται εἰς τὴν καιομένην οἰκίαν.

«Ολοὶ ἐφώναξαν· «Θάξαν μὲν ὁ δυστυχής! 'Ο Θεὸς τὸν βοηθήσῃ!»

Εἰς τὴν στιγμὴν ὁ ἄνθρωπος ἔχαθη. Καθόλου δὲ φωναῖος ἦτο πλέον μέσα εἰς τὴν καιομένην οἰκίαν.

Μετ' ὅλην διαστολὴν μὲν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὁ γενναῖος ἄνθρωπος ἐφάνη μὲν τὸ παιδίον εἰςτὴν ἀγκάλη.

— «Μέγας εἶναι ὁ Θεός!» ἐφώναξαν ὅλοι μὲν μία φωνὴν.

— «Ο ἄνθρωπος ἐσώθη. Ολίγον εἶχον καῆαι χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν του μόνον.

Ἡ μήτηρ, ὅτε εἶδε σῶν τὸ παιδίον αὐτῆς, ἀπὸ τὴν
αράν τὴν μεγάλην δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμη. Ἔγέλα,
ἰκλαίεν, ἐδόξαζε τὸν Θεόν, εὐχαρίστει τὸν γενναῖον
ἀνθρωπον, εὐχαρίστει τὸν βασιλέα. Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι
ἴχαιρον, ἐδόξαζον τὸν Θεόν, καὶ ἐθαύμαζον τὸν γεν-
αῖον ἐργατικόν.

Τότε ὁ βασιλεὺς προσεκάλεσεν αὐτόν, τὸν ἐπήνεσε
καὶ τὴν γενναίαν του πρᾶξιν καὶ ἥθελε νὰ τοῦ δώσῃ
ἃς χιλίας δραχμάς. Ὁ γενναῖος ὅμως ἀνθρωπὸς δὲν
θέλησε νὰ δεχθῇ αὐτάς.

— «“Ο, τι ἔκαμα», εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα, «ἔπρεπεν
ἐνθρωπὸς νὰ τὸ κάμω. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅστις
ἐέβοήθησε καὶ ἔσψα απὸ τὰς φλόγας τὸ παιδίον.
Ιώσατε τὰ χρήματα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν
ύινανται νὰ ἐργασθῶσιν. Εἰς ἐμὲ ἀρκεῖ ἡ χαρά. Τὴν
προξένησα εἰς τὴν δυστυχὴ μητέρα τοῦ παιδίου».

84. ‘Ο ατρόμητος πλοηγὸς Θωμᾶς

Εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν γίνονται μεγάλαι καὶ φο-
ρεῖαι τρικυμίαι. Τὰ πλοῖα, τὰ ὅποια πλέουσιν εἰς τὴν
αύρην θάλασσαν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔχου-
νται ἀνάγκην πλοηγῶν, ίνα διέλθωσι τὰ στενὰ τοῦ Βοσπό-
ρου. Ὅταν οἱ πλοηγοὶ οὗτοι ιδωσι μηκὺθεν πλοιόν τι
ἔρχονται εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἔρχονται πρὸς τὰ πλοῖα·
παθαίνουσιν εἰς αὐτὸν καί, ἐπειδὴ γνωρίζουσι καλὰ τὰ
τρητά, ἐκεῖνα, διδηγοῦσιν ἀσφαλῶς τὰ πλοῖα διὰ μέσου τῶν
τενῶν εἰς τὸν λιμένα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Μιαν ἡμέραν τοῦ φθινοπώρου ἡ τρικυμία εἰς τὸ πέλαγος ἦτο πολὺ μεγάλη. Τὰ κύματα ως ὅρη ὑψηλὰ ἐκυλίοντο τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο μὲ βοήν πολλήν. Οἱ ἀφροὶ αὐτῶν ἐσκέπαζον ὅλον τὸ πέλαγος. Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινὸς καὶ ὁ ἄνεμος πολὺ σφοδρός. Ἐμυκάντο τὰ κύματα, ἐσύριζεν ὁ ἄνεμος, ἐβρόγυτα ὁ οὐρανός. Μικρὸν πλοιάριον, φερόμενον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐπλησίαζε πρὸς τὰ στενά· τὰ ιστία εἶχον σχισθῆ, οἱ ιστοὶ καταθραυσθῆ καὶ τὸ πηδάλιον καταθραυσθῆ. Τὸ πλοιάριον ἦτο εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων. Ἡ θάλασσα διερχομένη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου ἥπειλε ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν νὰ καταποντίσῃ αὐτό.

Κόσμος πολὺς εἶχε συναθροισθῆ εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἔβλεπον τὸ πλοιάριον νὰ παλαιή μὲ τὰ κύματα καὶ δὲ ἕξευρον τὶ γὰ κάμωσιν ὅπως σφέσωσι τοὺς ναύτας. Ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κύματα ἐσπρωχγον τὸ πλοιάριον πρὸς τοὺς βράχους τῶν στενῶν καὶ θὺ συνετρίβετο καὶ θὰ κατεποντίζετο. Οἱ τολμηρότεροι τῶν πλοηγῶν προσεπάθουν μὲ τὰ ἔλαφρὰ αὐτῶν πλοιάρια νὰ πλησιάσωσι τὸ κιγδυμεῖον πλοίον, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Τὰ κύματα καὶ ὁ ἄνεμος ἥπειλουν καὶ αὐτὸς νὰ καταποντίσωσιν.

Ἡ ἀγωνία τοῦ κόσμου ἦτο μεγάλη. Νὰ εἶναι τόσο πλησίον καὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ τοὺς βοηθήσωσιν. Ἐπεκαλούντο τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ κύματα ἐγίνοντο μεγαλείτερα, ὁ ἄνεμος σφοδρότερος, ἡ δὲ νὺν ἐπλησίαζε. Κατὰ τὴν φρικτὴν ταύτην ἀγωνίαν εἰς τῶν πλοηγῶν, ὁ ἀτρόμητος Θωμᾶς, ὁ τολμηρότατος καὶ ἐπιτηδειότατος πάντων, ἐκδύεται τὰ φορέματά του, περιτυλίσσει εἰς τὴν μέσην του ἐν σχοινίον, κάμνει τὸν σταυρόν του καὶ ρίπτεται εἰς τὰ ἄγρια κύματα.—«Δι! ὅγομε τοῦ Θεοῦ», φωνάζει ὅλος ὁ κόσμος. «Κρῖμα! Ὁ γενναῖος

Θωμᾶς δὲν θὰ ἴδῃ πλέον τὴν γυναικά του καὶ τὰ τέκνα του. Θὰ τὸν καταπίωσι τὰ κύματα. ‘Ο Θεὸς νὰ τὸν βοηθήσῃ».

Ἐν τούτοις ὁ Θωμᾶς ἔχων πεποίθησιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ συλλογιζόμενος διὰ θὰ σύστη κινδυνεύοντας ἀνθρώπους, παλαίει πρὸς τὰ κύματα καὶ κολυμβῶν προσπαθεῖ ἵψε φθάση εἰς τὸ πλοιάριον. Ἀλλὰ τὰ κύματα ἥσαν ἄγρια καὶ τὸν ἕρριπτον πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν παραλίαν. Ὁ κόσμος ἐφώναξε νὰ σταθῇ, ἀλλ’ αὐτός, συλλογιζόμενος ἵτι θὰ ἐπιγίγοντο οἱ ἀνθρώποι, δὲν ἤκουε. Τέσσαρας φοίτες τὸν ἕρριψαν τὰ κύματα εἰς τὴν παραλίαν, ἀλλὰ τὴν τέμπτην φορὰν κατώρθωσε κολυμβῶν νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς αἰδηνεύοντας.

Οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἀπηλπισμένοι ἐντελῶς, δτε εἶδον τὸν γενναιότατον ἀνθρώπον πλησίον αὐτῶν, ἔλαβον Θάρος. Ἐδόξασκαν τὸν Θεὸν καὶ ἐσπευσαν νὰ τὸν ἰναβιβάσιν εἰς τὸ πλοῖον. Ἀλλ’ ὁ Θωμᾶς δὲν ἦτο διὰ τὸ πλοῖον. Ἐξετύλιξε τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον εἶχε τυλιγμένον λε τὴν μέσην του καὶ ἐφώναξε. «Λάβετε τὴν μίαν ἄκραν λε σχοινίου· κρατήθητε ὅλοι καλὰ ἀπ’ αὐτὸν καὶ προσέρτε νὰ πέσητε ὅλοι εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν θὰ σᾶς φωτίξω».

Οἱ γαῦται ἔλαβον τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου καὶ ἐκράτουν μέτρην. Ὁ Θωμᾶς, δταν εἶδε τοῦτο, δένει τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ σχοινίου σφιγκτὰ εἰς τὴν μέσην του καὶ κολυμβῶν φθάνει εἰς τὴν παραλίαν. Ὁ κόσμος σπεύδει καὶ ἔχγει αὐτὸν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐπειτα λαμβάνοντας πολλοὺς δμοὺς τὸ σχοινίον καὶ φωνάζουσι τοὺς γαύτας νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σύροντες αὐτοὺς τοὺς σύροντας εἰς τὴν ξηράν. Οἱ δυστυχεῖς, ἔμα κέπάτησκαν τὸν ἄδικα αὐτῶν εἰς τὴν ξηράν, ἐδόξασκαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν

ἀνέλπιστον αὐτῶν σωτηρίαν καὶ δὲν ἤξευρον πᾶς γὰρ εὑ-
χαριστήσωσι τὸν γενναιόν Θωμᾶν.

— «Τὸν Θεόν γὰρ εὔχαριστητε», εἶπεν ὁ Θωμᾶς. «Αὐ-
τὸς σᾶς ἔσφεν. Ἐγὼ ἡμην ἐν ἀπλοῦν ὅργανον τῆς ἀγα-
θότητος αὐτοῦ καὶ τίποτε περιεστέρον.»

Απὸ τότε οἱ συμπολῖται τοῦ Θωμᾶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς
γενναιότατον ἀνθρώπον. Διὸ τῆς τόλμης αὐτοῦ καὶ τῆς
πεποιθήσεως εἰς τὸν Θεόν κατώρθωσε γὰρ σφῆς ὄκτω ἀν-
θρώπους ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

85 Η πρωΐα.

Εἶναι νῦν! Τὰ ἀστρα στήλουσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Σκυθ-
τος βαθὺ καλύπτει πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ δρῦ, τὰ
δάση, οἱ λειμῶνες, οἱ ποταμοί, ἡ θάλασσα δὲν διακρί-
νοται. Αἱ οἰκίαι, οἱ κῆποι, τὰ δένδρα, τὰ ἀνθη δὲν φαί-
νονται. Πανταχοῦ σκύτος βαθὺ καὶ ἡσυχία μεγάλη. Τί-
ποτε δὲν φαίνεται, τίποτε δὲν ἀκούεται, τίποτε δὲν κι-
νεῖται. Τὰ πάντα κοιμῶνται.

Αλλ' ίδού! Τὰ ἀστρα ἀρχίζουσι νὰ μὴ στήλωσι
πλέον, ὅπως ἔστιλθον πρότερον. Ἀρχίζουσι νὰ ωχριῶσι
καὶ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου γίνονται ἀφαντα. Η φωνὴ
τοῦ ἀλέκτορος ἀκούεται μακρόθεν. Εἰς τὰ βάθη τοῦ ὄρि-
ζουτος ἀρχίζουσι γὰρ διακρίνωνται τὰ ὑψηλὰ δρῦ. Οἱ
λέφοι καὶ τὰ δάση, ἀρχίζουσι γὰρ φαίνωνται. Αἱ οἰκίαι,
αἱ καλύβαι καὶ τὰ παρακείμενα δένδρα ἔξερχονται δλίγον
κατ' δλίγον ἀπὸ τὸ σκύτος καὶ ἀρχίζουσι γὰρ διακρίνων-
ται, συγκεχυμένως μὲν κατ' ἀρχάς, καθαρώτερον δὲ μετ'
δλίγον. Η νῦν παρηλθε καὶ ἐπεφάνη τὸ λυκαυγές.

Τὰ πτηνὰ ἴγειρονται ἐκ τῶν θάμνων, ἐγκαταλείπουσι

ικτίνων τοῦ ἥλιου γίνεται πάλιν μεγαλοπρεπής καὶ λαμπρός, ὅπως ἐξ ἀρχῆς τὸν ἔκαμεν ὁ μέγας Δημιουργὸς ὑποῦ, ὁ ἄγιος Θεός.

86. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου

Οἱ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει καὶ ἐστέκετο μὲ τὸν ὥραῖον αμπρόν του δίσκον εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀπ' ἐκεῖ δὲ στελλεῖ τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ἐξυιᾶσῃ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.

Η πρώτη ἀκτὶς ἦλθεν εἰς τὸν κορυδαλλόν. Οἱ κουδαλλὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν φωλεάν του, ἐπέταξεν ὑπηλὰ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐψαλλε· «Λίρι, λίρι, λίρι, λί, χ! πόσον ὥραῖα εἶναι τὸ πρωί».

Η δευτέρα ἀκτὶς ἦλθεν εἰς τὸν λαγωόν. Οἱ λαγωὸς ξύπνησεν, ἔτρψεν ὀλίγον τοὺς ὄφθαλμούς του, ἐπεάχθη ἀπὸ τὴν φωλεάν του ἐξω καὶ ἐζήτει τρυφερὰν λόγην καὶ δροσερὰ χόρτα νὰ προγευματίσῃ.

Η τρίτη ἀκτὶς ἦλθεν εἰς τὸν ὄρνιθῶνα. Οἱ πετεινὸς φώναξε «Κικιρίκι!» καὶ εἰς τὴν στιγμὴν αἱ ὄρνιθες πέταξαν ἐξω εἰς τὴν αὐλήν, ἐκακάριζον, ἐζήτουν τροπὴν καὶ ἐγέννων αὐγὰ εἰς τὴν φωλεάν.

Τητάρτη ἀκτὶς ἦλθεν εἰς τὸν περιστερεῶνα. Αἱ εριστεραὶ ἐφώναξαν «Ρουδερικοῦ, ρουδερικύ, ἡ θύρα κόμι! εἶναι κλειστή!» "Οτε δὲ ἤνοιξεν ἡ θύρα ἐπέταξεν ὅλαι εἰς τὰ χωράφια, ἔτρεχον ἐπάνω κάτω καὶ ερωγον στογγύλους καὶ μικροὺς κόκκους.

Η πέμπτη ἀκτὶς ἦλθεν εἰς τὴν μέλισσαν. Αμέσως

ἡ μέλισσα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κυψέλην, ἐσπόγγισε τὸ πτερά της, ἐθόμβει ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἥνθη σμένα δένδρα καὶ ἔφερε μέλι εἰς τὴν κυψέλην.

Ἡ τελευταία ἀκτὶς ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην τοῦ μαροῦ μαθητοῦ. Εἰς τὴν στιγμὴν ἐγείρεται ἐκ τῆς κλίνης, νίπτεται, ἐνδύεται, προσεύχεται, προγευματίζεται οὐρανῷ τὰ βιβλία του, ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῶν γονέων αὐτοῦ καὶ τρέχει εἰς τὸ σχολεῖον.

87. Εωθινὴ προσευχὴ

Δός μον χεῖλη νὰ Σὲ ψάλλω. Κ' εἶν' ἡ ἐγερσίς των ὕμων δός μον ἄσμα νὰ Σὲ ὑμιήσω εἰς τὸν θεῖόν των Πατέρα δός μον πνοήν νὰ Σὲ ὑλογήσω, κ' εἶν' ἡ νέα των ἡμέρα τοῦ Παντὸς Δημιουργέ. νέογ, Πλάστα, ὁσαννά!

Σέ, εἰς οὗ ἐν μόνον νεῦμα "Ἄσ φανῆ λοιπὸν τὸ φῶς Σου
διελύθη ἡ σκοτία κ' εἰς ἡμᾶς, μικρὰ παιδία
κ' ἥλθε πάλιν ἡ πρωΐα
κ' ἔλαμψαν χρυσαῖ αὐγαί. τὸν κοιμάμενὸν μας νοῦν"

Εἰς ζωὴν τὸν κόσμον πάλιν
ἀφυπνίζει ἡ πνοή Σου
καὶ ἐγείρονται οἱ ἰσου
ἄνθη, χλόη καὶ πικρά.

Καὶ ἡ ἐγερσίς μας ἄσμα
διαρκὲς πρὸς Σὲ θὰ στείλη
καὶ τὰ νεαρά μας χεῖλη
διαρκῶς θὰ Σὲ ὑμοῦν. Οἱ

ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ

